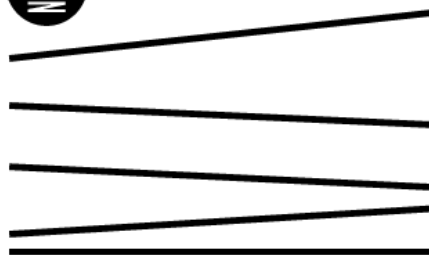

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Austen, Jane.; af Jane Austen ; oversat fra Engelsk af Karup.
Titel Title:	<u>Forstand og Hjerter : Roman</u>
Alternativ titel Alternative title:	Sense and sensibility.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøge : trykt paa L. Jordans Forlag hos S. Oettinger, 1855-56
Fysiske størrelse Physical extent:	Deel 1-3 i 2 bd.

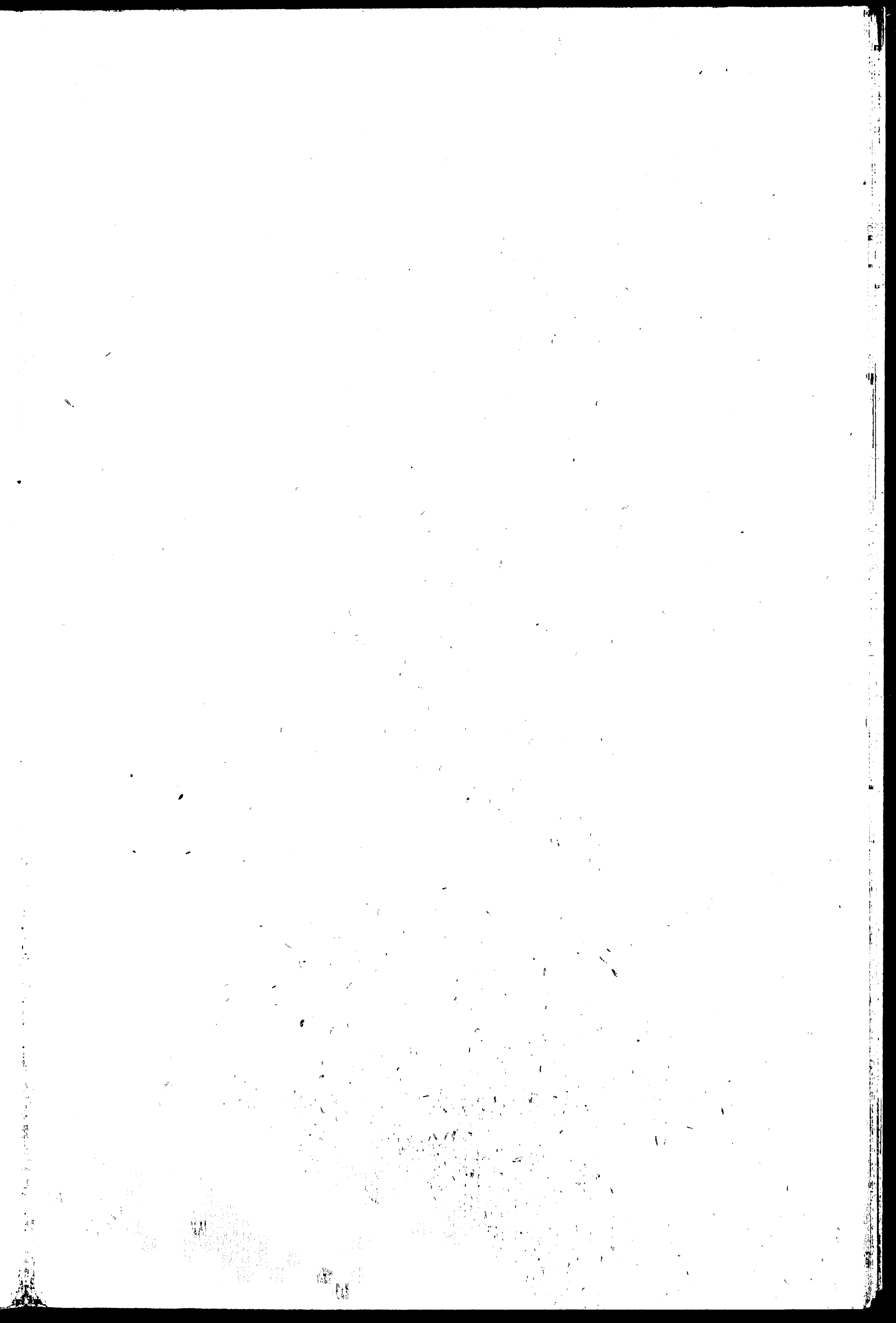
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Førstand og Hjerte.

Roman

af

Jane Austen.

Overført fra Engelsk af Karup.

Grethe Deel.

7514

Kjøge.

Trykt paa L. Jordans Forlag hos S. Dettlinger.

1856.

Første Capitel.

Mrs. Palmer var efter fjorten Dages Forløb saa rast, at hendes Moder ikke fandt det nødvendigt, at være hele Dagen hos hende, og tilfredsstillet med at besøge hende een eller to Gange om Dagen, forblev hun nu forresten i sit eget Hjem, hvor hun atter levede paa sin gamle Fod, og hvor hun fandt Miss Dashwoods rede til atter at deeltage deri.

Omtrent den tredie eller fjerde Morgen efterat de havde begyndt deres forrige Levemaade i Berkeley Street, da Mrs. Jennings, efter at være vendt tilbage fra sin sædvanlige Bisit hos Mrs. Palmer, traadte ind i Selskabspærelset, fandt Elinor, at hun havde en saa betydningsfuld Mine, at man maatte vente at faae noget Særdeles at høre; hun havde neppe dannet sig denne Idee, førend Mrs. Jennings godtgjorde den ved at sige:

„Himmel! har De hørt denne Nyhed, kjære Mijs Dajhwood?“

„Nei, Madame. Hvad er det?“

„Noget saa bejnderligt! Men jeg skal fortælle Dem det Hele. Da jeg kom til Mrs. Palmer, fandt jeg Charlotte ganske fortvivlet over Barnet. Hun var overbevist om, at det var meget sygt — det skreg, sprællede og var fuld af smaa Blæser. Jeg saa strax paa det og sagde: „Min Kjære, det er ikke andet end Hedepletter, som nyfødte Børn ofte faae“, og Ammen sagde det samme. Men Charlotte lod sig ikke tilfredsstille dermed. Mr. Donovan blev hentet; og heldigviis havde han just været i Harley Street, og han kom derfor strax, og da han saa Barnet, sagde han det samme, at det ikke var andet end Hedepletter, og Charlotte følte sig nu tilfredsstillet. Og netop som han vilde gaa, faldt det mig ind at spørge ham, om der ikke var noget Nyt. Derpaa lo han ja smaat, og strax derpaa saa han alvorlig ud, som om han vidste Noget, og tilsidst sagde han hvistende: „Af Frygt for at nogen ubehagelig Efterretning om Mrs. Dajhwoods Ildebefindende skulde komme hendes Svigerinder, som ere hos Dem, for Dren, ja er det

bedst at sige dem, at der ikke er stor Grund til Ængstelse; jeg haaber, at Mrs. Dashwood vil komme sig."

„Hvad! er Fanny syg?"

„Det er netop det samme, som jeg maatte udbryde. „Min Gud," sagde jeg, „er Mrs Dashwood syg?" Saa kom det Hele for Lyset, og Alt hvad jeg kan forstaae af den hele Beretning er dette: Mr. Edward Ferrars, den samme unge Mand, som jeg har spøget med Dem om (ihvorvel jeg, som det nu staaer til, er overvættets glad, fordi det kun var Spøg), Mr. Edward Ferrars har, som det synes, i et Aar været forlovet med min Cousine Lucy. Det er Noget for Dem! Og ikke et levende Væsen har vidst et Ord om denne Sag undtagen Nancy! Kunde De have troet det muligt! Det er ikke at undre over, at de holde af hinanden, men at det skulde gaae saa hemmeligt til! Det er mærkeligt! Dog har jeg aldrig seet dem sammen, ellers er jeg vis paa, at jeg strax havde optaget det. Og det er holdt hemmeligt af Frygt for Mrs. Ferrars; og hverken hun eller Deres Broder eller Svigerinde ahnede det Mindste derom — indtil imorges, da stakkels Nancy, som De veed er et godmodigt Væsen, men ikke besidder nogen List, fortalte Altsammen. „Min Gud!" tænkte hun, „de

holde Alle saameget af Lucy, og de ville derfor ikke have Noget imod hende;" og Nancy gif til Deres Svigerinde, der sad ene ved sit Arbeide og ikke ahnede Noget — thi hun havde for saa Minutter siden talt til sin Mand om, at hun vilde gjøre et Parti af Edward og en eller anden Lords Datter, Navnet har jeg forglemt. De kan derfor let begribe hvilket Slag dette maatte være for hendes Stoltthed og Forsængelighed. Hun fik strax et hysterisk Anfald og streg saa høit, at det naaede Deres Broders Dren, skjøndt han sad nedenunder og skrev til sin Forvalter paa Norland. Han ilede strax op ad Trapperne, og nu begyndte en skræffelig Scene; thi Lucy kom i det samme til, uden at drømme om, hvad der var paa færde. Staffels Pige! jeg beflager hende. Og jeg maa sige, at hun blev meget slet behandlet; thi Deres Svigerinde udskjeldte hende som en Furie, og Lucy faldt snart derover i Alsmagt. Nancy faldt paa Knæ og græd bitterligt, og Deres Broder løb frem og tilbage i Værelset og sagde, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre. Mrs. Dashwood sagde, at de ikke maatte blive eet Minut længere i hendes Huus, og Deres Broder maatte ogsaa falde paa Knæ, for at overtale hende til at lade dem blive, indtil de havde

pakket deres Løi sammen. Derpaa fik hun atter et
 hysterisk Anfald, og Deres Broder maatte sende Bud
 efter Mr. Donavan, og da denne endelig kom, fandt
 han Huset i hele dette Oprør. Karethen holdt for
 Døren for at føre afsted med mine stakkels Cousiner,
 og da Doktoren kom, steg de just i Bognen; stakkels
 Lucy var i en saadan Tilstand, at hun neppe for-
 maaede at staae opreist; Nancy var næsten ligesaa
 syg. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan tilgive Deres
 Svigerinde, og jeg haaber af mit ganske Hjerte, at
 det til Trods for hende vil blive et Parti. Himmel!
 hvad vil den stakkels Mr. Edward sige, naar han
 hører dette! At hans Kjæreste er behandlet saa ufors-
 skammet! — thi man siger, at han holder saa umaas-
 delig meget af hende. Jeg vil ikke undre mig over,
 om han bliver meget vred; og Mr. Donavan er
 netop af samme Mening. Vi havde en lang Sam-
 tale derom; og det Bedste af det Hele er, at han atter
 gif hen i Harley Street, hvor han vil træffe Mrs.
 Ferrars, thi saasnart mine Cousiner vare fjorte bort,
 blev der sendt Bud efter hende, da Fanny frygtede
 for atter at faae et hysterisk Tilfælde, og det maa
 hun gjerne faae, hvad mig angaaer. Jeg har ingen
 Medlidenhed med dem. Jeg har ingen Deeltagelse

for Folk, der gjøre en saadan Allarm over Penge og Stand. Der er ikke nogen Grund, hvorfor Mr. Edward og Lucy ikke kunne faae hinanden; jeg er vis paa, at Mrs. Ferrars vil gjøre Noget for sin Søn, og omendskjøndt Lucy har saagodtsom Intet, saa veed hun saa godt som Nogen at anvende Alt; og jeg tør sige, at dersom Mrs. Ferrars kun vilde give hende femhundrede Pund om Aaret, da vilde hun udrette det samme dermed, som Andre med ottehundrede Pund. Gud! hvor behageligt funde de ikke leve i en Cottage som Deres eller maafee lidt større, med to Tjenere og to Tjenestepiger; og jeg troer, at jeg funde skaffe dem en Stuepige, thi Betty har en Søster, som ingen Condition har, og hun vilde netop passe for dem."

Her standjede Mrs. Jennings, og da Elinor havde havt Tid nok til at samle sine Tanter, var hun istand til at give et saadant Svar og gjøre saadanne Bemærkninger, som en slig Vereining naturlig vilde frembringe. Hun var glad ved at høre, at man ei antog hende for at have nogen jæregen Interesje derfor, og fordi Mrs. Jennings (som hun i den senere Tid oftere havde haabet), havde ophørt at indbilde sig, at hun var forlovet med Edward, og over al Maade lyffelig, fordi Marianne var fraværende; hun

var saaledes istand til at tale om denne Sag uden Forvirring, og at give sin Mening tilkjende om Enhver, der var indlemmet deri, uden Partisthed.

Hun formaade ikke at bestemme, hvad hun ved denne Begivenhed funde vente med Hensyn til sig selv; dog forsøgte hun alvorlig at bortjage den Idee, at det var muligt at ende paa anden Maade end i en Forening mellem Edward og Lucy. Hvad Mrs. Ferrars vilde sige og gjøre, ihvorvel der ei funde være Tvivl om dets Natur, var hun ængstelig for at faae at vide, og hun var endnu mere ængstelig efter at faae at vide, hvorledes Edward vilde optage det. Thi for ham følte hun megen Medlidenhed, for Lucy kun megen lidet, og det kostede hende Anstrengelse at føle denne lidet Medlidenhed; for de Andre følte hun slet Intet.

Da Mrs. Jennings ikke funde tale om andre Gjenstande, indsaae Elinor snart Nødvendigheden af at maatte gjøre Marianne bekjendt dermed. Der var ingen Tid at miste i at bringe hende ud af Bildsarelsen, i at gjøre hende bekjendt med Sandheden, og i at bestræbe sig for at bringe hende til at høre denne Begivenhed omtalt af Andre, uden at løbe, at hun

følte nogen Sorg over sin Søster eller nogen Uvillie mod Edward.

Dette Hverv var pijnlijk for Elinor. Hun var isærd med at bortjage den Idee hos Marianne, som hun selv ansaae for at være hendes største Trøst — og at give en saadan Fremstilling af Edward, der maaskee for bestandig vilde nedjætte ham i hendes Tanker, og ved at give en Fremstilling, der stod i Særmon med Mariannes Skjæbne, vilde denne atter føle hele sin Skuffelse. Men saa ubehageligt som dette Hverv end maatte være, saa var det nødvendigt at det blev foretaget, og Elinor skyndte sig derfor at udrette det.

Hun var meget langt fra at ønske at dvæle ved sine egne Følelser eller at fremstille sig selv som meget lidende. Hendes Fortælling var klar og simpel, og hvorvel hun ikke kunde fortælle det uden Bevægelse, saa var det dog ikke ledsaget af heftig Sorg eller utrøstelig Smerie. Disse Følelser vare mere iynlige hos Marianne, thi hun lyttede med Uengstelse og græd hele Tiden. Elinor maatte trøste Andre i sin egen Sorg, ikke mindre end i deres. Marianne fik hele den Trøst, som Forsikringen om hendes egen

Katning, og et alvorligt Forivar for Edward i enhver Henseende, undtagen hans Uflogskab, kunde give.

Men Elinor vilde for det Første ikke undskylde Noget. Edward syntes for hende at være en anden Willoughby; og da Elinor tilstod, at hun havde elsket ham meget oprigtig, kunde Marianne ikke tænke, at hun kunde føle mindre end hun selv. Hvad Lucy Steele angik, da ansaae hun hende for at være fuldkommen uelftværdig, saa aldeles ude af Stand til at fængsle en Mand, at hun først ikke kunde overtale til at troe, og senere ikke til at undskylde, at Edward nogensinde havde følt Kjærlighed til hende. Hun vilde ei engang ansee det for at være naturligt; men Elinor overlod hende at blive overbevist derom af det, som alene kunde overbevise hende — en større Menneffefundskab.

Elinors første Beretning var ikke gaaet videre end til at omtale Forlovelsen og den Tids Længde, i hvilken den havde bestaaet. Mariannes Følelser havde her overvældet hende og afbrudt Elinor; i nogen Tid kunde denne kun søge at formilde hendes Kummer, dæmpe hendes Ilro og modarbejde hendes Brede. Det

første Spørgsmaal fra hendes Side, som ledte til en Fortsættelse, var:

„Hvor længe har du vidst dette, Elinor? Har han skrevet dig til?“

„Jeg har vidst det i fire Maaneder. Da Lucy i November kom til Barton Park, fortalte hun mig i Fortrolighed om sin Forlovelse.“

Med disse Ord udtalte Mariannes Dine den Forundring, som hendes Læber ikke kunde udtale. Efter et Dieblis udbrød hun:

„Fire Maaneder! — Du har vidst det i fire Maaneder?“

Elinor bejaede det.

„Hvorledes! — Medens du har deeltaget i hele min Hjertesorg, har dette hvílt paa dit Hjerte? — Og jeg har beskylt dig for at være lyffelig!“

„Det var ikke Net dengang at lade dig vide, hvormegit det Modjatte var Tilfældet.“

„Fire Maaneder!“ udbrød Marianne atter. „Saa rolig, saa glad! — Hvad har styrket dig?“

„Den Følelse, at jeg gjorde min Pligt. Det Løfte, jeg havde givet Lucy, nedjagede mig til at være heime-
lighedstuld. Jeg skyldte hende, ikke at give noget Binf
om Sandheden, og jeg skyldte min Familie og mine

Benner ikke at opvække hos dem en Omsorg for mig, som det ikke stod i min Magt at tilfredsstille."

Marianne syntes meget forbauset.

"Jeg har meget ofte ønsket at rive dig og Moder ud af denne Bildfarelse," tilføjede Elinor, "og een eller to Gange har jeg forsøgt det; men uden at bryde mit Løfte, havde jeg ikke funnet overbevise Eder."

"Fire Maaneder! Og elskede du ham?"

"Ja. Men jeg elskede ham ikke alene; medens Andres Bel var mig kjær, var jeg glad ved at fritage Andre for at vide, hvad jeg selv følte. Nu kan jeg tænke derpaa og tale derom med liden Bevægelse. Jeg vil ikke have, at du skal sørge over min Beretning; thi jeg kan forsikre dig om, at jeg selv ikke længer sørger væsentlig derover. Der er Meget, som styrker mig. Jeg er mig ikke bevidst at have befordret denne Skuffelse ved min egen Uflogskab, og jeg har baaret mine Følelser uden at udbrede dem videre. Jeg fritager Edward for enhver væsentlig Feil. Jeg ønsker ham Lykke; og jeg er saa vis paa, at han altid vil gjøre sin Pligt, at, ihvorvel han nu maa føle nogen Rummer, saa vil han dog tilsidst føle sig lykkelig. Lucy mangler ikke Forstand, og det er denne

Grundvold, paa hvilken alt Godt kan bygges. Og uagtet alt det Fortryllende, der er i Ideen om en eneste og bestandig Kjærlighed, og uagtet alt det, der kan siges om, at vor Lykke ganske beroer paa en eneste Person, saa mends de dog ikke rigtig, det er ikke muligt, at det kan være saaledes — Edward vil ægte Lucy; han vil ægte en Pige, der i sit Ydre og sin Forstand staaer over Halvdelen af sit Køn; og Tid og Bane vil lade ham forglemme, at han nogen-
sinde har tænkt, at Nogen stod over hende."

"Derfor dette er din Tænkemaade," sagde Marianne, "derfor Tabet af det Dyrebareste saa let kan erstattes af noget Andet, da maa jeg ikke saameget undre mig over din Fatning og din Selvbeherfselje. Jeg kan bedre forstaae dem."

"Jeg forstaaer dig. Du tænker ikke, at jeg nogen-
sinde har følt meget. I fire Maaneder har jeg følt dette, Marianne, uden at jeg har turdet tale derom til et eneste Væsen; jeg vidste, at Tilstaaelsen derom vilde gjøre dig og min Moder ulykkelig, og jeg var ikke istand til i fjerneste Maade at forberede dig derpaa. Det blev fortalt mig, det blev paa en Maade paatvungen mig af den samme Person, hvis tidligere Forbindelse tilintetgjorde alle mine Udsigter;

og hun fortalte mig det med Triumph. Jeg har
 havt denne Persons Mistro at befjæmpe, ved bestan-
 dig at synes ligegyldig, hvor jeg havde den største
 Interesse; og det har ikke været eensgang; jeg har
 atter og atter maattet lytte til hendes Forhaabninger
 og hendes Glæde. Jeg har vidst, at jeg for bestandig
 var skilt fra Edward, uden at erfare een Omstændig-
 hed, der kunde formindske mit Onske om denne For-
 bindelse. Intet har viist ham uværdig; hellerikke har
 Noget godgjort, at jeg var ham uværdig. Jeg har
 maattet fjæmpe mod hans Søsters Uvenlighed og
 hans Moders Uforstømmethed; jeg har lidt Straffen
 for en Kjærlighed, uden at nyde dens Glæder. Og
 alt dette har været paa en Tid, da det ikke var min
 eneste Sorg, som du selv veed. Derjom du troer
 mig istand til at føle, da maa du kunne indsee, hvor-
 meget jeg har lidt. Den Fatning, hvormed jeg for
 nærværende Tid seer denne Sag, den Trøst, som jeg
 maa indrømme mig, har været Virkningen af en stand-
 hastig og smertelig Anstrengelse; de ere ikke fremkomne
 af sig selv, de vare ikke strax forhaanden for at be-
 rolige mig; nei, Marianne. Og derjom jeg ikke havde
 været bundet til Taushed, da vilde maaskee Intet
 have opretholdt mig ganske, ei engang hvad jeg skyldte

mine Venner, ved aabenlyst at vise dem, at jeg var ulykkelig."

Marianne var ganske forstemt.

"O, Elinor!" udbød hun, "Du har gjort, at jeg maa hade mig selv for bestandig. Hvor grusom har jeg været mod dig! Du, som har været min eneste Trøst, som har været overbærende mod al min Kummer, og som alene har syntes at lide for mig! Er dette min Taknemmelighed? Er dette den eneste Gjengæld, jeg kan gøre dig? Fordi din Fortjeneste har anlagt mig, derfor har jeg søgt at negligere den."

De ømmeste Omfavnelser fulgte denne Tilstaaelse. I den Tilstand, hvori hendes Sjæl befandt sig, havde Elinor ingen Banfelighed i at erholde hvilket Løfte hun end vilde forlange af hende; og paa Elinors Anmodning lovede Marianne aldrig at tale om denne Gjenstand med den mindste Bitterhed, ikke at forraade den mindste Forhøielse af hendes Uvillie mod Lucy, naar de vare sammen, ja endog, dersom Skæbnen førte Edward og hende sammen, da at behandle ham med den sædvanlige Hjertelighed. Dette var store Indrømmelser, men hvor Marianne følte, at hun havde gjort Uret, der var ingen Bod for stor.

Hun holdt sit Løfte om Forsigtighed indtil Be-

undring. Hun hørte paa Alt, hvad Mrs. Jennings havde at sige om denne Gjenstand, uden at skifte Farve, afveeg ikke fra Mrs. Jennings' Mening, og tre Gange svarede hun: „Ja, Madame.“ Hun hørte Lucy blive roest, og flyttede sig kun fra en Stol til til en anden; og da Mrs. Jennings talte om Edwards Kjerlighed, fostede det hende kun at rømme sig. En saadan Fremgangsmaade hos Marianne gav Elinor Styrke til Alt.

Den næste Morgen gav Anledning til en ny Prøve derpaa, da de fik Visit af deres Broder, som med det alvorligste Ansigt kom for at tale med dem om den skræffelige Begivenhed, og for at bringe dem Nyt om Mrs. Dashwood.

„Jeg kan tænke,“ sagde han med stor Høitidelighed, da han havde taget Plads paa en Stol, „at de have hørt Noget om den græsjelige Opdagelse, vi have gjort hjemme hos os igaar?“

Deres Bliffe bejaede denne Slutning; det syntes at være for skræffelig et Dieblif til at man kunde tale.

„Min Kone,“ vedblev han, „har lidt skræffelig; ligeledes Mrs. Ferrars, — i Rorhed, det har været en Række af Ulykker — men jeg vil haabe, at

denne Storm vil lægge sig, førend Nogen af os bliver aldeles ødelagt. Staffels Fanny! hun havde hysteriske Anfald hele Dagen igaar. Men jeg vil ikke gøre dem altfor urolige. Donavan siger, at der ikke er Noget at befrygte; hendes Constitution er god og hendes Udholdenhed uden Lige. Hun har baaret det Hele med en Engels Taalmodighed! Hun siger, at hun aldrig mere vil tænke Godt om Nogen; og man kan ikke undre sig derover, efterat hun er bleven saaledes bedragen! At saae saamegen Utafnemlighed, hvor hun har viist saamegen Venlighed og Tillid! Det var ganske af sin Hjertensgodhed at hun inviterede disse Piger, og fordi hun troede, at de fortjente nogen Opmærksomhed, at de vare stikkelige, dannede Piger, hvis Selskab funde være behagelig; thi eller vilde haade hun og jeg gjerne have inviteret dig og Marianne, medens din Veninde, Mrs. Jennings, var hos sin Datter. Og nu at blive saaledes belønnet! „Jeg ønsker af mit ganske Hjerte,“ sagde Staffels Fanny med sin sædvanlige Omhed, „at vi havde inviteret dine Søstre istedetfor dem.“

Her gjorde han et Ophold for at blive taffet; derpaa vedblev han:

„Hvad Staffels Mrs. Ferrars leed, da Fanny

fortalte hende Sammenhængen, lader sig ikke beskrive. Medens hun med den sandeste Kjærlighed havde udtænkt en Plan for en Forbindelse, hvorledes kunde hun da troe, at han i saa lang Tid havde været hemmelig forlovet! En slig Tanke kunde aldrig falde hende ind! Derjom hun havde tænkt paa en tidligere Forbindelse, da kunde hun mindst have tænkt den fra denne Kant. „Der,“ sagde hun, „tænkte jeg mig sikkert“. Hun var ganske fortvivlet. Vi raadsløge imidlertid om, hvad der var at gøre, og tilsidst besluttede hun at sende Bud efter Edward. Han kom. Men det smerter mig at fortælle det Følgende. Alt hvad Mrs. Ferrars bad ham at ophæve denne Forlovelse, understøttet af mine Grunde og Fannys Forestillinger, kunde det dog Intet hjælpe. Pligt, Kjærlighed, Alt blev overseet. Jeg havde aldrig tænkt, at Edward var saa opiætsig, saa ufølsom. Hans Moder fortalte ham om sin ædelmodige Hensigt i det Tilfælde han ægtede Miss Morton; hun sagde til ham, at hun vilde lade ham faae Norfolk Eiendom, som giver en aarlig Indkomst af tusinde Pund, ja hun vilde endog under critiske Omstændigheder gøre den til tolvhundrede Pund; men i Modsjætning til dette, der som han fortjatte denne lave Forbindelse, fremstillede

hun den Armod, der vilde følge en saadan Forbindelse. Hun paastod, at hans totusinde Pund skulde blive hele hans Eiendom; hun vilde aldrig see ham mere, og hun vilde være saa langt fra at yde ham nogen Hjælp, at dersom han vilde begynde noget Erhverv, for at faae et bedre Udfomme, da vilde hun gjøre Alt for at forstyrre det."

Her slog Marianne sine Hænder sammen og udbød i heftig Brede: „Gode Gud! kan det være muligt!"

„Du maa noksom undre dig over en Haardnakethed, der kunde modstaae saadanne Grunde som disse," svarede hendes Broder. „Din Forundring er meget naturlig."

Marianne vilde tilbagevise denne Opfattelse, men erindrede sine Løfter til Elinor og taug.

„Alt dette blev forgjæves forestillet ham. Edward jagde meget lidt, men hvad han jagde, blev udtalt paa den bestemteste Maade. Intet kunde bevæge ham til at ophæve sin Forlovelse. Han vilde blive den troe, hvad det end maatte koste."

„Da har han handlet som en brav Mand," udbød Mrs. Jennings, der ikke længer var istand til at tie, med glad Oprigtighed. „Jeg beder Dem om

Forladelse, men dersom han havde handlet anderledes, da vilde jeg ansee ham for en Skurk. Jeg har jaavel en Finger med i denne Sag, som De, thi Lucy Steele er min Cousine, og jeg troer ikke, at der findes en bedre Pige i hele Verden, eller en, der mere fortjener en god Mand."

John Dashwood var høilig forbauset, men han bejad en rolig Natur, uvillig til Modstand, og han ønskede aldrig at fornærme Nogen, især naar de vare rige. Han svarede derfor uden Brede:

„Jeg vil paa ingen Maade tale med Ringeagt om Nogen af Deres Familie, Madame. Miss Lucy Steele er vistnok en meget bonnet Pige, men i nærværende Tilfælde er denne Forbindelse umulig. Og at slutte en hemmelig Forbindelse med en ung Mand, der stod under hendes Onkels Opsigt, og isærdeleshed med en ung Mand, hvis Moder besidder saa stor en Formue som Mrs. Ferrars, det er maaskee dog ikke saa passende. I Korthed, jeg vil ikke dable nogen Persons Opsørrel, som De holder af, Mrs. Jennings. Vi ønske Allesammen, at hun maa blive lykkelig, og Mrs. Ferrars' Opsørrel har i det Hele taget været saaledes, som enhver samvittighedsfuld, god Moder under lignende Omstændigheder vilde have opført sig.

Den har været værdig og opoffrende. Edward har selv valgt sin Lod, og jeg frygter for, at den vil blive daarlig."

Marianne sukede ved denne Ytring; og Elinors Hjerte skjælvende ved Tanken om Edward, der havde foragtet sin Moders Trudser for en Piges Skyld, som ikke kunde belønne ham.

„Og hvorledes endte det?" spurgte Mrs. Jennings.

„Det gjør mig ondt at maatte sige, Madame, at det endte meget ulykkelig: Edward er for bestandig banlyst af hans Moder. Han forlod hendes Hus igaar, men hvorhen han er taget, eller om han endnu er her i Byen, veed jeg ikke; thi vi kunne naturligvis ikke gjøre nogen Efterspørgsel."

„Stakkels Fyr! Og hvad skal der blive af ham?"

„Ja, Madame, det er en sorgelig Tanke. Født til saamegen Rigdom! Jeg kan ikke tænke mig en mere beklagelsesværdig Stilling. Renterne af totusinde Pund — hvorledes kan en Mand leve af dem! Og naar man hertil erindrer sig, at han om tre Maanedre kunde have haft totusinde og femhundrede Pund (thi Miss Morton har tredivetusinde Pund), naar han ei havde været en Daare, da kan jeg ikke tænke mig en mere ulykkelig Stilling. Vi sørge Alle over

ham, og saameget mere, som det er faaer i vor Magt at hjælpe ham."

„Staffels unge Mand!" raabte Mrs. Jennings. „Jeg vilde med Fornøielse give ham Kost og Logi; og det vilde jeg lade ham vide, naar jeg vidste, hvor han var. Det er ikke Ret, at han nu skal leve paa sin egen Fod, tage Logi og gaae paa Spisehuse."

Elinors Hjerteraffede herde for denne Godhed mod Edward, omendstjondt hun ikke kunde undlade at smile over den Form, under hvilken det fremkom.

„Dersom han kun vilde have gjort saameget godt mod sig selv," sagde John Dashwood, „som alle hans Venner vilde gjøre, da havde han nu været i en Stilling og Intet manglet. Men som det nu er, da maa det være udenfor Enhvers Magt at hjælpe ham. Og der er en Ting endnu imod ham, som er værre end Alt — hans Moder har med sin Egenhed besluttet at overlade Robert Norfolk Eiendommen strax, som ellers havde været bestemt for Edward. Jeg forlod hende imorges med hendes Commissionair, der har overtaget at afgjøre denne Sag."

„Det er hendes Hovn," sagde Mrs. Jennin. „Enhver har sin Vilje. Men jeg troer dog ikke, at

jeg vilde handle saaledes og gjøre en Søn uafhængig fordi en anden har saaret mig."

Marianne reiste sig og gif omkring i Bærelset.

„Kan Noget være mere ærgerligt," vedblev John, „end at jee sin yngre Broder i Besiddelse af en Eendom, som funde have været hans egen? Staffels Edward! Jeg føler oprigtig for ham."

Efterat han endnu havde tilbragt nogle faa Minutter med lignende Udtalelser, endte han sin Visit, og med gjentagne Forsikringer om, at der ikke var nogen væsentlig Fare ved Fannys Ildbefindende, og at de derfor ikke skulde være meget bedrøvede derover, gif han; de tre Damer vare nu ene, og de nærrede alle den samme Mening om den omtalte Begivenhed, idetmindste hvad Mrs. Ferrars, Dashwoods og Edwards Opførsel angik.

Mariannes Indignation frembrød saajnart han havde forladt Bærelset, og da hendes Hestighed gjorde Taushed umulig for Elinor og unødvendig for Mrs. Jennings, deeltog de alle Tre i en meget livlig Critik over denne Sag.

Andet Capitel.

Mrs. Jennings var meget varm i sin Roes over Edwards Handlemaade, men Elinor og Marianne forstode kun dens sande Værdi. De vidste kun hvorlidt Fristelse han havde havt til at være ulydig, og hvor ringe var ikke den Trøst, naar man undtager Følelsen af at han havde handlet ret, som blev ham tilbage for at erstatte Tabet af hans Formue og Bønder. Elinor prisste hans Redelighed; Marianne tilgav alle hans Fornærmelser i Medfølelsen for hans Straf. Men omendstjondt den gjensidige Tillid hos dem ved denne offentlige Opdragelse atter var tilveiebragt, saa var dog dette ikke en Gjenstand, som Noget af dem holdt af at omtale, naar de vare alene. Elinor undgik det af Princip; thi det indvirkede endnu mere paa hendes Tanter, naar Marianne med Barm og grundede Forsikringer forestillede hende, at Edward

endnu nærede Kærlighed til hende, Noget, hun helst ønskede at bortjage af sine Tanker; og Marianne manglede snart Lyst til at omtale en Gjenstand, der altid overlod hende mere og mere misfornøiet med sig selv ved den Sammenligning, som det nødvendigvis maatte frembringe mellem Elinors og hendes egen Opsørjel.

Hun følte hele Bægten af denne Sammenligning; men det kunde ikke bevæge hende til større Anstrængelse, som hendes Søster havde haabet; hun følte det med en bestandig Selvbebreidelses Smerte, sørgede meget over, at hun ikke havde anstrængt sig før; men alt dette forarsagede kun, at hun følte Angerens Smerte, uden Haabet om Bedring. Hendes Tanker vare saa svækkede, at hun ansaae enhver øieblikkelig Anstrengelse for umulig, og det ned slog hende derfor endnu mere.

De hørte i en Dag eller to intet Nyt angaaende den omtalte Begivenhed hverken fra Harley Street eller fra Bartletts Bygninger. Men omendstjondt de allerede vidste saameget derom, at Mrs. Jennings havde tilstræffeligt at gøre med at udbrede denne Rundskab videre, uden at søge mere, saa havde hun dog fra det Første besluttet at aflægge en Visit hos

sine Cousiner for at trøste dem og for at høre Nyt; kun flere Besøgende end sædvanlig havde afholdt hende fra indtil dette Dieblis at besøge dem.

Den iredie Dag efterat de havde erholdt Efterretningen fra Harley Street, var saa smuk, saa yndig en Søndag, at Mange toge til Kensington Have, ibovorvel det kun var den anden Uge i Marts. Mrs. Jennings og Elinor var blandt disse; men Marianne, som vidste at Willoughby's atter vare i Byen, og havde en bestandig Skræk for at møde dem, vilde hellere blive hjemme, end vove sig til en offentlig Spadseregang.

Mrs. Jennings traf, strax efter deres Indtrædelse i Haven, en Veninde, og Elinor var ikke bedrøvet over at hun, ved den Omstændighed at Mrs. Jennings vedblev sin Samtale med sin Veninde, var overladt til sine egne stille Betragtninger. Hun saa Intet til Willoughby's eller til Edward, og i længere Tid Intet til Nogetsomhelst, der ved sørgelige eller glædelige Omstændigheder kunde interessere hende. Men omfider blev hun meget forundret over at blive tiltalt af Miss Steele, som noget undseelig udtalte sin store Glæde over at see dem, og som, opmuntret af Mrs. Jennings' særdeles Venlighed, forlod sit Selskab i

fort Tid, for at deeltage i deres. Mrs. Jennings hvisttede strax til Elinor:

„Gaa det Alt ud af hende, min Kjære. Hun vil sige Dem Alt, naar De kun spørger. De indseer, at jeg ikke kan forlade Mrs. Clarke.“

Det var heldigt nok for Mrs. Jennings' Nysgjerrighed ligesom for Elinors, at hun vilde fortælle Alt uden at blive spurgt; thi ellers havde de Intet saaet at vide.

„Det glæder mig meget at see Dem,“ sagde Miss Steele, idet hun tog hende fortroligt under Armen; „thi jeg ønskede over al Maade at see Dem,“ — her dæmpede hun sin Stemme. „Jeg kan tænke, at Mrs. Jennings har saaet det Hele at vide. Er hun vred?“

„Ingenlunde paa Dem.“

„Det er godt. Og Lady Middleton, er hun vred?“

„Jeg kan ikke troe, at det er muligt.“

„Jeg er overordentlig glad derover. Gode Gud! Jeg har aldrig før seet Lucy i saadant et Kaseri. Hun sagde først, at hun aldrig mere vilde opsjætte en Hat for mig, eller gjøre andre Ting for mig, saalænge hun var ilive; men nu har det sat sig, og vi ere lige saa gode Venner nu som før. See, hun har gjort

denne Sløise paa min Hat, og igaar Aftes satte hun Kieren paa den. See der, nu leer De ovenifjøbet ad mig. Men hvorfor skulde jeg ikke bære blegrode Baand? Jeg bryder mig ikke om, at det er Doktors Indlingsfarve. Jeg er vis paa, at jeg ikke vilde vidst, at han funde lide denne Farve bedre end nogen anden, dersom jeg havde hørt ham selv sige det. Mine Cousiner have piint mig saameget dermed; jeg veed ikke, hvordan jeg skal bære mig ad for at være dem tilpas."

Hun var kommen ind paa en Gjenstand, om hvilken Elinor ikke vidste hvad hun skulde sige, og hun fandt det derfor raadeligst at vende tilbage til den første.

"Miss Dashwood," sagde hun triumpherende, "folk maa sige hvad de ville om at Edward har sagt, at han ei vil have Lucy, thi det er slet ikke Tilfældet, og det er skammelig, at flige flette Nygter blive spredte omkring. Hvad Lucy end har troet om denne Sag, saa var det Uret af Andre at ansee det for afgjort."

"Jeg har ikke hørt Noget derom, det kan jeg forsikre Dem om," sagde Elinor.

"O, har De ikke? Men jeg veed meget godt, at det er blevet sagt af meer end Een; thi Miss Godby

sagde til Miss Sparks, at Ingen kunde troe, at Mr. Ferrars vilde opgive en Dame som Miss Morton med tredivetusind Pund for Lucy Steele, der slet ikke havde Noget; Miss Sparks har selv fortalt mig det. Desuden har min Fætter Richard selv sagt mig, at naar det kommer til Stykket, da var han bange for, at Mr. Ferrars ikke vilde holde Ord, og da Edward ikke kom til os i tre Dage, vidste jeg ikke selv hvad jeg skulde troe; jeg troer, at Lucy selv havde opgivet det; thi vi tog bort fra Deres Broder i Onsdags, og vi saae Intet til ham hele Torsdagen, Fredagen og Løverdagen; vi vidste ikke, hvad der var blevet af ham. Lucy havde først den Idee at ville skrive til ham, men senere syntes hun ikke derom. Imidlertid kom han til os imorges, da vi kom fra Kirke, og nu fortalte han os det Hele, hvorledes han i Onsdags var bleven faldet til Harley Street og hvorledes hans Moder og de Andre havde forsøgt at overtale ham, men at han havde sagt til dem Alle, at han elskede kun Lucy, og at han ikke vilde have nogen Anden end hende; og han var saa piint af alt Dette, at han satte sig paa sin Hest og reed til et eller andet Sted paa Landet; og der havde han forblevet Torsdag og Fredag for at tænke derefter; og efterat

han havde tænkt og tænkt igjen derpaa, forekom det ham, at det var urigtigt at være længere forlovet med hende, da han ingen Formue besad, og det vilde altsaa være til hendes Skade; thi han besad kun tusinde Pund og havde ellers ikke Haab om noget Mere; og dersom han tog nogen Examen, som han havde isinde, da vilde han ikke faae andet end en Capellantjeneste, og hvorledes kunde de leve deraf? Han kunde ikke bære det paa sin Samvittighed, at hun ei skulde faae det bedre, og derfor bad han hende, dersom hun kunde indsee det Alt, om snarest muligt at gjøre en Ende paa Forlovelsen og lade ham skjætte sig selv. Jeg hørte ham tydeligt sige alt dette. Men det var ganske for hendes Skyld og efter hendes Beslutning, at han omtalte en Ophævelse af deres Forlovelse, og ikke efter hans egen. Jeg tør sværge paa, at han ikke talte et Ord om, at han var kjed af hende, eller om at han ønskede at ægte Miss Norton eller noget Lignende. Men Lucy vilde ikke høre derpaa, det sagde hun ham strax (og en heel Deel om Sødte og Kjærlighed og saadant Noget — o, nei! man kan ikke gjentage saadanne Ting); hun sagde ham det strax, at hun ikke havde den ringeste Idee om at bryde Forlovelsen, thi hun kunde leve sammen

med ham paa den mindste Indtægt, og hvor lidet han end havde, da vilde hun føle sig glad ved at faae det Alt, eller saadan noget. Derover blev han uhyre glad, og de talede i nogen Tid om hvad de skulde gjøre, og de bleve enige om, at han strax skulde tage Examen, og de maatte da vente indtil han fik et Kald. Her kunde jeg ikke høre mere, thi min Fæter kaldte paa mig, da Mrs. Richardson holdt udenfor i sin Karet, for at tage Een af os med sig i Kensington Have; da var jeg nødsaget til at aabne Døren og forstyrre dem, for at spørge Lucy, om hun vilde kjøre med; men hun vilde ikke forlade Edward; jeg løb derpaa op og tog et Par Silkestrømper paa, og kjørte saa med Richardsons."

"Jeg forstaaer ikke, hvad De meente med „at forstyrre dem“,“ sagde Elinor; „var De da ikke i det samme Værelse som Deres Søster og Edward?"

"Nei, vi vare ikke! Troer De, Miss Dashwood, at Nogen holder af at elske hinanden, naar Andre ere tilstede. O, fy! Jeg er vis paa, at De veed det bedre." — Her lo hun affecteret. — "Nei, nei, de havde luffet sig inde i Selskabsværelset, og Alt, hvad jeg hørte, hørte jeg kun ved at lytte ved Døren."

"Hvorledes!" udbød Elinor, "det, som De har

fortalt mig, har De selv faaet at vide ved at lytte ved Døren? Det gjør mig ondt, at jeg ikke vidste det før, thi jeg vilde da ikke have ladet Dem fortælle mig, hvad De selv ikke burde have hørt. Hvorledes kunde De handle saaledes mod Deres Søster?"

„D, det har Intet at betyde. Jeg stod kun ved Døren og hørte hvad jeg kunde. Og jeg er vis paa, at Lucy vilde have gjort det samme ved mig; thi for et eller to Aar siden, da Martha Sharpe og jeg havde saa mange Hemmeligheder sammen, gjorde hun sig ingen Samvittighed af at skjule sig i Kaffelovnsfrogen, og i Cabinettet, for at høre hvad vi talte sammen.“

Elinor forsøgte at tale om en anden Gjenstand, men Miss Steele formaaede ikke at tie et Par Minutter med det, der beskæftigede hendes Tanke mest.

„Edward siger, at han snart tager til Oxford,“ sagde hun, „men for Diebliffet loggerer han i Pall Mall Nr. —. Hvor ond er dog ikke hans Moder! Og Deres Broder og Svigerinde vare heller ikke meget venlige! Men jeg vil ikke sige Noget om dem til Dem; de lode os fjøre hjem i deres egen Kareth, og det var mere end jeg havde ventet. Edward har Noget at udrette i Oxford, siger han, og han maa derfor tage derned i nogen Tid; og derefter vil han blive

ordineret, jaasnart han kan faae sat paa en Biskop. Jeg er nysgjerrig efter at vide, hvilket Kald han faaer. Gode Gud!" (her smaalø hun), „jeg tør vædte paa, at jeg veed hvad mine Fættre ville sige, naar de høre det. De ville sige mig, at jeg skal skrive til Doktoren om at skaffe Edward den Capellanplads, hvor han har Embede. Jeg veed det; men jeg vil ikke gjøre det for Alverden. Jeg vil strax svare dem: „Jeg forundrer mig over, at De kunne tænke paa Sligt. Jeg skulde skrive til Doktoren!"

„Det er en Trøst at være forberedt paa det Børste," sagde Elinor. „De har Deres Svar paa rede Haand."

Miss Steele vilde have fortsat Samtalen om samme Materie, men Nærmelsen af hendes Veninder gjorde en anden mere nødvendig.

„O, see, der kommer Richardsons. Jeg havde en heel Deel mere at sige Dem, men jeg kan ikke længere unblade at ledsage dem. Jeg forsikrer Dem om, at de ere meget fine Folk. Han fortjener en uhyre Mængde Penge, og de har selv baade Hest og Vogn. Jeg har ikke Tid til at tale med Mrs. Jennings derom, men sig hende, at jeg er meget lykkelig over at høre, at hun ikke er vred paa os, og at

det Samme er Tilfældet med Lady Middleton; og dersom De og Deres Søster rejser fra London og Lady Middleton ønsker Selskab, da ville vi være meget glade ved at besøge hende og blive hos hende saa længe hun ønsker det. Jeg tænker ikke, at Lady Middleton mere inviterer os paa samme Maade som sidst. Lev vel; det gjør mig ondt, at Miss Marianne ikke var med Dem. Bed hende om at have mig venligst i Erindring. See der! De har jo Deres bedste blomstrede Musselinskjole paa! Jeg forundrer mig over, at De ikke frygtede for at den skulde blive fordærvet."

Saaledes var hendes sidste Omjörg: derefter havde hun kun Tid at sige Farvel til Mrs. Jennings, da hun maatte slutte sig til Mrs. Richardson; Elzinoer var overladt til sig selv med en Kundskab, der for nogen Tid gav hendes Tanker Bestjæstigelse, omendstjøndt hun kun havde faaet lidt mere at vide end hun selv allerede havde tænkt og forudseet angaaende denne Sag. Hun var vis paa, at Edward ægtede Lucy, og med Hensyn til den Tid hun havde fastsat derfor, da var den ligesaa uvis som den Miss Steele havde angivet. Det berøede ganske, som hun havde

forudseet, paa at han erholdt Embede, noget, der for Diebliffet kun var liden Udsigt til.

Saa snart Elinor og Mrs. Jennings gik ud af Haven og steg ind i dennes Karet, yttrede hun strax Nysgjerrighed efter at faae Noget at vide; men da Elinor saa lidt som muligt vilde udbrede en Kundskab, der fra første Haand var saa uædel erholdt, indskrænkede hun sig til at give en saadan kort Beretning, som hun funde indsee, at Lucy selv vilde have givet. Fortsættelsen af Forlovelsen og den Maade, paa hvilken en Forening omfider skulde bringes istand, var Alt hvad hun omtalte; og dette frembragte hos Mrs. Jennings følgende naturlige Bemærkninger:

„Vente til han faaer et Embede! — vi veed nok, hvorledes det vil falde ud; de ville vente et Aar, og da der ikke vil tilbyde sig noget bedre, ville de gifte sig paa et Capellanembede paa halvtredshindstyve Pund og paa Renten af sine totusinde Pund, samt den Smule, som Mr. Steele og Mr. Pratt kan give hende. — De ville faae et Barn hvert Aar! Og Gud hjælpe dem! Hvor de ville blive fattige! Jeg maa see, hvad jeg kan give dem til Udstyr. To Tjenere og to Piger, som jeg talte om forleden Dag! Nei, de

maae see at faae en Enepige. Betty's Søster fan de ikke bruge under disse Omstændigheder."

Den næste Morgen modtog Elinor et Brev med Topenny-Posten fra Lucy. Dets Indhold var saaledes lydende:

Bartlett's Høuse, Mart's.

Jeg haaber at De, kjære Miss Dashwood, vil tilgive mig den Frihed, jeg tager mig, idet jeg skriver til Dem; men jeg er overbevist om at De, ifølge det Venstabs, De nærer for mig, vil glæde Dem over, at De hører en saa god Beretning om mig og min kjære Edward, efter alle de Møijommeligheder, vi have gennemgaaet i de sidste Dage, og jeg vil derfor ikke give noget Forsvar, men kun sige, takket være Gud! at omendstjøndt vi have lidt stræffeligt, saa ere vi dog nu meget vel, og at vi ere saa lykkelige ved vor gjensidige Kjærlighed, som vi altid ville forblive. Vi have haft store Prøvelser og store Forsølgelser; men paa samme Tid maa jeg erkjende de mange Venner, og De er ikke den mindste mellem dem, hvis store Venstabs jeg altid vil erindre med Taknemmelighed, ligesom det vil erindres af Edward, som jeg har fortalt derom; jeg er overbevist om, at De vil blive glad ved at

høre, som ogsaa den kjære Mrs. Jennings, at jeg
 har tilbragt to lykkelige Timer med ham igaar
 Etermiddag; han vilde Intet høre om vor Skils-
 misse, ihvorvel jeg paa det Alvorligste og ifølge
 min Pligt nødede ham dertil for Forsigtighedens
 Skyld, og jeg vilde have forladt ham paa Pletten
 for evig, dersom han havde indvilget deri; men
 han sagde, at det skulde aldrig skee, han vilde ikke
 bryde sig om sin Moders Brede, naar han besad
 min Kjærlighed, — vore Udsigter ere ikke meget
 lyse, men vi maa vente og haabe det Bedste —
 han vil snart blive ordineret, og dersom det skulde
 være i Deres Magt at kunne anbefale ham til
 Nogen, der har et Kald at bortgive, da er jeg
 overbevist om, at De ikke vil forglemme os, lige-
 som min kjære Mrs. Jennings, med Tillid til,
 at hun vil tale et godt Ord for os til Sir John,
 Mr. Palmer eller nogen anden Ven, der er istand
 til at hjælpe os. Staffels Anna er meget bedrø-
 vet for det, hun har gjort, men hun gjorde det for
 det Bedstes Skyld, og derfor siger jeg Intet; jeg
 haaber, at Mrs. Jennings ikke vil føle det for
 besværligt at besøge os; dersom hun skulde komme

förbi os en Morgensund, da vilde hun bevise os meget Venstab, og min Familie vilde føle sig meget smigret ved at lære hende at kjende. — Mit Papir erindrer mig om at slutte disse Linier, og jeg beder Dem derfor at bringe Mrs. Jennings min taknemmeligste og agteljesfuldeste Hilsen, ligesom til Sir John og Lady Middleton, de kjære Børn, dersom De seer dem, og min Kjærlighed til Miss Marianne.

Jeg er osv. osv.

Saa snart Elinor havde læst dette, troede hun at udføre hvad hun ansaae for at være Lucys Hensigt, ved at overgive det i Mrs. Jennings Hænder; denne læste det med høj Røst, med mange Bemærkninger fulde af Tilfredshed og Roes.

„Det er meget godt! — Hvor smukt hun skriver! — Ja, det var meget rigtigt at ophæve det, naar han vilde. Det ligner ganske Lucy. Staffels Pige! Jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at jeg kunde stifte ham et Kald. De seer, at hun kalder mig kjære Mrs. Jennings. Hun er saa godmodig en Pige, som nogenfinde har levet. Det er meget godt. Denne Eftening er meget smuk. Ja, ja, jeg skal sikkerlig besøge

hende. Hvor opmærksom er hun ikke ved at tænke paa os Alle! — Jeg takker Dem, min Kjære, fordi De lod mig læse det. Det er saa smukt et Brev, som jeg nogensinde har læst, og det gjør Lucys Hoved og Hjerte stor Ære."

Tredie Capitel.

Miss Dashwoods havde nu været mere end to Maaneder i London, og Mariannes Utaalmodighed efter at reise forhøiedes med hver Dag; hun sukede for den frie Lust, for Friheden og Roligheden i sit Hjem, og hun indbildte sig, at dersom noget Sted kunde give hende Glæde, da maatte det være Barton. Elinor var ikke mindre længselsfuld efter at reise, men hun var ikke tilbøielig til at reise øieblikkeligt; thi hun vidste meget vel, hvormange Vanskeligheder en saadan Reise medførte, Noget, som Marianne slet ikke kunde indsee. Hun begyndte imidlertid at tænke med Alvor paa deres Afreise, og hun havde allerede omtalt deres Onsker i denne Henseende til deres venlige Bærtinde, som brugte hele sin Godmodigheds Betsalenhed for at bevæge dem til at blive, da en Plan blev forelagt dem, som, ihvorvel den udgjaltte

deres Hjemkomst et Par Uger, syntes Elinor meget mere fortjent at foretrækkes end nogen anden. Palmers skulde flytte til Cleveland i Slutningen af Marts ved Paasketid. Mrs. Jennings og hendes to Veninder modtog en meget varm Invitation fra Charlotte til at rejse med dem. Dette vilde i sig selv ikke have været tilstrækkeligt for Miss Dashwood; men det blev understøttet af Mr. Palmer, som i Forbindelse med den store Forandring, der var foregaaet med Hensyn til hans Opførsel mod dem, siden han havde erfaret, at Marianne var ulykkelig, bevægede dem til at modtage Tilbudet med Fornøjelse.

Da hun imidlertid fortalte Marianne at hun havde modtaget det, fik hun et meget utilfreds Svar.

„Cleveland!“ raabte hun med stor Bevægelse. „Nei, jeg kan ikke rejse med til Cleveland.“

„Du forglemmer,“ sagde Elinor venlig, „at dets Beliggenhed ikke . . . at det ikke er i Nærheden af . . .“

„Men det er i Somersetshire. Jeg kan ikke tage til Somersetshire. Derhen, hvor jeg skulde med . . . Nei, Elinor, du kan ikke forlange, at jeg skal rejse derhen.“

Elinor vilde ikke bevise hende det Rigtige i at bejseire saadanne Følelser; hun bestræbte sig kun for

at modarbejde dem ved at sætte andre i Bevægelse; hun fremstillede derfor denne Plan som den bedste for en Rejse til den Moder, som hun elskede saa høit, og maaske vilde man derved ikke bruge mere Tid. Fra Cleveland, som laae et Par Miil fra Bristol, var Veien til Barton kun en Dagsrejse, og deres Moders Tjener kunde let tage dertil, for at ledsage dem hjem; da der ikke var Rimelighed for, at de vilde blive mere end en Uge paa Cleveland, saa kunde de være hjemme efter lidt mere end tre Ugers Forløb. Da Mariannes Kjærlighed til sin Moder var oprigtig, saa maatte denne Plan med liden Vanskelighed seire over den Besværlighed, hun havde forestillet sig.

Mrs. Jennings var saa langt fra at være træt af sine Gæster, at hun endog bad dem meget inderligt om at tage tilbage til London igjen med hende. Elinor takkede for denne Opmærksomhed, men den kunde ikke forandre deres Hensigt; og da de tiilige erholdt deres Moders Indvilgelse i denne Plan, blev Alt, saavidt som muligt, arrangeret for Rejsen; og Marianne fandt nogen Trost ved at beregne, hvor mange Timer der vilde hengaac forinden hun vilde gjensee Barton.

„Af! Herr Oberst, jeg veed ikke, hvad vi To

skulle foretage os uden Miss Dashwoods," sagde Mrs. Jennings til ham, da han første Gang besøgte hende efterat det var afgjort, at de vilde forlade hende; „thi de ere fast bestemte paa at tage til Barton fra Palmers; hvor trist vil det ikke blive, naar jeg kommer her tilbage! Vi ville sidde gabende og see paa hinanden, saa kjedsommelige som to Ratte."

Maaskee haabede Mrs. Jennings ved denne stærke Skildring af deres tilkommende Eensomhed at bevæge ham til at gjøre det Skridt, som han ved denne Omstændighed ellers maaskee vilde undlade at gjøre; og derjom dette var Tilfældet, da havde hun lidt der-efter Grund til at haabe, at hun havde opnaaet sin Hensigt; thi da Elinor gif hen til Binduct for nøiere at betragte en Skrift, som hun skulde copiere for Mrs. Jennings, fulgte han hende derhen med et betydningsfuldt Blis og samtalede der med hende nogle Minutter. Virkningen af hans Ord paa Elinor kunde ikke undgaae at blive bemærket; thi omendstjondt hun var for honnet til at lytte og endog havde skiftet Sæde for ei at høre dem, og taget Plads nærved Fortepianoet, paa hvilket Marianne spillede, saa kunde hun dog ikke undlade at see, at Elinor skiftede Farve, var bevæget og havde formegen Opmærksomhed for hans

Tale til at hun funde fortsætte sit Arbejde. Endnu mere bekræftedes hendes Haab, da Marianne gjorde et Ophold og nogle af Oberstens Ord uundgaaelig naaede hendes Øre, ved hvilke han syntes at gøre Undskyldninger fordi hans Huus ikke var saaledes, som det burde være. Dette satte Sagen udenfor al Tvivl. Hun forundrede sig over, at han behøvede at gøre Undskyldninger i denne Retning, men hun tænkte, at det var den rette Etikette. Hvad Elinor gav til Svar, funde hun ikke høre, men af hendes Læbers Bevægelser sluttede hun, at Elinor ikke havde Noget at indvende; og Mrs. Jennings roste hende i sit Hjerte, fordi hun var saa æhønnet. De talte nu atter et Par Minutter, uden at Mrs. Jennings formaade at opfange et Ord, da et Ophold i Mariannes Spil lod hende høre disse Ord, udtalte med Oberstens rolige Stemme:

„Jeg er bange for, at det ikke kan skee saasnart.“

Hun blev saa forbauset over denne Ytring, der saa lidt lignede en Elsker, at hun vilde udbryde: „Himmel! hvad kan vel hindre det!“ Men hun maatte dæmpe sit Dnske og indskrænke sig til dette Udbrud:

„Det er meget underligt! — Han behøver ikke at være ældre.“

Denne Udsættelse syntes imidlertid ikke i mindste Maade at fornærme Elinor; thi da Samtalen fort derpaa var tilende og de hver gik til deres Sæde, hørte Mrs. Jennings Elinor sige med en Stemme, der viste at hun meente hvad hun sagde:

„Jeg vil altid være Dem meget forbunden.“

Mrs. Jennings var meget fornøiet med hendes Taknemmelighed, men forundrede sig kun over, at han efter en saadan Samtale kunde tage Afsked, som han fort derpaa gjorde, med den største Rolighed og uden at give Elinor nogen Compliment. Hun havde ikke tænkt, at hendes gamle Ven kunde give en saa ligegyldig Elsker.

Hvad der virkelig var bleven omtalt mellem dem, var dette:

„Jeg har hørt,“ sagde han med stor Medlidenhed, „om den Uretfærdighed, Mr. Ferrars Familie har begaaet mod ham; thi om jeg forstaaer det Hele ret, da er han bleven forskudt, fordi han ikke har villet ophæve en Forlovelse med en meget honnet Pige. Er det sandt, hvad man har fortalt mig? Er det saaledes?“

Elinor sagde ham, at det forholdt sig jaaledes.

„Den Umennesselighed, den usornuistige Umennesselighed,“ svarede han med stor Bevægelse, „som de have udviist ved at adskille, eller forsøge at adskille, to unge Folk, som længe have været forlovede med hinanden, er skræffelig. Mrs. Ferrars veed ikke hvad hun gør — hvad hun maaskee bevæger sin Søn til at gøre. Jeg har seet Mr. Edward Ferrars to eller tre Gange i Harley Street, og jeg synes meget godt om ham. Han er ikke en ung Mand, med hvem man i kort Tid bliver fortrolig, men jeg kender ham allerede nok for at ønske ham alt Godt for hans egen Skyld, og som Deres Ven ønsker jeg ham det endnu mere! Jeg har hørt, at han har isinde at tage theologist Attestats. Vil De være saa god at underrette ham om, at Delafords Kald netop er ledigt, som jeg idag er bleven underrettet om, dersom han finder det værd at modtage; men saa ulykkelige som hans Omstændigheder for Diebliffet ere, kan der naturligviis ikke være Tvivl derom; jeg vilde kun ønske, at dette Kald var bedre. Det er et Præstefald, men kun lille; den sidste Præst kunde ikke bringe det til mere end to hundrede Pund om Aaret, og ihvorvel det kan forbedres, saa troer jeg dog ikke, at dets Indtægt kan

tilfulde give ham et behageligt Liv. Som det er, skal det imidlertid glæde mig at give ham det. Vær saa god at give ham min Forsikkring derom."

Elinors Forundring over dette Hverv funde neppe have været stærkere end om han havde tilbudt hende sin Haand. Den Befordring, som hun for saa Dage siden havde anseet for saa vanskelig for Edward at erholde, og den satte ham endog istand til at gifte sig; — og hun var Den, der skulde give ham den! Hendes Bevægelse var meget forskjellig fra den, som Mrs. Jennings troede at have forstaaet; men hvilke mindre rene og mindre glædelige Følelser, der deeltog i denne Bevægelse, saa følte hun dybt og udtalte varmt sin Agtelse for den Velgjørenhed og sin Taknemmelighed for det særdeles Vennskab, som tilhæmmen bevægede Oberst Brandon til dette Tilbud. Hun takkede ham derfor af sit ganske Hjerte, og hun talede om Edwards Principer og Charakter med den Nøds, som han forjente, og hun lovede med Glæde at overtage dette Hverv, dersom det virkelig var hans Hensigt at overlade et saa behageligt Hverv til en Anden. Men paa samme Tid funde hun ikke undlade at tænke paa, at Ingen funde saa godt udrette det, som han selv. Det var, i Rorthed, en Forretning, som hun helst vilde und-

gaae, for ikke at imerte Edward ved at sætte ham i Gjæld til hende; men Oberst Brandon vilde af lignende Grunde ogsaa undgaae det, og han ønskede jaameget at hun skulde udføre det, at hun ikke vilde gjøre nogen Indvending. Hun troede at Edward endnu var i Byen, og lykkeligviis havde hun erfaret hans Bopæl af Miss Steele. Hun kunde altsaa samme Dag bringe ham denne Efterretning. Efterat denne Sag var i Orden, begyndte Oberst Brandon at tale om den Fordeel, han vilde nyde ved at have en saa rejspeftabel og behagelig Nabo; og det var herved han bemærkede med Betynning, at Huset ikke var saa godt, en Omstændighed, som Elinor, hvad ogsaa Mrs. Jennings havde sluttet sig til, fandt ligegyldig, idetmindste hvad Størrelsen angik.

„At Huset er lille,“ sagde hun, „kan jeg ikke indsee vil blive dem ubehageligt, thi det vil staae i Forhold til deres Familie og Indkomst.“

Dette satte Obersten i Forundring, da han ikke havde ventet, at dette Tilbuds Modtagelse vilde medføre hans Giftermaal; thi han kunde ikke tænke sig, at Delaford Rald kunde afgive en Indtægt, som Folk af deres Stand kunde vove at gifte sig paa, og han sagde hende dette.

„Dette lille Rald vil kun give Mr. Ferrars et sorgfrit Udkomme som Ungkarl; det kan ikke sætte ham i stand til at gifte sig. Det gør mig ondt, at jeg ikke kan gøre mere for ham; men dersom det ved et uforudseet Tilfælde skulde komme i min Magt at gøre noget Mere for ham, da maa jeg tænke meget forskjellig fra det, jeg nu tænker om ham, deriom jeg ikke vil være rede til at hjælpe ham, som jeg vilde ønske jeg kunde gøre strax. Hvad jeg nu kan gøre, synes at være Intet, da det ikke kan hjælpe ham til at erholde Gjenstanden for hans Lykke. Hans Forening maa staae som et tilkommende Gode; jeg frygter for, at den ikke saa snart vil skee.“

Saaledes var den Sætning, som, misforstaaet, stødte an mod Mrs. Jennings' fine Følelser; men efter denne Fortælling om, hvad der egentlig blev afgjort mellem Oberst Brandon og Elinor, da de stode i Binduesjorดยbningen, maa alligevel dennes Taknemmelighed ikke mindre synes urimelig opræft eller urigtig udtalt, end om den var opræft ved et Ægteskabs-tilbud.

Fjerde Capitel.

„Jeg spørger Dem ikke, Miss Dashwood," sagde Mrs. Jennings, idet hun smilte betydningsfuldt, da Obersten var gaaet, „om hvad Brandon sagde til Dem, thi omendstjændt jeg forsøgte paa ikke at høre Noget, saa kunde jeg ikke undgaae at opfange saameget, at jeg kan forstaae hans Grinde. Jeg forsikrer Dem, at jeg aldrig har været gladere i mit Liv, og jeg ønsker Dem af mit ganske Hjerte, at De maa glæde Dem derover."

„Jeg takker Dem," sagde Elinor; „det er en Dinstkændighed, som glæder mig meget, og jeg føler Overst Brandons Godhed meget dybt. Der er ikke mange Mænd, der vilde handle som han. Saa Mænd har et saa medlidende Hjerte; jeg har aldrig været saa forbauset i mit Liv."

„Min Gud! hvor De er besteden! Jeg er ikke

det mindste forundret derover, thi jeg har i den senere Tid tænkt, at det vistnok vilde skee."

„De sluttede Dem dertil af Oberstens overordentlige Godhed; men De funde dog ikke forudsee, at denne Veilighed saasnart vilde være forhaanden."

„Veilighed!" gjentog Mrs. Jennings. „O! hvad det angaaer, saa maa jeg sige, at naar en Mand først har Eligt ifinde, saa finder han snart en Veilighed. Jeg ønsker Dem, min Kjære, al mulig Glæde deraf; og dersom der nogensinde findes et lyffeligt Par, saa veed jeg nok, hvor jeg skal søge efter det."

„De mener at finde det paa Delaford," sagde Elinor med et svagt Smil.

„Ja, min Kjære, det mener jeg. Og hvad det angaaer med Huset, som han sagde om, at det ei var som det burde være, da veed jeg ikke hvad han meente, thi det er saa godt som det kan være."

„Han sagde, at det trængte til Reparation."

„Ja, ja; og hvis Feil er det? Hvorfor lader han det ikke reparere? Hvem skal lade det gjøre undtagen ham?"

De bleve afbrudte, da Tjeneren traadte ind og

sagde, at Vognen ventede udenfor; Mrs. Jennings gjorde sig strax færdig og sagde:

„Jeg maa forlade Dem, min Kjære, førend jeg har jagt Dem hvad jeg vilde. Men alligevel maa vi tale lidt mere derom i aften; thi vi ville blive ganske alene. Jeg vil ikke bede Dem om at gaae med mig, thi jeg kan indsee, at De har for meget at tænke paa; desuden længes De formodentlig efter at fortælle Deres Søster det.“

Marianne havde forladt Bærelset førend Samtalen begyndte.

„Ja, Madame, jeg skal fortælle det til Marianne; men jeg vil ellers ikke for Diebliffet fortælle Nogen det.“

„O, det er godt!“ sagde Mrs. Jennings stusset. „De ønsker altsaa ikke, at jeg skal fortælle Lucy det; thi jeg har isinde at kjøre til Holborn.“

„Nei, Madame, ei engang til Lucy. Een Dags Opjættelse vil ikke have noget at betyde; og førend jeg har skrevet til Mr. Ferrars, synes jeg ikke at man bør omtale det til Andre. Jeg skal strax skrive. Det er rigtig, at han saaer det at vide snarest muligt, thi han vil have meget at gjøre med Hensyn til sin Ordination.“

Dette satte først Mrs. Jennings i Forvirring. Hvorfor hun i saadan en Fart skulde skrive til Mr. Ferrars, kunde hun ikke strax forstaae. Et Dieblis Eftertanke frembragte hos hende en meget heldig Idée, og hun udbød:

„Aha! jeg forstaaer Dem. Mr. Ferrars er Manden. Saameget bedre for ham. Ja, han maa først ordineres; jeg er meget glad ved at høre, at Sagerne staae paa denne Fod med Dem. Men, min Kjære, er det rigtigt? Burde Obersten ikke selv skrive? — han er den rette Person.“

Elinor forstod ikke ganske de første Ord; hun fandt det heller ikke Umagen værd at spørge, og hun sagde derfor kun til Slutning:

„Oberst Brandon er en saa fintfølende Mand, at han hellere vilde at jeg skulde sige Mr. Ferrars. hans Hensigt, end at han selv skulde gjøre det.“

„Og De er saaledes nødsaget til at gjøre det. Det er en egen Slags fin Følelse! Jeg vil ikke forstyrre Dem“ (idet hun saae hende at sætte sig til at skrive). „De kjender Deres egne Sager bedst. Farvel, min Kjære. Jeg har ikke hørt noget saa Glædeligt siden jeg hørte, at Charlotte laae i Barjelieng.“

Hun gif, men vendte strax tilbage.

„Jeg tænker netop paa Bettys Søster,“ sagde hun. „Jeg vilde føle mig glad ved at skaffe hende en god Condition. Men om hun kunde tjene for Kammerjomsfru, det veed jeg ikke. Hun er en god Stuepige, og hun syer godt. Men De kan tænke derpaa, naar De faaer Tid.“

„Sikkerlig,“ svarede Elinor, uden at høre hvad Mrs. Jennings sagde, og mere ængstelig for at blive alene end for at vide hvorum Taleren var.

Hvorledes hun skulde begynde, hvorledes hun skulde udtrykke sig i sin Skrivelse til Edward, det var nu hendes eneste Tanke. Det særegne Forhold, hvori de stode til hinanden, gjorde hende dette Hveris saa vanskeligt, medens det for enhver Anden vilde have været den letteste Ting; men hun frygtede baade for at sige for meget og for lidt, og hun sad saaledes eftertænksom over sit Papir, med Pennen i Haanden, da hun blev afbrudt ved Edwards Indtrædelse.

Han havde mødt Mrs. Jennings ved Døren, da denne netop steg ind i sin Karet, og han kom for at sige hende Farvel; og efterat hun havde undskyldt sig fordi hun ikke kunde følge ind med ham, bad han ham at træde ind og sagde ham, at Miss Dashwood

var hjemme og at hun ønskede at tale med ham i et meget vigtigt Anliggende.

Elinor sad just og trøstede sig midt i sin Forvirring over, at hvor vanskeligt det end maatte være at udtale sig i et Brev, saa var det dog at foretrække for en mundtlig Meddelelse, da Edward traadte ind og nødsagede hende til at vælge den sidste Maade. Hendes Forundring og Forvirring var meget stor ved denne pludselige Indtrædelse. Hun havde ikke seet ham siden hans Forlovelse var bleven opdaget, og altsaa ikke siden han selv vidste, at hun var bleven bekjendt dermed, hvilket i Forbindelse med det, hun havde over tænkt, og det, hun havde at sige ham, satte hende i en ubehagelig Stemning. Han var meget ulyskelig, og de sadde Begge en Tidlang i en meget lovende Forvirring. Om han havde bedet hende om Forladelse, fordi han saa uanmeldt var traadt ind eller ei, var Noget, han ikke kunde erindre; men for at være sikker i denne Sag, gjorde han en Undskyldning, saasnart han kunde fremføre Noget.

„Mrs. Jennings fortalte mig,” sagde han, „at De ønskede at tale med mig, idetmindste forstod jeg hende jaaledes; ellers var jeg ikke kommen til Dem

paa denne Maade; forresten vilde jeg have følt mig meget bedrøvet, dersom jeg maatte forlade London uden at have seet Dem eller Deres Søster, saameget mere som det sandsynligviis vil vare nogen Tid — det er ikke sandsynlig, at jeg saasnart vil faae den Glæde atter at see Dem. Jeg reiser imorgen til Oxford.”

„De vilde imidlertid dog ikke være bortreist uden at have modtaget vore bedste Ønsker for Dem, om vi end ikke havde været istand til at give dem personlig,” sagde Elinor, idet hun fattede sig, og besluttede sig til saasnart som muligt at sige hvad hun saameget frygtede for. „Mrs. Jennings havde fuldfommen Ret i det, hun fortalte Dem. Jeg har noget Vigtigt at berette Dem, og var netop isærd med at tilskrive Dem det. Jeg har faaet et meget behageligt Grinde (her aandede hun hastigere medens hun talede): Oberst Brandon, som var her for ti Minutter siden, bad mig om at sige Dem, at, da han har hørt, at De vil tage theologisk Attestats, saa føler han sig glad ved at tilbyde Dem Delaford Kald, som netop nu er vacant, og han ønsker kun at det var bedre. Tillad mig at maatte gratulere Dem til en saa respektabel og retsindig Ven, og til at forene mit Ønske med hans om at Kaldet var bedre — det er paa tohunde-

brede Pund om Aaret — og at det var saaledes at det kunde sætte Dem istand til — at det maatte være mere end en midlertidig Hjælp — i Korthed, at det maatte være istand til at opfylde alle Deres Ønsker om Lykke."

Hvad Edward følte, da han ikke formaaede selv at udtale det, kan man ikke forlange at Andre skulde kunne sige for ham. Han var jaa forbauset, som en slig uventet Efterretning absolut maatte gjøre ham; men han sagde kun disse to Ord:

"Oberst Brandon!"

"Ja," vedblev Elinor, med mere Fatning, da det Bæste var overstaaet; "Oberst Brandon tilbyder det som et Beviis paa hans Sorg over de sidste Hændelser — den stræffelige Stilling, i hvilken Deres Familie har overgivet Dem — en Sorg, som jeg er vis paa Marianne, alle Deres Venner og jeg selv deler; — ligesom til et Beviis paa hans Agtelse for Deres Charakter, og for Deres Handlemaade ved denne Leilighed."

"Oberst Brandon giver mig et Kald! — Er det muligt?"

"Deres Families Ujøljomhed gjør Dem forundret over at finde Vennskab hos Andre."

„Nei,“ svarede han med pludselig Fatning, „ikke hos Dem; thi jeg kan forstaae, at det er Deres Godhed jeg skylder det alt. Jeg føler det — jeg vilde udtale det, dersom jeg kunde — men, som De veed, jeg er ingen Taler.“

„De tager meget feil. Jeg kan forsikre Dem om at De skylder det ganske, idetmindste næsten ganske, Deres egen Personlighed og Oberst Brandons Erfjendelse af den. Jeg har ingen Deel deri; jeg vidste ei engang, førend jeg blev bekendt med hans Hensigt, at Kaldet var vakant; ja, jeg vidste ei engang, at han havde et saadant Kald at bortgive. Som min og min Families Ven har han maaskee — jeg veed, at han har større Glæde ved at bortgive det; — men De skylder paa ingen Maade noget til min Protection.“

Sandheden nødsagede hende til at tilstaae den umiddelbare Deeltagelse i denne Sag; men hun var paa samme Tid saa uvilig til at blive anseet af Edward for dennes Belgjører, at hun tilstod det med noget Eftertryk; dette bidrog sandsynligviis til at bestyrke den Idée, som han nylig havde udtalt. Noget Diebliske sad han nedjunken i dybe Tanter, efterat

Elinor havde ophørt at tale; — tilfaldt, som med Ansættelse, sagde han:

„Oberst Brandon synes at være en agtværdig Mand. Jeg har altid hørt ham blive omtalt som saadan, og han staaer høit i Deres Broders Agtelse. Han er uden tvivl en Mand af Følelse, og i hele sin Opførsel en Gentleman.“

„De vil sikkert ved et nærmere Bekjendskab finde,“ sagde Elinor, „at han fuldkommen svarer til det, De har hørt om ham. Og da De og han ville blive Naboer (thi jeg troer at Præsteboligen ligger nærved hans Eiendom), saa er det især af Bigtighed for Dem, at han er en saadan Mand.“

Edward gav intet Svar; men da hun vendte sit Hoved bort, gav han hende et saa alvorligt, saa sørgmodigt Blik, som om han vilde sige, at han herester ønskede, at Afstanden mellem Oberstens Landsted og Præsteboligen var meget større.

„Jeg troer, at Oberst Brandon boer i St. Jamesstreet,“ sagde han fort derpaa, idet han reiste sig fra sit Sæde.

Elinor sagde ham Huusnummeret.

„Jeg maa skynde mig derhen for at give ham den Tafel, som De ikke vil tillade mig at give Dem;

for at forfikkre ham om, at han har gjort mig til en meget — en overordentlig lykkelig Mand."

„Naar jeg seer ham igjen," sagde Elinor til sig selv, da Døren blev lukket efter ham, „da vil jeg see ham som Lucys Mand."

Og med denne glædelige Forudfølelse satte hun sig ned for at gjenfalde sig det Forbigangne, gjenfalde sig Edwards Ord og forsøge at forstaae hans Følelser, og, naturligviis, at tænke paa sine egne med Misfornøielse.

Da Mrs. Jennings kom hjem, vare hendes Tanker, uagtet hun kom fra Menneſter, som hun ikke havde seet før og om hvem hun derfor maatte have meget at sige, saa beskæftigede med den betydelige Hemmelighed, som hun var i Besiddelse af, at hun strax omtalte den, jaasnart hun saa Elinor.

„Jeg sendte Dem den unge Mand," raabte Mrs. Jennings. „Var det rigtig? — Og jeg kan tænke, De havde ingen stor Bæmsſelighed — De fandt ham ikke uvillig til at modtage Tilbudet?"

„Nei, Madame; det var ikke sandsynlig."

„Og hvor snart vil han blive færdig? Thi det Hele synes at beroe derpaa."

„Jeg kjender virkelig saa lidt dertil,” sagde Elinor, „at jeg neppe kan slutte mig til Tiden eller de nødvendige Forberedelser; men jeg tænker at to eller tre Maaneder ville hengaae før end han bliver ordineret.”

„To eller tre Maaneder?” udbrød Mrs. Jennings. „Himmel! min Kjære! hvor roligt De taler derom! og kan Obersten vente to eller tre Maaneder! Gud velsigne Dem! Det vilde gjøre mig ganske urolig. Omendstjondt det er meget smukt at bevise Mr. Ferrars denne Godhed, saa er det dog ikke værd at vente to, tre Maaneder paa ham. Jeg er vis paa, at der findes Andre, der kunne gjøre det ligesaa godt — Andre, der allerede ere ordinerede.”

„Kjære Madame,” sagde Elinor, „hvad tænker De paa? Oberst Brandons eneste Hensigt er kun at gjøre vel mod Mr. Ferrars.”

„Gud velsigne Dem, min Kjære! De mener dog vel ikke at ville indbilde mig, at Obersten ægter Dem for at komme til at give Mr. Ferrars ti Guineer!”

Feiltagelsen kunde ikke vedvare længere; en Forflaring fandt strax Sted, der gav Begge for Dieblifket Morstab, uden noget virkelig Tab paa nogen af

Siderne; thi Mrs. Jennings byttede kun den ene Glæde for den anden, og uden at tabe Forventningen af den første.

„Ja, ja, Boligen er kun lille,“ sagde hun, efterat den første Forundring havde lagt sig, „og det er muligt, at den ikke er istandsat; men at høre en Mand undskyldes sig, som jeg troede, fordi et Huus, som jeg veed har fem Værelser i Stueetagen, og som hans Huusholderse har fortalt mig kunde optage femten Senge, ikke var stort nok! Og ovenikøbet for Dem, der er vant til at leve i Barton Cottage! Det syntes jo aldeles latterligt. Men, min Kjære, vi maa see at bevæge Obersten til at gjøre noget ved Præsteboligen, og gjøre den lidt hyggelig, førend Lucy tager derind.“

„Men Oberst Brandon synes ikke at ville mene, at dette Kald er stort nok til at de kunne gifte sig derpaa.“

„Obersten er en Tosse, min Kjære; fordi han har to Tusinde Pund om Aaret, saa troer han at Andre ikke kunne gifte sig paa mindre. Ræg Mærke til mit Ord, dersom jeg lever, da skal jeg for Mi-

Maelsdag gjøre et Besøg i Delaford Præstebolig; men dersom Lucy ikke er der, da gjør jeg det ikke."

Elinor kunde ikke indvilge i hendes Mening om at der ikke var Sandsynlighed for, at de kunde vente noget bedre.

Tempte Capitel.

Da Edward havde bragt Oberst Brandon sin Tak, gik han med sin Lykke til Lucy; og han var saa overmaade glad, da han kom til Bartletts House, at hun forsikrede Mrs. Jennings, som Dagen derpaa besøgte hende, om, at hun aldrig før havde seet ham i saa godt Humeur.

Hendes egen Lykke og Livlighed var idetmindste synlig; og hun deeltog i Mrs. Jennings' Forventning om at Edward og hun selv førend Michaelsdag vare flyttede ind i Delafords Præstebolig. Hun var saa langt fra at vise nogen Tilbageholdenhed med Henyn til at give Elinor den Taknemmelighed, som Edward vilde give hende, at hun talte om Elinors Venstreb baade for sig selv og for Edward med den taknemmeligste Barm; hun var villig til at tilskrive Elinor hele deres Forbindtlighed, og hun sagde aabenbart,

at ingen Bestræbelſe fra Miſs Daſhwoods Side for at gjøre dem godt, enten ſtrar eller i Fremtiden, vilde forundre hende, thi hun troede hende iſtand til at gjøre Alt for dem, hun ſtattede. Hvad Oberſt Brandon angik, da var hun ikke alene iſtand til at tilbede ham ſom en Helgen, men hun var meget ængſtelig for at han ſkulde blive behandlet ſom ſaadan i alle verdſlige Sager, ængſtelig for at Tienden ſkulde ſtige til det Høieſte, og hemmelig beſluttet paa ſaameget ſom muligt at benytte hans Tjenere, hans Kæret, hans Kør og hans Fjerfræ.

Det var nu en Uge ſiden John Daſhwoods Beſøg i Berkeley Street, og ſiden den Tid havde Miſs Daſhwoods ikke ladet ſpørge til hans Kones Befindende. Elinor anſaae det nu for nødvendigt at aflægge hende et Beſøg. Dette var imidlertid en Forbindtlighed, ſom ſtreed mod hendes Tilbøielighed og ikke blev opmuntret af hendes Veninder. Marianne, ikke fornøiet med et abſolut Afſlag, var meget ivrig i at afholde ſin Søſter fra at beſøge hende. Og Mrs. Jennings, hvis Kæret ſtedſe var til Elinors Tjeneste, havde Mrs. John Daſhwood ſaameget, at ei engang hendes Nyſgierrighed efter at ſee hvorledes hun ſaae ud efter den ſidſte Begivenhed, ei heller hendes ſtore

Lyft til at fornærme hende ved at tage Edwards Parti, kunde bevæge hende til at aflægge et Besøg. Følgen heraf blev, at Elinor førte alene ud for at aflægge en Visit, hvortil hun ikke følte den mindste Tilbøielighed, og for at vove en tête-a-tête med en Dame, som Ingen havde mere Grund til at hade end hun.

Mrs. Dashwood modtog ingen Fremmede, men førend Elinors Kareth var ført bort, kom John hændelsesviis ud. Han udtalte sin store Glæde ved at see Elinor, fortalte hende, at han netop nu vilde gaae hen og aflægge et Besøg i Berkeley Street, og da han havde forsikret hende om, at Fanny vilde glæde sig ved at see hende, bad han hende om at træde ind.

De gik op i Selskabsværelset. Her var Ingen.

„Fanny er vistnok i sit eget Værelse,” sagde han; „jeg vil strax gaae til hende, thi jeg er vis paa, at hun ikke vil have Noget imod at see dig. Nu iærdeleshed kan der ikke være — men alligevel, du og Marianne have altid været hendes store Favoriter. Hvorfor kom Marianne ikke?”

Elinor gjorde en Undskyldning for hende.

„Jeg er ikke bedrøvet ved at see dig ene,”

svarede han, „thi jeg har meget at sige dig. Oberst Brandons Kald — er det sandt? — har han virkelig givet det til Edward? — Jeg hørte det hændelsesviis igaar, og jeg vilde nu gaae til Eder for at spørge nærmere desangaaende.“

„Det er fuldkommen sandt. Oberst Brandon har givet Delaford Præstefald til Edward.“

„Birkelig! Det er forbausende! — intet Slægtskab! — ingen Forbindelse mellem dem! — og tilmed giver dette Kald en god Indtægt! — Hvor stor er Indtægten?“

„Omtrent tohundrede Pund om Aaret.“

„Et saadant Kald kunde han jo, i Tilfælde af at den forrige Præst var gammel og svag og snart vilde til at døe, — jeg tør sige han kunde faae fforten hundrede Pund dertor. Og hvorfor fik han ikke denne Sag bragt i Orden førend Præstens Død? — Nu er det for sild at sælge det — men en Mand af Oberst Brandons Forstand! — hvorledes kunde han dog være saa uforberedt paa en saa almindelig, saa naturlig Ting! — Jeg er overbevist om, at der findes Ustædighed i enhver menneskelig Charakter. Jeg tænker forresten — at Sagen egentlig er denne: Edward skal kun have Kaldet indtil den Mand, til hvem

Obersten har solgt det, er gammel nok til at overtage det. — Ja, ja, det er Sagen, det kan man stole paa."

Elinor modjagde ham heri eftertryffeligt, og ved at fortælle ham, at hun selv havde havt det Hverv at berette Edward om Oberstens Tilbud, og at hun desaarjag maatte vide, paa hvilke Vilkaar det var overdraget ham, opgav han sin Paastand.

„Det er virkelig forbausende!" raabte han, da han hørte hvad hun sagde. „Hvilken Grund kunde vel Obersten have dertil?"

„En meget simpel Grund — han vilde hjælpe ham."

„Ja, ja, hvad Obersten end er, saa er Edward en meget lykkelig Mand! Du skal dog ikke omtale det til Fanny, thi ihøvvel jeg selv har fortalt hende det, og hun bærer det med Resignation, saa kan hun dog ikke lide, at man taler meget derom."

Elinor havde nogen Banstelighed ved at afholde sig fra at gjøre den Bemærkning, at hun maatte antage Fanny med fuldkommen Fatning kunde høre paa at hendes Broders fik en Tilvæxt i Formue, der paa ingen mulig Maaade kunde gjøre hende eller hendes Barn fattige.

„Mrs. Ferrars,” tilføiede han i en Tone, der påsjede for en saa betydningsfuld Dame, „veed for Diebliffet Intet deraf, og jeg troer at det er bedst at holde det hemmeligt for hende saalænge som muligt. Saasnart deres Bryllup finder Sted, er jeg bange for at hun saaer det Hele at vide.”

„Men hvorfor er en saadan Forsigtighed nødvendig? Det kan ikke formodes, at Mrs. Ferrars kan have den mindste Tilfredsstillelse ved at hun saaer at vide, at hendes Søn har Penge nok til at leve af — det kan der ikke være Tale om; og, efter hendes sidste Behandling, kan hun da føle Noget for ham? Hun har kastet sin Søn paa Døren, og hun har formaaet dem, over hvem hun besad nogen Indflydelse, til at gjøre det samme. Ijandhed, efter en saadan Behandling er det ikke rimeligt at hun kan føle hverken Sorg eller Glæde, hvad ham angaaer. Hun kan ikke være saa svag at tilintetgjøre et Barns Lykke og alligevel bevare en Moders Omjorg for ham!”

„Dit Raisonnement er meget godt, Elinor,” sagde John, „men det er bygget paa Ukjendskab til den menneskelige Natur. Væg Mærke til, at Edwards Moder vil føle ligesaa meget for ham, naar hans ulykkelige Forbindelse er knyttet, som om hun aldrig

havde forskudt ham; derfor maa enhver Omstændighed, der kan bidrage til at fremme denne stræffelige Begivenhed, saa meget som muligt skjules for hende. Mrs. Ferrars kan aldrig forglemme at Edward er hendes Søn."

"Du sætter mig i Forundring! Jeg troede virkelig, at hun nu ganske havde forglemmt det."

"Du gjør hende meget Uret. Mrs. Ferrars er en af de fjærligste Mødre i Verden."

Elinor var taus.

"Vi tænker nu," sagde Mr. Dashwood efter en kort Pause, "at Robert ægter Miss Morton."

Elinor maatte smile over hendes Broders alvorlige og afgjørende Tone, og hun svarede roligt:

"Jeg kan altsaa forstaae at denne Dame ikke gjør nogen Forskiel i denne Sag."

"Forskiel — hvad mener du?"

"Jeg mener kun, at det efter din Maade at tale paa synes at være Miss Morton ligegyldigt, enten hun ægter Robert eller Edward."

"Der kan jo ikke være nogen Forskiel, thi Robert vil nu i alle Henseender blive anset for den ældste Søn; og forresten ere de Begge behagelige

unge Mænd — jeg veed ikke, om den ene er bedre end den anden."

Elinor sagde intet dertil, og John forblev nogen Tid taus. Endelig sagde han:

„En Ting kan jeg forsikre Dig om, min kjære Søster," her greb han hendes Haand, „og jeg vil forsikre dig derom, da jeg veed at det vil glæde dig. Jeg har stor Ansag til at troe — jeg har det fra de bedste Kilder, ellers vilde jeg ikke gjentage det, thi ellers vilde det være meget urigtig at omtale det, — men jeg har det fra de bedste Kilder — ikke alene at jeg har hørt Mrs. Ferrars selv sige det, men hendes Datter har ogsaa sagt det, og jeg har det fra hende, — at, i Korthed, at hvormeget der end kan indvendes mod en vis — en vis Forbindelse — Du forstaaer mig — saa vilde hun dog have foretrukket den — det vilde ikke have givet hende den halve Fortrydelse. Det glædede mig meget, at Mrs. Ferrars saae Sagen i dette Lys — en meget smigrende Opmærksomhed for os Alle. „Det vilde have været uden Sammenligning," sagde hun, „og det mindste Onde af de to, og hun vilde føle sig glad ved at det ikke var værre." Men alt dette kan der jo ikke være Tale om — det kan ikke nytte at tale derom; men

Benign til en Forlovelse, da kan der ikke blive Noget deraf — det er forbi. Men jeg taler kun derom, fordi jeg veed at det glæder dig. Du har ingen Grund til at sørge derfor, min kjære Elinor. Der er ingen Tvivl om at du gjør et bedre Parti — fuldkommen saa godt og bedre maaskee, naar man tager alle Omstændigheder i Betragtning. Har Oberst Brandon besøgt dig fornylig?"

Elinor havde hørt nok, om ei til at smigre hendes Forsængelighed og hæve hendes Selvbevidsthed, saa dog til at ryste hendes Nerver og fylde hendes Sind; og hun var derfor glad ved ikke at blive sat i den Nødvendighed at sige meget til Svar og at høre mere om sin Broder — da Mr. Robert Ferrars traadte ind. Efter et Dieblisk Passtiar erindrede John Dashwood sig, at Fanny endnu ikke var underrettet om at hans Søster var der, og forlod derfor Bærclset for at falde paa hende; Elinor blev saaledes overladt til at pleie sit Bekjendtskab med Robert, som, ved sin glade Sorgløshed, sin lykkelige Selvbehagelighed, idet han glædede sig over sin Moders Kjærlighed og partiske Godhed, til Fordommen mod hans forfudte Broder, som kun var erhvervet ved hans eget udsvæ-

vende Liv, lagde sin Befræstelse af hendes meest ugunstige Mening om hans Hoved og hans Hjerte.

De havde neppe været to Minutter ene, før end han begyndte at tale om Edward: thi han havde ogsaa hørt tale om Præstefaldet, og han var meget nysgjerrig desangaaende. Elinor gjentog den samme Beretning, som hun havde givet John, og Birkningen var forssjellig, men dog ligesaa gribende hos Robert, som hos Mr. Dashwood. Han lo over al Maade. Tanken om at Edward skulde være Præst og boe i en lille Præstebolig, fornøiede ham overordentlig; og naar han hertil lagde den phantasirige Tanke om Edward, der læste Bønner i en Messesærk og lyste for John Smith og Mary Brown, da vidste han intet mere latterligt.

Elinor, som ventede i Stilhed og med ubevægelig Alvor paa denne Daarssabs Ende, kunde ikke undlade at fæste sine Bine paa ham med et Blif, der udtalte hele hendes Foragt. Det var et meget heldigt Blif, thi det dæmpede hendes egne Følelser, og han forstod det ikke. Han vendte sig fra Vittighed til Visdom, ikke ledet dertil af hende, men af sine egne Følelser.

„Vi kan behandle det som en Spøg,” sagde han

tilsidst, da han ophørte med den affecterede Tatter, som betydelig havde forlænget Diebliffets Lystighed, „men det er, ved Gud, en meget alvorlig Sag. Staffels Edward! Han er tilintetgjort for bestandig. Det gjør mig meget ondt, thi jeg veed at han er et meget godmodigt Bæsen, saa veltænkende som Noget kan være. De kan ikke bedømme ham, Miss Dashwood, efter det overfladiske Besjendtskab, De har med ham. Staffels Edward! Hans Ydre er ikke det heldigste. Men vi ere ikke Alle fødte med de samme Egenskaber, det samme Udortes. Staffels Fyr! At see ham blandt en Kreds Fremmede! Det var beslageligt nok! Men han har saa godt et Hjerte som Noget paa Guds grønne Jord; og jeg maa tilstaae Dem, at jeg aldrig har været saa ilde tilmode, som da jeg hørte det Hele. Jeg funde ikke troe det. Min Moder var den Første, der sagde mig det, og da jeg strax sølte mig oplagt til at handle med Fasthed, sagde jeg til hende: „Min kjære Madame, jeg veed ikke, hvad De har ifinde at gjøre ved denne Leilighed, men hvad mig selv angaaer, da maa jeg sige, at dersom Edward gifter sig med denne Pige, da vil jeg aldrig mere see ham.“ Dette sagde jeg strax — jeg var saa ualmindelig jernærmet derover. Staffels

Edward! Han har skadet sig selv, udeluft sig for bestandig fra alt anstændigt Selskab. Men jeg sagde det ogsaa til min Moder, at jeg ikke i mindste Maade var forundret derved; man kunde ikke vente Andet af hans Opdragelse. Min stakkels Moder var halv vanvittig."

„Har du nogenfinde seet hans Forlovede?"

„Ja, eengang; medens hun var her i Huset var jeg sammen med hende i ti Minutter. Jeg saa nok af hende. Hun er en plump Bondedpige uden Levemaade og Fiinhed og af middelmaadig Skjønhed. Jeg husker hende meget godt. Netop den Slags Pige, som jeg kunde indsee vilde opvække stakkels Edwards Kjærlighed. Jeg tilbød strax, da min Moder havde fortalt mig Historien, at ville overtale ham til at afstaae fra dette Parti; jeg fandt, at det var for sildig at gjøre Noget, thi uheldigviis var jeg ikke strax tilstede, og jeg vidste Intet derom førend efter Bruddet, da jeg ikke kunde gjøre Noget i denne Sag. Men havde jeg saaet det at vide før, er der al Sandsynlighed for, at jeg havde overtalt ham. Jeg vilde have foresillet ham det paa en frastig Maade. „Min kjære Kammerat," vilde jeg have sagt, „tænk paa hvad du gjør. Du er ijsæld med at indgaae en meget

nedværdigende Forbindelse, og den er af den Bessæf-
fenhed, at din Familie eenstemmig maa forfaste den." "Jeg kan ikke troe Andet, end at det havde udrettet Noget. Men nu er det for silde. Han maa døe af Hunger; det er vist."

Han havde netop udtalt dette med megen Fat-
ning, da Mrs. John Dashwood traadte ind og gjorde
en Ende paa denne Samtale. Da omendstjøndt hun
ikke omtalte denne Begivenhed udenfor sin Familie,
kunde Elinor dog see dens Indflydelse paa hendes Sjæl
i det noget forstyrrede Ansigt, med hvilket hun traadte
ind, og i den Hjerrelighed, hun forsøgte at paatage sig.
Hun gif endog saa vidt, at hun sørgede over, at Eli-
nor og Marianne saa snart vilde forlade Byen, da
hun havde haabet at see mere af dem, en Ytring,
ved hvilken hendes Mand, som havde ledjaget hende
ind i Bærelset og hørte med Kjærlighed paa hendes
Tale, syntes at udmærke Alt, hvad der var meest
fjærligt og fortræffeligt.

Sjette Capitel.

Det næste forte Besøg i Harley Street for at sige Farvel, ved hvilken Leilighed hun modtog sin Broders Pyntestninger, fordi hun og hendes Søster kom til at reise saa langt ad Barton til uden nogen Beføstning og fordi Oberst Brandon skulde ledsage dem til Cleveland een eller to Dage — sluttede Søsters og Broders Sammenkomster i Byen; og en overfladist Indbydelse fra Fanny, at besøge dem paa Norland, naar deres Rei faldt der forbi, Noget, der var det meest Usandsynlige, ved en varm, men mere affides Forsikkring af John til Elinor om at han vilde aflægge hende et Besøg paa Delaford, var Alt, hvad der tydede paa et Gjenjyn.

Det morede Elinor at bemærke, at alle hendes Venner syntes bestemte paa at sende hende til Delaford, et Sted, som hun mindst ønskede at besøge eller

at beboe; thi det blev ei alene anseet for hendes tilkommende Ljem af hendes Broder og Mrs. Jennings men endog Lucy gav hende en paatrængende Indbydelse til at besøge sig der.

Meget tidligt i April og meget aarle om Morgen-
nen førte de tvende Partier fra Hanover Square og
Berkeley Street, for efter Aftale at møde hinanden
paa Landeveien. For Charlottes og hendes Barns
Bequemmelighed maatte de opholde sig paa Reisen
i mere end to Dage, og Mr. Palmer, som reiste ha-
stigere end Oberst Brandon, skulde træffe dem paa
Cleveland kort Tid efter deres Ankomst.

Uagtet Marianne kun havde haft saa lykkelige
Timer i London og i den senere Tid ivrig havde
ønsket at forlade den, saa kunde hun dog ikke, da Ti-
men var kommen, byde Farvel til det Huus, i hvilket
hun for sidste Gang havde næret det Haab og den
Tillid til Willoughby, som nu for bestandig vare ud-
sluste, uden stor Smerte. Ikke heller kunde hun for-
lade det Sted, i hvilket Willoughby forblev, bestjæf-
tet med nye Inclinationer og nye Planer, i hvilke
hun ikke kunde have nogen Deel, uden at udgyde
mange Taarer.

Elinor følte en større Tilfredsstillelse ved deres

Udreise. Hun havde ikke nogen Gjenstand for sine smægtende Tanker at dvæle ved, hun skiltes ikke fra noget Bæsen, fra hvem hun ikke for evig kunde skilles uden et Diebligs Emerte; og hun var glad ved at være befriet fra Lucys paatrængende Selskab; hun var tilfreds ved at bringe sin Søster bort fra London, uden at denne havde set Willoughby efter hans Giftermaal; og hun saae fremad med Haabet om, at nogle Maaneders Rolighed paa Barton vilde give hendes Søster fuldkommen Sjælesfred og styrke hendes egen.

Reisen gik meget heldig. Den anden Dags Reise bragte dem til det elskede eller det forbudte Somersetshire, thi som saadan forestillede Marianne sig det; om Formiddagen paa den tredie Dag naaede de Cleveland.

Cleveland var et stort Huus i moderne Stil, bygget paa en skovfrandsket Høi. Der var ingen Park, men Lysskoven var meget stor, og der var her, som omkring ethvert betydningssfuldt Landsted, aaben Kratkov og tætte Skovveje; en med fint Gruus belagt Wei førte gennem en Planteskole til Høiens Top. Her laae en Mængde Tømmer; Huset selv

var omgivet af Fyr, Alstetræer og Acacietræer tillige med tykke lombardiske Piletræer.

Marianne traadte ind i Huset med et Hjerte, dybt bevæget ved Bevidstheden om, at hun kun var fire Mile fra Barton og kun syv Mile fra Combe Magna, og førend hun havde opholdt sig her i fem Minutter, medens de Andre vare beskæftigede med at hjælpe Charlotte at vise dennes Barn for Huusholderessen, forlod hun det atter og stjal sig igjennem Krattet, som nu begyndte at grønnes, for at betragte dets Majestæt i nogen Afstand, og hvor hun fra dets græske Tempel, ved at lade Blik hvile over Landets Udstrækning imod Sydøst, dvælede med Velbehag paa den Række Høie, der laae i Horizonten, og hun tænkte sig, at man fra disse maatte kunne see Spiret af Combe Magna.

I saadanne prægtige, ufsatteerlige Smertens Diebliske brast hun i Graad af Rummer ved Tanken om, at hun var paa Cleveland; og da hun ad en anden Vej gik tilbage til Huset, og hun følte hele den landlige Frihed ved i Geniombred at vandre fra Sted til andet, besluttede hun at tilbringe enhver Time af den Tid, hun tilbragte hos Palmers, i stille eensom Omvaner.

Hun kom netop tilbage i rette Tid for at ledsage de Andre, da disse forlode Huset, for at tage dets nærmeste Omgivelser i Diebyn; Resten af Formiddagen hengik med at drive omkring i Kjøkkenhaven, med at undersøge Planterne og med at lytte til Gartnerens Klager over Nattefrosten — med at gaae igjennem Drivhusene, hvor Tabet af hendes Yndlingsplanter, der pludselig vare gaaede ud eller beskadigede af Frosten, frembragte Charlottes Ratter — med at besøge Hønjegaarden, hvor Hønjepigens Skuffelser, over Høns, der havde forladt deres Rede eller vare stjaalne af Ræven, eller ved en heel Yngels pludselige Død, gav hende nyt Stof til Morstab.

Morgenen var smuk og klar, og Marianne havde i sin Plan for sit Liv paa Cleveland ikke beregnet Veirets Ustadighed. Med stor Bestyrtelse fandt hun sig derfor afholdt fra at gaae ud efter Middagsbordet ved en stadig Regn. Hun havde besluttet at foretage sig en Tour i Aftenslumringen til det græske Tempel, og maaskee gjennem hele Krattet, og en fold eller taaget Aften vilde ikke have afholdt hende derfra; men en stærk og stadig Regn tillod hende ikke at gaae ud.

Selskabet var lille, og Timerne henrandt i Stil,

hed. Mrs. Palmer sad med Barnet og Miss. Jennings med sit Strikketoi; de talte om de Benner, de havde forladt i London, arrangerede Lady Middletons Visitter, og de troede ei at Mr. Palmer og Oberst Brandon kom længere end til Reading denne Aften. Elinor deltog med liden Interesje deri, og Marianne, som vidste Bæst med at finde Veien i ethvert Huus til dets Bibliothek, om end Familien forsøgte at afholde hende derfra, skaffede sig snart en Bog.

Intet manglede paa Mrs. Palmers Side for at gjøre dem det saa behageligt som muligt. Hendes Aabenhjertethed opveiede tilfulde den Mangel paa Eftertanke og Elegance, som ofte gjorde, at hun overtraadte de almindelige Høflighedsformer; hendes Venstab, der blev anbefalet af hendes smukke Ansigt, var indtagende; hendes Enfoldighed var synlig, men dog ikke forstilt, og Elinor kunde have tilgivet hende Alt, undtagen hendes Latter.

De to Gentlemen ankom den næste Dag til et meget sildigt Middagsmaaltid; deres Nærværelse forøgede Selskabets Livlighed, og de gave Conversationen en Livlighed, som man ikke havde kjendt hele Dagen, da en stedsevarende Regn havde forstemt dem noget.

Elinor kjendte Mr. Palmer saa lidt, og hun havde fundet ham saa forskjellig med Hensyn til hans Opførsel mod hende selv og hendes Søster, at hun ikke kunde gjøre sig nogen Idee om hvorledes han var i sin egen Familie. Hun fandt imidlertid, at han var en Gentleman i sin Opførsel mod sine Gæster og kun leilighedsviis lidt mut mod sin Kone og hendes Moder; hun fandt, at han var en meget morsom Selskabsbroder, og kun afholdt fra bestandig at være saaledes ved den Bane at indbilde sig, at han i Almindelighed var andre Folk overlegen, som han var det ved Mrs. Jennings og Charlotte. Hvad Resten af hans Charakter og Sædvaner angik, da fandt Elinor, at de vare saaledes, som man i Almindelighed finder det hos hans Køn og i hans Alder. Han spiste til Maade, og ubestemt i sin Tid; han holdt af sit Barn, omendstjændt han syntes at være ligegyldig; han spildte sin Formiddagstid ved Billardet, istedetfor at være bedre beskjeftiget. Hun holdt meget mere af ham, end hun havde troet, og hun var ikke fordi hun ikke kunde elske ham høiere; hun var heller ikke bedrøvet, fordi hendes Bemærkelse af hans Sandjelighed, hans Selvished og hans Indbildskhed førte hende

til at dvæle med Velbehag ved Erindringen om Edwards ædle Charakter, hans simple Smag og hans oprigtige Følelser.

Om Edward eller idetmindste om nogle af hans Omstændigheder modtog hun nu Efterretning med Oberst Brandon, som i de sidste Dage havde været i Dorsetshire, og som paa engang behandlede hende som Mr. Ferrars' Veninde og som sin egen Fortrolige og talede til hende om Delaford Præstebolig, beskrev hende dens Mangler, og sagde hende, hvad han vilde gjøre for afhjælpe dem. Hans Opførsel imod hende i denne som i enhver anden Henseende, hans aabenhjertede Glæde ved at see hende efter en Skilsmisse af ti Dage, hans Beredvillighed til at tale med hende og hans Agtelse for hendes Mening kunde meget godt retfærdiggjøre hendes Visshed om hans Kjærlighed, og det vilde have været tilstrækkeligt til at overbevise Elinor selv derom, dersom hun ikke fra først af havde anseet Marianne for hans virkelige Yndling. Men som det var, var en saadan Idee ikke opstaaet hos hende uden ved Mrs. Jennings' Formodning; Elinor ansaae sig for at være den fineste Jagttager af de to; hun bevogtede hans

Dine, medens Mrs. Jennings kun lagde Mærke til hans Opførsel; og medens hans bekymrede Blifse, da Marianne klagede sig over, at hun følte Smerte i Hals og Hoved, Begyndelsen til en stærk Forkjølelse, ganske undgik Mrs. Jennings' Opmærksomhed, saa opdagede Elinor i dem en Elfers varme og urolige Følelser.

To herlige Aftenvandringer, den tredie og sjerde Aften efter deres Ankomst, havde Marianne foretaget sig, ikke alene gennem Plantagens gruusbelagte, tørre Gange, men gennem hele Lysstoven, og især i de længst bortliggende Dele af samme, der var mere vild end det Dørige, hvor Træerne vare de ældste og Græsset var længst og meest vaadt; hun havde ved Siden af dette begaaet den Uforsigtighed at beholde sine vaade Sko og Strømper paa efter sin Hjemkomst, og derved paadraget sig en heftig Forkjølelse, som hun een eller to Dage negligerede eller benægtede, men som tiltog saaledes, at det forhøiede Alles Omjorg og opvakte hendes egen Opmærksomhed. Recepter strømmede ind fra alle Kanter, men de bleve alle, som sædvanlig, afslaaede. Smendstjøndt hun havde Feber, med Smerte i Lemmerne, Hoste og

en ophovnet Hals, saa meente hun dog, at en lang Nats Hvile vilde fuldkommen helbrede hende; og det var med Vanskelighed at Elinor fik hende overtalt til at tage een eller to af de simpleste Medicamenter, forinden hun gif tiljengs.

Envende Capitel.

Marianne opstod den næste Morgen ved den sædvanlige Tid; hun svarede Enhver, der spurgte til hendes Befindende, at hun befandt sig bedre, og hun forsøgte at indbilde sig det ved at begynde paa sine sædvanlige Bestjæftigelser. Men en Dag, tilbragt med at sidde skjælvende ved Ilden med en Bog i Haanden, som hun ikke var istand til at læse, eller med at ligge træt og udmattet paa en Sopha, tydede ikke paa nogen Bedring, og da hun tilsidst endnu mere syg gik tilsengs, var Oberst Brandon meget forbauset over Elinors Fatning, da hun, efterat have passet Marianne den hele Dag, og nødet denne til at tage nogen Medicin om Natten, fuldkommen stolede paa Sønnens Virkninger, uden at føle nogen Uro.

En jevnles Nat med Feber skuffede Begges For-

ventninger; og da Marianne forsøgte at reise sig, tilstod hun, at hun ei formaaede at staae op, og hun forblev i Sengen. Elinor var meget villig til at skjænke Mrs. Jennings' Naad Opmærksomhed med at hente Palmers Læge.

Han kom og undersøgte Patienten, og omendskjøndt han trøstede Miss Dashwood med det Haab, at nogle faa Dage vilde helbrede hendes Søster, saa jagde han dog, at hun havde en ringe Grad af Førraadnelsefeber, og da Ordet „imitisom“ undslap hans Læber, blev Mrs. Palmer strax urolig paa sit Barns Vegne. Mrs. Jennings, som fra først af havde lagt mere Bægt paa Mariannes Sygdom end Elinor, antog et meget alvorligt Ansigt ved Mr. Harris' Udsagn, og hun bestyrkede Charlottes Frygt ved at forestille hende Nødvendigheden af, at hun strax tog bort med Barnet; og Mr. Palmer, som anjaae deres Frygt for utidig, fandt dog sin Kones Angstelse for betydelig til at kunne gjendrives. Han bestemte derfor, at hun skulde reise bort, og en Time efter Mr. Harris' Ankomst tog hun deraf med sit Barn og dens Amme til en af Mr. Palmers nære Slægtninge, som boede en Milsvei paa den anden Side af Bath; hendes Mand maatte love hende at komme derned et

Par Dage, og hun bad sin Moder meget om at ledsage hende. Men Mrs. Jennings erklærede, at hun ei vilde forlade Cleveland saalænge Marianne var syg, da hun vilde skjænke hende al mulig Omforg for at erstatte hende hendes Moder, hvorved hun vandt Elinors hele Kjærlighed; og denne havde saaledes i hende ved enhver Leilighed en beredvillig og virksom Hjælperste, der deeltog med Glæde i alle hendes Besværligheder, og østere, ved hendes større Erfaring, var hun til stor Nytte.

Staffels Marianne, som følte sig mat af Sygdommen, haabede ikke længere, at hun den næste Dag vilde være helbredet; og Tanken om hvad hun den næste Dag skulde have oplevet, derjom hun ikke havde været syg, gjorde hendes Sorg endnu tungere; thi den næste Dag skulde de have begyndt deres Hjemreise og, ledsaget af en af Mrs. Jennings' Tjenere, Morgenens derpaa have overrasket deres Moder. De saa Ord, hun sagde, indeholdt kun en Klage over denne uungaaelige Opjættelse, omendstjøndt Elinor forsøgte at opmuntre hende og at faae hende til at troe, hvad hun virkelig selv troede, at det ikke vilde vare længe.

Den følgende Dag bragte liden eller ingen For-

andring i Patientens Tilstand; hun var ikke bedre, men heller ikke flattere. Deres Selskab var nu meget formindsket; thi Mr. Palmer var overtalt af Oberst Brandon til at opfylde det Løfte, han havde givet sin Kone, uagtet han var uvillig dertil, saavel paa Grund af hans Humanitet og Godhed, som fordi han ikke kunde lide, at man ansaae ham for affræffet ved hans Kones Angstselighed; og medens han forberedte sig til Reisen, begyndte Oberst Brandon at tale om, at han ogsaa vilde tage bort. Her indvendte Mrs. Jennings imidlertid paa det Alvorligste; thi at lade Obersten tage bort, medens hans Elskede efter hendes Søsters Beretning var saa syg, vilde være at berøve dem Begge enhver Trøst; hun sagde ham desaaarsag, at hans Ophold paa Cleveland var nødvendig for hende selv, da hun ellers vilde sjaane ham om Aftenen ved Spillebordet, naar Elinor var beskæftiget med sin Søster osv., hvorved hun fik ham saameget overtalt, at han ikke længe kunde affectere Modstand; thi det var hans Hjertes Ønske at blive; ogsaa Mr. Palmer bad ham om at blive, thi han sølte sig roligere ved at en Person, der saa vel var istand til at raade Miss Dashwoods i Nødsilfælde, forblev der.

Marianne var naturligviis uvidende om alle

disse Foranstaltninger. Hun vidste ikke, at hun selv var Grunden til at Eterne af Cleveland maatte forlade det omtrent en Uge efter deres Ankomst. Det tilfredsstillede hende ikke, at hun ei saa noget til Mrs. Palmer; og da det heller ikke gjorde hende ondt, berørte hun ikke hendes Navn.

To Dage hengik efter Mr. Palmers Afreise, og hendes Sygdom vedblev at være uforandret. Mr. Harris, som kom til hende hver Dag, vedblev at tale om en hastig Helbredelse, og Miss Dashwood var ligesaa sanguinisk; men de Andres Forventninger vare ikke saa glædelige. Mrs. Jennings troede slet ikke, at hun overvandt denne Sygdom, og Oberst Brandon, som lyttede til Mrs. Jennings' Forvarbler, var ikke istand til at afvise deres Indflydelse. Han forsøgte at bortjage en Frygt, som Døktorens Udsagn maatte gøre absurd; men de mange Timer, i hvilke han var overladt til sig selv, vare altfor gunstige for melancholske Betragtninger, og han kunde ikke blive den Tanke quit, at han ikke mere fik Marianne at see.

Den tredie Dags Morgen vare Begges mørke Befrygtninger næsten ganske forsvundne, thi da Mr. Harris kom, sagde han, at Patienten var væsentlig

bedre. Hendes Puls slog roligere, og ethvert Symptom var mere gunstigt end den foregaaende Dag. Elinor, som ikke havde haabet forgjæves, var fuldkommen glad; hun følte sig lykkelig, fordi hun i sit Brev til sin Moder havde fulgt sin egen istædetfor sine Benneres Overbeviisning, ved at fremstille den Sygdom, der opholdt dem paa Cleveland, som ubetydelig, og næsten havde fastsat den Dag, da Marianne var istand til at begynde Afreisen.

Men Aftenen var ikke saa lykkelig som Morgenen. Marianne blev atter heftig syg, uden Hvile og Ro. Hendes Søster var endnu sanguinisk i sine Forhaabninger, og hun ansaae desdaarjag denne Forandring for en Følge af at Marianne havde været oppe, medens hendes Seng blev bragt i Orden; og efterat hun havde givet hende den foreskrevne Medicin, saa hun med Tilfredsstillelse sin Søster synke i en Søvn, af hvilken Elinor haabede de bedste Virkninger. Hendes Søvn, skjøndt ei saa rolig, som Elinor havde ventet den, varede i længere Tid; og da hun nu ønskede at lægge Mærke til den Forandring, som den vilde frembringe, sad hun ved hendes Side medens hun sov. Mrs. Jennings, som ikke vidste at der var foregaaet nogen Forandring, gif usædvanlig tidlig

tilfængs; hendes Pige, som havde vaaget de andre Nætter, udhvilede sig i Huusholderstens Bærelse, og Elinor var saaledes alene hos hende.

Mariannes Søvn blev mere og mere urolig, og Elinor, som vaagede over hende med usvarende Opmærksomhed, hørte oftere de uartifulerede Klagelyd som kom fra hendes Læber; hun vilde netop vække hende af denne smertefulde Søvn, da Marianne ved en Støi i Huset pludselig vaagnede, soer studsende op og raabte i Feberphantasi:

„Kommer Moder?“

„Ikke endnu,“ sagde Elinor, som skjulte sin Skræk og forsøgte at faae hende til at lægge sig ned igjen, „men hun kommer snart. Du veed, at der er en lang Vej fra Barton hertil.“

„Men hun maa ikke rejse over London,“ raabte Marianne i den samme vilde Tone. „Jeg faaer hende aldrig mere at see, dersom hun tager over London.“

Elinor indsaa med Urolighed, at hun ikke var ved sin fulde Samling, og idet hun forsøgte at berolige hende, følte hun hendes Puls. Den slog hastigere end ellers. Marianne vedblev at tale vildt om sin Moder, og da Elinors Uro derved forhoiedes, beslut-

tede hun strax at sende Bud efter Mr. Harris, og et Budskab til Barton efter deres Moder. At raadsjøre sig med Oberst Brandon om den bedste Maade at udføre det sidste paa, var en Tanke, som strax derpaa faldt hende ind; saasnart hun derfor havde ringet paa Pigen og denne var kommen, før at blive ved Marianne, løb Elinor ned i Spisestuen, hvor hun vidste at han sædvanlig opholdt sig paa denne Tid.

Der var ingen Tid at spille. Han forstod strax hendes Frygt. Han havde ingen Tillid til, at et Forsøg fra hans Side vilde borttage hendes Ængstelse. Men med Hensyn til at sende Bud efter hendes Moder, da tilbød han med Beredvillighed selv at hente Mrs. Dashwood. Elinor gjorde intet Afslag; hun takkede med jaa Ord, og medens han gik for at sende sin Tjener efter Mr. Harris og for at hente Postkiste, skrev hun et Brev til sin Moder.

En saadan Bens Trøst, som Oberst Brandons, og i et saadant Dieblif, — og en saadan Redjager for hendes Moder — hvor taknemmelig følte hun sig ikke! — En Redjager, hvis Forstand vilde lede, hvis Redjagelse vilde trøste, og hvis Venskab vilde berolige hende! Forsaavidt som Slaget af en saadan Efterret-

ning kunde lindres, saa vilde hans Nærværelse, hans Opsørjel, hans Hjælp lindre det.

Imidlertid handlede han med hele sin Aandsnærværelses Fasthed, gjorde ethvert nødvendigt Arrangement med den største Hast, og beregnede nøiagtigt, hvad Tid hun med Bestemthed kunde vente ham. Ikke et Dieblif blev forsinket. Hestene kom næsten førend man havde ventet dem, og Oberst Brandon tryffede hendes Haand med Høitidelighed og sagde nogle Ord, som hun ikke formaaede at høre, hvorpaa han hastig fleg i Vognen. Kloffen var omtrent tolv, og Elinor vendte tilbage til Mariannes Bærelse for der at oppebie Doktoren og for at vaage hos hende Resten af Natten. Det var en Nat, i hvilken Begge leed. Time efter Time hengif i søvnløs Smerte og i Delirium paa Mariannes Side og i den skræffeligste Angest paa Elinors, førend Mr. Harris kom. Hendes Ængstelse var nu dobbelt saa stor som hendes Tryghed forhen havde været; og Tjenestepigen, som sad oppe hos hende, — thi hun vilde ikke tillade at man væffede Mrs. Jennings — plagede hende kun med Antydninger om, hvad hendes Madmoder altid havde tænkt.

Mariannes Tanter vare imidlertid uafbrudt hen-

vendte paa hendes Moder, og saa ofte hun nævnede hendes Navn, smertede det Elinors Hjerte, som anklagede hende fordi hun havde leget med saa mange Dages Sygdom, og da hun ikke havde noget siebliffligt Middel, troede hun at alle Midler snart vilde være forgjæves, da det Hele var bleven forsømt, og hun udmalede sig deres sørgende Moder, der kom for silde til at see sit kjære Barn eller til at finde hende ved Fornuft.

Hun havde netop besluttet atter at sende Bud efter Mr. Harris, eller, hvis han ei formaaede at komme, da at indhente nogle nye Raad, da Doktoren — dog ikke førend Kloffen jem — ankom. Hans Erklæring erstattede tildeels den lange Udsættelse, thi omendstjændt han tilstod, at der var skeet en uventet og uheldig Forandring hos Patienten, saa vilde han dog ikke indrømme, at Faren var betydelig. og han talte om den Virkning, som en ny Behandlingsmaade maatt gjøre, med en Bestemtighed og Tillid, som i en ringere Grad forplantede sig til Elinor. Han lovede at komme igjen i Løbet af tre til fire Timer, og han forlod Patienten og hendes Søster mere beroliget end han havde fundet dem ved sin Ankomst.

Mrs. Jennings hørte om Morgenens Alt hvad

der var hændet, med stor Bebreidelse fordi man ikke havde vækket hende. Hendes tidligere Frygt, som nu, med større Grund, var fornyet, lod hende ikke tvivle om den uundgaelige Død; hun forsøgte at trøste Elinor, men hendes Overbeviisning om hendes Søsters Fare var for stor til at hun kunde indgyde hende noget Haab. Hendes Hjerte var virkelig sorgfuldt. Den hastige Hensalmen, en saa ung Piges tidlige Død, maatte have grebet en mindre interesseret Person med Sorg. Men hun havde et større Krav paa Mrs. Jennings' Sorg. Marianne havde i tre Maaneder daglig levet sammen med hende, hun var endnu hendes Gæst, og Mrs. Jennings vidste, at hun var bleven høiligen frænfet og at hun længe havde følt sig ulykkelig. Og Elinor, som var Mrs. Jennings' Favorit, opvakte ogsaa dennes Medlidenhed; og naar hun tænkte paa, at Marianne var det samme for Mrs. Dashwood, som Charlotte var for hende selv, da nærrede hun den stærkeste Sympathi.

Mr. Harris kom paa den belovede Tid, men han kom for at blive stuffet i sit forrige Haab. Hans Medicamenter havde ikke gjort nogen Virkning; Feberen var ikke formindsket; Marianne var mere rolig, lignede ikke sig selv og forblev i en slum Bedøvelse.

Elinor indsaae i et Dieblif hele hans Frygt og foreslog ham at tage en Læge til Hjælp; men han anjaae det for unødventigt. Han havde endnu et Middel, han kunde forsøge, og han var fuldkommen vis paa Udsaldet, men hans Forsikringer naaede kun Miss Dashwoods Øren, de kunde ikke trænge til hendes Hjerte. Hun var rolig, undtagen naar hun tænkte paa sin Moder, men ellers var hun uden Haab; i denne Tilstand forblev hun indtil Middag, uden at vende sine Blikke bort fra Mariannes Seng, medens hendes Tanter vendte sig fra et Sorgens Billede til et andet, fra en sørgende Ven til en anden, og med den største Haabløshed, frembragt af Mrs. Jennings' Conversation, som ikke bekymrede sig om at ansee denne Sygdoms Farlighed som en Følge af den lange Uopassjelighed, som hendes KjærlighedsSkuffelse havde frembragt. Elinor indsaae det Fornuftige i denne Ytring, og det forøgede hendes Tanters Sorgmodighed.

Omtrent ved Middagstid begyndte hun imidlertid — med en Forsigtighed, en Frygt for Skuffelse, som nogen Tid holdt hende taus, endog for sin Veninde — at indbilde sig, at haabe, at hun kunde bemærke en Forandring ved Mariannes Puls; hun ventede,

haabede, undersøgte den atter og atter; med en Bevægelse, som hun mindre formaaede at skjule under ydre Ro end hele sin Sorg, vovede hun nu at meddele sit Haab. Mrs. Jennings maatte efter en Undersøgelse tilstaae, at Marianne for Diebliffet befandt sig bedre, men forsøgte dog ellers at afholde Elinor fra at glæde sig derover, og denne, som let lod sig mistroste, vovede ikke at haabe. Men det var forsilde. Haabet havde allerede trængt sig til hendes Hjerte; og idet hun følte hele dets ængstelige Skjælven, bøiede hun sig over sin Søster for at lytte, uden at hun egentlig vidste hvorfor. En halv Time forløb, og endnu var det velsignede Symptom tilstede. Andre viste sig nu, som endnu mere bekræftede det. Hendes Aandedræt, hendes Ansigtssfarve og hendes Læber smigrede Elinors Haab om Bedring, og Marianne fæstede sine Bine paa hende med et forstandigt, men dog mat Blik. Ængstelighed og Haab afverlede nu i Elinors Bryst, og hun var urolig indtil Mr. Harris kom, Kloffen fire, og hans Forsikringer, hans Glæde over en Bedring hos Marianne, der endog overgik hans Forventninger, gav hende Tillid, Trøst og Glædestaarer.

Marianne var i enhver Henseende bedre, og han

sagde, at hun ganske var uden Fare. Mrs. Jennings, som maaskee var tilfredsstillt med den midlertidige Retfærdiggjørelse af hendes Forvarfser, som deres senere Uro havde godtgjort, havde nu Tillid til hans Erklæring, og hun tilstod nu med fuld Glæde og udeelt Henrykkelse Muligheden af en Helbredelse.

Elinor kunde ikke blive glad derover. Hendes Glæde var af en anden Natur og gif mindst af alt over til ydre Munterhed. At Marianne var gjengivet Helbred, Liv, Venner og en kjærlig Moder, var en Tanke, der fyldte hendes Hjerte med trøsterige Følelser og med inderlig Taknemmelighed; men det førte ikke til ydre Glædespyttringer, Ord eller Smil. Elinors Følelser vare Tilfredsstillelse, tause og stærke.

Hun sad ved sin Søsters Bæde næsten uafbrudt den hele Eftermiddag, beroligede enhver Frygt, tilfredsstillede sig ved enhver Undersøgelse af hendes svækkede Livsfræfter, rakte hende enhver Hjælp og vaagede næsten over ethvert af hendes Blif og Aandedrag. Muligheden af et Tilbagesald ængstede hende i enkelte Diebliske, men da hun ved sine nøiagtige og gjentagne Undersøgelser fandt, at alle Symptomer paa Helbred vedbleve, og Marianne Kloften jer faldt

i en rolig og efter al Sandsynlighed styrkende Søvn, svandt enhver Tvivl.

Tiden nærmede sig, da Oberst Branton maatte ventes tilbage. Kloffen ti, eller idetmindste lidt senere, haabede hun at hendes Moder vilde blive befriet fra den skræffelige Angest, med hvilken hun nu reiste til Cleveland. Ogsaa Obersten! — maafee ikke mindre en Gjenstand for Medlidenhed! — O, hvor langsomt gik ikke Tiden, som holdt dem i Uvisshed!

Kloffen syv forlod hun Marianne, som endnu hvilede i en sød Slummer, og ledsagede Mrs. Jennings ind i Selskabsværelset til Thee. Frokost havde hun af Frygt ikke nydt, og Middagsmad havde hun kun nydt lidet af; desaarjag var Theen, med saadanne Følelser, som hun bragte med sig, hende meget velkommen. Mrs. Jennings vilde overtale hende til efter denne Forfriskning at tage en Times Hvile før end hendes Moders Ankomst; men Elinor havde ingen Tanke for Hvile; hun var i disse Diebliske ikke istand til at sove, og hun vilde ikke vige et unødvendigt Moment fra hendes Søsters Leie. Mrs. Jennings ledsagede hende op i Sygerværelset, for at tilfredsstille sin Omjerg med at Alt var i Orden, og lod hende

derpaa ene med sine Tanter, medens hun traf sig tilbage til sit eget Værelse for at skrive Breve og jule.

Natten var kold og stormfuld. Vinden tudede i Gavlene, og Regnen pladskede paa Binduerne; men den lykkelige Elinor lagde ikke Mærke dertil. Marianne mærkede ikke Stormen, og de Rejsende — de fik en riig Belønning for den nuværende Ubehagelighed.

Klokken slog otte. Havde det været ti, vilde Elinor været overbevist om at hun i dette Dieblif hørte en Bogn, som førte op til Huset; og saa stor var Overbeviisningen om at hun hørte den, uagtet det næsten Umulige i, at de allerede ankom, at hun gik ind i den tilstødende Garderobe og aabnede en Binduesflodde for at overtyde sig om Sandheden. Hun saa strax at hendes Dren ikke havde bedraget hende. Hun kunde strax see de glimrende Kæretlamper. Ved deres usikre Lys troede hun at bemærke, at Kæret blev ført af fire Heste; dette tydede paa den stakkels Moders Uro og gjorde deres tidlige Ankomst forstaaelig.

Aldrig havde Elinor fundet det saa vanskeligt at være rolig som i dette Dieblif. Bevidstheden om hvad hendes Moder maatte føle, da Bognen standse

udenfor Døren, hendes Haab, hendes Frygt, maaskee hendes Fortvivlelse — og om Alt det, hun selv havde at sige hende — men en saadan Bevidsthed var det umuligt at forblive rolig. Alt hvad der her var at gøre, var at være hurtig, og hun ventede kun indtil Pigen kom ind i Sygeværelset, hvorpaa hun ilede ned af Trappen.

Hun hørte Trin i Vestibulen, da hun gik gennem en Gang, og hun var saaledes forsikret om at de allerede vare i Huset. Hun skyndte sig til Selskabsværelset — hun traadte ind — og saae kun Wiloughby.

Ottende Capitel.

Elinor traadte tilbage med et Blik fuldt af Afsty, og fulgte sit Hjertes diebliffelige Indskydelse ved at forlade Værelset; hendes Haand tog allerede i Dør-
laasen, da hun blev hindret i at gaae ved hans hastige Nærmelse, idet han sagde i en mere befalende end bedende Tone:

„Miss Dashwood! en halv Time — ti Minutter — jeg besværges Dem at blive.“

„Nei, Sir,“ svarede hun med Fasthed, „jeg kan ikke blive. De kan ikke have Noget med mig at afgjøre. Jeg maa forudsætte, at Tjenerne ikke har underrettet Dem om, at Mr. Palmer ikke er hjemme.“

„Om de end havde underrettet mig om,“ raabte han med Hestighed, „at Mr. Palmer og alle hans Slægtninger vare Fanden i Bولد, saa vilde det ikke have viist mig Døren. Jeg kommer for at tale med Dem, og kun med Dem.“

„Med mig!“ udbrød hun forbauset. „Sir, skynd Dem, og, dersom De formaaer det, vær mindre heftig.“

„Sæt Dem ned; jeg vil forsøge begge Dele.“

Hun standsede; hun vidste ikke, hvad hun skulde gjøre. Muligheden af at Oberst Brandon maaskee kunde komme og finde dem her frydsede hendes Tanker. Men hun havde lovet at høre ham, og hendes Ære saavel som hendes Nysgjerrighed maatte fyldestgøres. Efter et Dieblis Betænkning indsaae hun, at Klogskab fordrede en hastig Afgjørelse og at hendes Indvilgelse vilde fremme den; desaaarsag gif hun taus hen til Bordet og satte sig ned. Han satte sig ved Siden af hende, og et halvt Minut taledes man paa begge Sider Intet.

„Jeg beder, skynd Dem, min Herre,“ sagde Elinor utaalmelig, „jeg har ingen Tid at spille.“

Han sad i en grublende Stilling og syntes ikke at høre hendes Ord.

„Deres Søster,“ sagde han pludselig, et Dieblif derefter, „er uden Fare. Jeg hørte det af en Tjener. Gud være lovet! — Men er det sandt? Er det virkelig sandt?“

Elinor vilde ikke svare. Han gjentog Spørgsmaalet med endnu større Hestighed.

„For Guds Skyld, sig mig, er hun uden Fare, eller hvorledes er det?“

„Vi haabe, at hun er uden Fare.“

Han reiste sig og gik op og ned ad Gulvet.

„Harde jeg vidst det for en halv Time siden — men da jeg er her,“ — her talte han med større Livlighed, idet han satte paa sin Stol. „Hvad har det at betyde? — For eensgang, Miss Dashwood — det vil maaskee være den sidste Gang — lad os være muntre. Jeg er netop oplagt til at være glad. Sig mig ærligt“ — her rødmede han stærkt — „anscer De mig meest for Skurk eller for en Daare?“

Elinor saae paa ham med den høieste Grad af Forbauselse. Hun begyndte at ansee ham for beskænfet; det Forunderlige i en saadan Visit og i en saadan Tale syntes ikke at kunne forklares paa anden Maade; og med dette Indtryk reiste hun sig og sagde:

„Mr. Willoughby, jeg vil raade Dem til strax at tage til Combe Magna. Jeg har ikke Leilighed til at blive hos Dem længere. Hvad De end har at afgjøre med mig, saa kan De bedre erindre det morgen.“

„Jeg forstaaer Dem,“ svarede han med et udtryksfuldt Smil og en fuldkommen rolig Stemme.

„Ja, jeg er meget bestjænfet. En Pægl Porter til lidt koldt Kjød i Marlborough var nok til at gøre mig ør.“

„I Marlborough!“ raabte Elinor, mere og mere ude af Stand til at forstaae hvad hans Hensigt var.

„Ja, jeg forlod London imorges Kloffen otte, og de ti Minutter, som jeg siden den Tid har været ude af Bognen, benyttede jeg til at tage mig en lille Forfriskning i Marlborough.“

Hans rolige Opførelse i Forbindelse med hans Dies Forstandighed, medens han talte, overbeviste Elinor om, at hvilken utilgivelig Daarskab, der end havde ført ham til Cleveland, saa var han dog ikke kommen der af Bestjænfelse. Efter et Dieblis Eftertanke jagde hun:

„Mr. Willoughby, De bør indsee, hvad jeg indseer, at, efter hvad der er skeet, da fordrer Deres Ankomst hertil paa denne Maade, og den Omstændighed, at De nøder mig til at høre paa Dem, en særdeles Undskyldning. Hvad mener De dermed?“

„Jeg mener,“ svarede han med alvorlig Energi, „at dersom jeg formaaer det, da har jeg isinde at bevæge Dem til at hade mig een Grad mindre end De nu hader mig. Jeg har isinde at give Dem en Slags

Forflaring, et Slags Forsvar for det Forbigangne, at aabne mit hele Hjerte for Dem, og ved at overbevise Dem om, at omendskjøndt jeg altid har været en Daare, har jeg dog ikke altid været en Skurk, — for at erholde en Slags Tilgivelse af Ma—, af Deres Søster."

"Dette er altjaa den virkelige Marjag til Deres Komme?"

"Bed Gud, det er den virkelige!" sagde han med et Beemod, der mindede hende om den forrige Willoughby, og, uagtet sin Uvillie, maatte hun dog troe, at han var oprigtig.

"Derjom det er Marjagen, da kan De allerede være tilfreds — thi Marianne har — hun har længe tilgivet Dem."

"Hun har!" raabte han i den samme heftige Tone. "Da har hun tilgivet mig førend hun burde. Men hun vil atter tilgive mig, og ifølge mere fornuftige Grunde. Vil De behage at høre mig?"

Elinor gjorde en bejaende Bevægelse.

"Jeg veed ikke," sagde han efter en Pause, fuld af Forventning paa hendes Side, og taktfuld paa hans, "hvordans De har opfattet min Opførsel mod Deres Søster, eller hvilket dævelske Motiv De har

tilregnet mig, — det er imidlertid et Forsøg værd, og De skal faae det Hele at høre. Da jeg først blev nærmere bekendt med Deres Familie, havde jeg ikke andre Hensigter, ikke andet Hensyn hvad Bekendtskabet angik, end at tilbringe min Tid behagelig, medens jeg opholdt mig i Devonshire, mere behagelig end jeg nogensinde før havde gjort det. Deres Søsters elstelige Personlighed og hendes interessante Udvortes kunde ikke andet end behage mig; og hendes Forhold til mig, fra det første Dieblif, var af den Art — det er forbauende, naar jeg tænker paa, hvad det var, og hvad hun var, at mit Hjerte kunde være saa ufølsomt! Men i Førstningen, maa jeg tilstaae, var min Forsængelighed kun derved forhøiet. Lige-gyldig for hendes Lykke, kun med Tanke for min egen Adspredelse og med at give saadanne Følelser, som jeg kun altfor meget havde vænnet mig til at pleie, ny Næring, bestræbte jeg mig, paa enhver Maade, der stod i min Magt, at behage hende, uden nogen Hensigt at gjengælde hendes Følelser."

Miss Dashwood jaee ved disse Ord paa ham med den største Foragt, og standsede ham ved at sige:

„Det er neppe Tiden værd, Mr. Willoughby, hverken for Dem at fortælle eller for mig at høre

længere paa Dem. En Begyndelse som denne kan ikke blive fulgt af Noget. Plag mig ikke med at lade mig høre Mere om denne Sag."

"Jeg fordrer, at De skal høre det Altsammen" svarede han. "Min Formue har aldrig været stor, og jeg har altid været ødsel, altid i Bane med at omgaaes Folk, der havde større Indtægter end jeg. Hvert Aar efter at jeg er bleven myndig, eller endog før, har forhøiet min Gjæld, og omendstjøndt min Cousine, Mrs. Smiths Død, vilde sætte mig paa en fri Fod, saa havde jeg dog, da hendes Dødstime var uvis og maaskee meget langt fremad i Tiden, besluttet mig til at ægte en Dame med Formue. At forlove mig med Deres Søster, kunde derfor ikke falde mig ind, og med en Favhed, Selvfiskhed, Grusomhed, som intet vredt, intet foragteligt Blik, endog af Dem, Miss Dashwood, kan misbillige for meget, handlede jeg jaaledes, forsøgte jeg at opvække Deres Søsters Følelser for mig, uden at tænke paa at giengjælde dem. Men een Ting maa siges til mit Forsvar, — i denne afstyelige, selviffe Forsængelighed vidste jeg ikke Omfanget af den Brøde, jeg begik, fordi jeg ikke dengang vidste, hvad det var at elske. Men har jeg nogensinde kjendt det? Det kan maaskee betvivles; thi

dersom jeg virkelig havde elsket, funde jeg da opoffre mine Følelser for Forsængelighed og Gjerrighed? — eller, hvad der er værre, funde jeg have opoffret hendes? — Men jeg har gjort det. For at undgaae en forholdsmeessig Fattigdom, hvis Gruelighed hendes Kjærlighed og hendes Selskab havde funnet borttage, har jeg, ved at gjøre mig selv riig, tabt Alt, hvad der funde velsigne denne Rigdom."

"De har altsaa," sagde Elinor noget formildet, "engang dog følt Kjærlighed til hende?"

"At have modstaaet Følelser, at have modstaaet saamegen Omhed! Er der en Mand paa Jorden, som funde have gjort det? — Ja, jeg følte, ved Siden af min Kulde, at jeg elskede hende, og de lykkeligste Timer i mit Liv vare dem, som jeg tilbragte hos hende, naar jeg følte, at mine Hensigter vare ædle og mine Følelser uden Dadel. Endogaa da jeg ganske havde besluttet at stjæle hende min Kjærlighed, opsatte jeg urigtigt nok fra Dag til Dag at sige hende, hvad jeg følte, da jeg følte Uvillie for at indgaae en Forbindelse, saalænge mine Omstændigheder vare saa critiske. Jeg vil ikke raisonnere her, ei heller vil jeg standse for at dvæle ved den Absurditet, og det, som er værre end Absurditet, at opsatte et Trostabsord, hvor min Ære

allerede havde knyttet en Forening. Tiden har viist, at jeg var en listig Daare, der sørgede med stor Omhyggelighed for en mulig Leilighed, ved hvilken jeg kunde gøre mig foragtet og ulykkelig for bestandig. Alligevel havde jeg dog tilsidst taget den Beslutning, at saasnart jeg kunde faae hende ene i Tale, da vilde jeg rejsærdiggjøre den Opmærksomhed, som jeg uafslædig havde stænket hende, og forsikre hende om en Kjærlighed, som jeg havde givet hende saa mange Beviser paa. Men i den Tid — i den korte Tid, førend jeg kunde faae Leilighed til at tale med hende ene — indtraadte en Omstændighed, som tilintetgjorde min Beslutning, og med den hele min Lykke. En Opdagelse blev gjort." — Her standsede han og slog Diet ned. — „Mrs. Smith havde paa en eller anden Maade, jeg troer at det var ved en langt ude Beslægtet, som vilde berøve mig hendes Gunst, faaet Underretning om en Historie, en Forbindelse — men jeg behøver ikke at forklare mig nøiere," tilføjede han med en stærk Rødmen og et spørgende Blik. „Deres særdeles Venstab — De har sandsynligviis hørt den hele Historie for længe siden."

„Jeg har hørt den," svarede Elinor, ligeledes rødmende, og hendes Hjertes Medlidenhed for ham

isnede, „jeg har hørt det Hele. Og hvorledes De vil kunne paa nogen mulig Maade bortforflare Deres Brøde i denne skræffelige Begivenhed, det maa jeg tilstaae er over min Faaetevne.“

„De maa erindre Dem,“ raabte Willoughby, „fra hvem De har erholdt denne Historie. Var den upar-
tist? Jeg tilstaaer, at jeg burde have respecteret hendes Stilling og Charakter. Jeg vil ikke retfærdiggjøre mig selv, men paa samme Tid kan jeg dog ikke undlade at sige Noget til mit Forsvar — at fordi hun var frænfet, hun tillige var uden Skyld — og fordi jeg var en Libertiner, hun derfor var en Helgen. Dersom hendes Følelser Hestighed, hendes Forstands Svaghed — jeg vil imidlertid ikke forsøge at forsvare mig selv. Hendes Kjærlighed til mig fortjente en bedre Behandling, og jeg mindes ofte med stor Selvanflagelse den Dmhed, som en meget kort Tid frembragte nogen Gjenfjærlighed. Jeg ønsker af mit ganske Hjerte — jeg ønsker, at det aldrig var skeet. Men jeg har fornærmet Flere end hende, og jeg har frænfet En, hvis Kjærlighed til mig — tør jeg sige det? — var ikke mindre varm end hendes, og hvis Sjæl — o, hvor uendelig ædlere!“

„Deres Egegysdighed — denne ulykkelige Pige —

jeg maa sige, at denne Gjenstand er mig meget ubehagelig at berøre. Deres Ligegyldighed er intet For svar for Deres stræffelige Negligence. Troe ikke, at De er undskyldt ved hendes Svaghed eller Mangel paa Forstand ligeoverfor Deres letfærdige Grusomhed, der er saa synlig. De veed, at medens De har moret Dem i Devonshire med nye Planer, bestandig glad, bestandig lyffelig, saa var hun overladt til den dybeste Glendighed."

„Men jeg vidste, ved Gud, Intet derom," svarede han med Barme; „jeg erindrer ikke, at jeg havde nægtet hende min Adresse; men den simpleste For stand funde jo udfinde det."

„Og hvad sagde Mrs. Smith?"

„Hun overvældede mig paa engang med det Hele, og De kan indsee min Forvirring. Hendes Uskyld, hendes formelle Begreber, hendes Ubefjendtskab til Verden — Alt var imod mig. Sagen selv funde jeg ikke benægte, og ethvert Forsøg paa at undskylde den var forgæves. Hun havde en forudfattet ugun stig Mening om min moralske Charakter, og hun var især misfornøiet med den ringe Opmærksomhed, den ubetydelige Deel af min Tid, som jeg i min sidste Visit havde anvendt hos hende. I Korthed, det endte

med et fuldkomment Brud. Paa en Maade funde jeg have frelst mig. I hendes store Moralitet tilbød den gode Kone at tilgive det Forbigangne, dersom jeg vilde ægte Eliza. Dette funde ikke skee, og jeg tabte fuldkommen hendes Gunst og maatte forlade hendes Huus. Natten efter denne Begivenhed — jeg skulde forlade hende den næste Morgen — blev anvendt til at overtænke, hvad jeg skulde gjøre for min Fremtid. Kampen var stor, men den endte altfor snart. Min Kjærlighed til Marianne, min fuldkomne Overbeviisning om hendes Kjærlighed til mig, var ikke tilstrækkelig til at overvinde den Frygt for Armod eller at befrie mig fra disse falske Ideer om Rigdoms Nødvendighed, som jeg havde af Naturen og som ødjelt Selskab forhoiede. Jeg var vis paa at faae min nuværende Kone, naar jeg friede til hende, og det forekom mig at være det ene Rigtige, jeg funde gjøre. En frygtelig Scene forestod mig imidlertid, førend jeg funde forlade Devonshire; jeg var samme Dag inviteret til at spise til Middag hos Dem, og en Undskyldning var derfor nødvendig for at afslaae Indbydeljen. Men om jeg skulde sende Dem denne Undskyldning skriftlig eller selv udtale den mundlig, var Gjenstand for en lang Debat. At see Marianne, følte

jeg, var frygteligt, og jeg tvivlede om, at jeg kunde see hende uden at holde min tagne Bestemmelse. Men i dette Punkt havde jeg undervurderet min Stoltthed, thi jeg kom og saa hende, og saa hende ulykkelig, og forlod hende ulykkelig — og forlod hende med det Haab ikke mere at see hende."

„Hvorfor kom De selv, Mr. Willoughby?" sagde Elinor bebreidende; „en Billet vilde have udrettet det samme. Hvorfor var det nødvendigt, at De selv kom?"

„Det var nødvendigt for min egen Stoltheds Skyld. Jeg kunde ikke taale at forlade Egnen paa en Maade, der maatte lede Dem eller mine andre Bekjendte i Barton til at forstaae hvad der var foregaaet mellem Mrs. Smith og mig, og jeg besluttede mig derfor til at besøge Dem paa Veien til Honiton. Synet af Deres kjære Søster var virkelig frygtelig, og for at gjøre det Hele værre, fandt jeg hende ene. De vare Alle gaaede ud, jeg veed ikke hvorhen. Den foregaaende Aften var jeg saa fast bestemt paa at ville handle rejsærdig. Nogle Timer, og jeg havde for bestandig været knyttet til hende; og jeg erindrer, hvor lykkelig, hvor tilfreds jeg var, da jeg gik fra Dem hjem til Allenhams, fornøiet med mig selv og med hele Verden. Men i dette vort Venstabs sidste

Dieblig nærmede jeg mig hende med en Bevidsthed om min Brøde, der næsten betog mig Styrken til at forstille mig. Hendes Sorg, hendes Skuffelse, hendes dybe Kummer, da jeg fortalte hende, at jeg strax maatte forlade Devonshire — jeg skal aldrig forglemme det; og forenet med en saadan Tillid til mig! O, Gud! hvilken haardhjertet Bøddel var jeg ikke."

De vare Begge taue nogle faa Minutter. Elsinor var den Første, der brød Tausheden.

„Sagde De hende, at De snart kom tilbage?"

„Jeg veed ikke, hvad jeg fortalte hende," svarede han utaalmelig; „udentvivl mindre end det var min Pligt ifølge det Forbigangne, og efter al Sandsynlighed mere end Fremtiden har retfærdiggjort. Jeg kan ikke tænke derpaa — det er for Meget. Og saa kom Deres kjære Moder, for at forhøie min Qual, med hele sin Venlighed og Tillid. Gud være lovet, at det var mig en Qual! Jeg var ulykkelig. Miss Dashwood, De kan ikke gjøre Dem en Idée om den Trøst, det giver mig, at see tilbage paa min egen Ulykke. Jeg skylder mig selv kun Foragt for mit Hjertes skjændige Daarskab, saa at alle mine foregaaende Videlser kun ere Triumpher og Glæde for mig nu. Og jeg gif, forlod alt det, jeg elskede, og tog til

dem, som jeg fuldkommen var ligegyldig for. Min Rejse til Byen — i min egen Bogn var saa trættende — jeg havde Ingen at tale med — mine Tanker saa glade — naar jeg saae fremad, var Alt saa indbydende — naar jeg tænkte paa Barton, da var Alt smilende — o! det var en velsignet —"

Han standsede.

„Min Herre," sagde Elinor, som, beklagende ham, begyndte at blive utaalmelig for at han skulde gaae, „og dette er Alt?"

„Alt! — nei — har De forglemmt, hvad der foregik i London? Det uforskammede Brev! Har hun viist det til Dem?"

„Ja, jeg saae alle Brevene."

„Da det første af hendes kom mig ihænde — som det strax gjorde, thi jeg var hele Tiden i London — hvad jeg sølte var, almindelig talt, ikke til at beskrive; men ligesom — maaskee altfor liegsom til at opvække nogen Deeltagelse — mine Følelser vare smertelige, meget smertelige. Enhver Linie, ethvert Ord var — for at bruge et Ord, som deres dyrebare Forfatter, hvis hun var her, vilde forbyde mig at bruge — en Dolk for mit Hjerte. Tanken om, at Marianne var

i London var i det samme Sprog — et Lynslag. Lyn og Dolke! — hvilken Bebreidelse vilde hun ikke have givet mig! — hendes Smag, hendes Bedømmelse — jeg troer, at jeg fjender dem bedre end min egen, og jeg føler, at de ere mig dyrebare."

Elinors Hjerte, som havde undergaaet mange Afsværlinger i Løbet af denne overordentlige Samtale, var nu formildet; dog følte hun, at det var hendes Pligt at hæmme saadanne Tanter hos ham som de sidst udtalte.

„Det er ikke ret, Mr. Willoughby. De maa erindre, at De er gift. Siig mig kun det, som De anseer for at være nødvendigt for mig at vide."

„Marianne's Brev, som forsikrede mig om, at hun elskede mig saa høit som tidligere, at hun, uagtet de mange, mange Uger, vi havde været adskilte, var standhaftig, og at hun troede paa min Standhaftighed som forhen, dette opvakte hele min Selvbebreidelse. Jeg siger opvakte, fordi Tiden og London, Forretninger og Adspredelser havde tildeels neddæmpet den, og jeg var bleven en fin, forhærdet Skjælm, der indbildte mig selv, at hun var mig ligegyldig, og jeg forsøgte at indbilde mig, at jeg var hende lige-

gyldig; jeg sagde til mig selv, at vor tidligere Kjærlighed var en flygtig, ubetydelig Gjenstand, og jeg traf paa Skuldrene, som et Beviis paa, at det var saaledes, og jeg dæmpede enhver Bebreidelse, enhver Skrupel, ved hemmelig at sige til mig selv: „det skal glæde mig, naar jeg hører at hun er bleven godt gift.“ Men denne Tone lærte mig at kjende mig selv bedre. Jeg sølte, at hun var uendelig mere dyrebar for mig end nogen anden Kvinde i hele Verden, og at min Opførsel var uforskammet. Men paa den Tid var netop det Hele afgjort mellem Mijs Grey og mig. At vende tilbage var umuligt. Alt, hvad jeg havde at gjøre, var at undvige Dem og Deres Søster. Jeg sendte intet Svar til Marianne, for ved denne Fremgangsmaade at undgaae hendes videre Opmærksomhed, og i nogen Tid var jeg bestemt paa ikke at aflægge noget Besøg i Berkeley Street; men tilsidst, da jeg fandt det klogere at affectere en Mine, som om det var et foldt og ligegyldigt Besjendistab, lagde jeg en Morgen Mærke til det Dieblis, da de Alle vare tagne ud, for at aflevere mit Kort.“

„Da vi vare tagne ud!“

„Ja. De vil forundre Dem ved at høre, hvor ofte jeg passede paa Dem, hvor ofte jeg var nær ved

at møde Dem. Jeg har ofte gaaet ind i en Boutik, for at undgaae Synet af Dem, naar Deres Kareth nærmede sig. Da jeg boede i Bond Street, var der neppe en Dag, i hvilken jeg ikke saa et Glimt af Dem; og kun den største Opmærksomhed fra min Side, den stadige Tanke at undgaae Synet af Dem, kunde saalænge adskille os. Jeg undgik Middletons saameget som muligt, jaavelsom enhver anden almindelig Bekjendt. Jeg vidste imidlertid ikke, at Middletons var i Byen, og jeg stødte saaledes paa Sir John, den første Dag han var kommen til London, og Dagen efter at jeg havde afleveret mit Kort hos Mrs. Jennings. Han inviterede mig til et Aftenselskab og Bal, som han gav i sit eget Huus samme Dags Aften. Havde han ikke fortalt mig, som en større Opfordring til at komme, at De og Deres Søster kom der, da var jeg sikkert kommen der. Den næste Morgen erholdt jeg en kort Billet fra Marianne — endnu kjærlig, oprigtig, simpel og tillidsfuld — og som indeholdt Alt, hvad der maatte gøre mig selv mere foragtelig. Jeg kunde intet Svar give. Jeg forsøgte det, men jeg kunde ikke fremsøre en Sætning. Jeg tænkte paa hende ethvert Dieblif den Dag. Derfor De kan føle nogen Medlidenhed med mig, Miss Dashwood'

da maae De beklage min Stilling, som den var dengang. Med Hovedet og Hjertet opfyldt med Tanken om Deres Søster, var jeg nødsaget til at spille en anden Dames lykkelige Elsker! Disse tre eller fire Uger vare værre end alt Andet. Til sidst var jeg nødsaget til at see Dem; og hvilken Figur gjorde jeg ikke der! Hvilken fummerfuld Aften var det ikke for mig! Paa den ene Side havde jeg Marianne, skøn som en Engel, der nævnede mig Willoughby i en saadan Tone! — o, Gud! hun rakte sin Haand til mig, spørgende om en Forflaring med disse fortryllende Dine, der vare fæstede paa mig med saamegen talende Sørgmodighed! og Sophie, jaloux som en Djævel, paa den anden Side, med et Blif, som lyst af — men det nytter ikke at tale derom! Det er nu forbi. En saadan Aften! Jeg undveeg dem Alle sammen, saamart det var mig muligt, dog ikke førend jeg havde seet Mariannes Ansigt saa blegt som Dødens! Dette var det sidste Blif, jeg saa at hende — saaledes viste hun sig sidste Gang for mig. Det var et stræffeligt Syn! Dog, da jeg idag tænkte mig hende som døende, var det mig en Slags Trøst at forestille mig, hvorledes hun vilde have seet ud i det sidste

Dieblif. Hun stod for mig, medens jeg reiste herved, med det samme Blif og den samme Blegghed."

En kort Pause af gjensidig Taksfuldhed paafulgte. Willoughby var den Første, som brød den, idet han reiste sig og sagde:

„Lad mig skynde mig og tage bort. Deres Søster er altjaa bedre, hun er uden Fare?"

„Vi ere overbeviste derom."

„Deres Stakkels Moder ogsaa! — hun, som elsker Marianne saa høit."

„Men Deres Brev, Mr. Willoughby, Deres eget Brev; har De Noget at sige desangaaende?"

„Ja, jeg har. Deres Søster skrev atter til mig den næste Morgen. De veed, hvad hun skrev. Jeg spiste den Dag Frokost hos Ellisons, og blandt andre Breve, som bleve bragte mig her, var ogsaa hendes. Førend jeg blev det vaer, opdagede Sophias Dine det, og dets Størrelse, dets Elegance, Haandskriften, det Hele gav hende en Tvivl om dets Natur. Hun havde faaet nogen Underretning om, at jeg havde været forelsket i en ung Dame i Devonshire, og dette i Forbindelse med hvad hun havde bemærket den foregaaende Aften hos Middletons, gjorde hende endnu mere jaloux end før. Hun affecterede denne muntre

Mine, som vi ynde hos en Dame, vi elste, aabnede
 strax Brevet og læste dets Indhold. Hun blev godt
 belønnet for sin Ujorffammerhed. Hun læste det, der
 gjorde hende ulykkelig. Hendes Ulykke kunde jeg have
 baaret, men hendes Brede, hendes Ondskab — det
 maatte undgaaes. Og, i Korthed, hvad synes De om
 min Kones Maade at skrive Breve paa? -- Deli-
 kat, om. virkelig qvindelig — var den ikke?"

„Deres Kone! Brevet var skrevet med Deres
 Haand.“

„Ja, men jeg havde kun den Fortjeneste troligt
 at copiere saadanne Sætninger, som jeg skammede
 mig ved at sætte mit Navn under. Originalen var
 hendes egen, hendes egne heldige Tanter og ædle
 Diction. Men hvad kunde jeg gøre? — Vi vare
 forlovede, Alt var i Orden, Dagen næsten bestemt —
 men jeg taler som en Daare! I Orden! — Dagen!
 — Verlig talt, hendes Penge vare mig nødvendige,
 og i min Stilling maatte jeg gøre Alt, for ikke at
 forarsage et Brud. Og, i det Hele taget, hvad havde
 det vel at betyde, i hvilket Sprog mit Svar var af-
 fattet? Vilde det have forandret Mariannes og hendes
 Venners Mening om min Charakter? Den maatte

jo forblive den samme. Det var mit Hverv, at skildre mig selv som en Skurf, og hvad enten jeg gjorde det med et Bif eller med Hovmod, maatte være ligegyldig. „Jeg er for bestandig nedjat i Deres Mening om mig,” sagde jeg til mig selv; „jeg er for bestandig udeluffet fra Deres Selskab; De anseer mig allerede for en charakteerløs Person, og dette Brev vil kun gjøre, at De anseer mig for at være en Slyngel.” Saaledes vare mine Tanter, da jeg copierede min Kones Ord og tog Afsted med de sidste Levninger af Marianne i mit Hjerte. Ulykkeligvis vare hendes tre Breve alle i minommebog, ellers havde jeg benægtet deres Tilværelse, og bevaret dem for bestandig; jeg var nødsaget til at tage dem frem, og kunde ei engang kysse dem. Og hendes Haarlok — den havde jeg ogsaa bestandig baaret hos mig i minommebog, som nu blev ransaget af Madame med den største Glæde — den kjære Lok — Alt, enhver Grindring, blev mig berøvet.”

„De handler urettfærdigt, Mr. Willoughby, meget skammeligt,” sagde Elinor, medens hendes Stemme imod hendes Willie forraadte hendes medlidende Følelser; „De bør ikke tale paa denne Maade om De-

res Kone eller min Søster. De har selv gjort Deres Balg. Det var ikke paanødt Dem. Deres Kone kan idetmindste gøre Fordring paa Deres Agtelse og Høflighed. Hun maa elske Dem, ellers havde hun ikke indgaaet Ægteskab med Dem. At behandle hende med Uvenlighed, at tale om hende med Foragt, er ingen Dpreisning for Marianne, heller ikke kan det berolige Deres egen Samvittighed."

"Tal ikke til mig om min Kone," sagde han med et dybt Suf. "Hun fortjener ikke Deres Medlidenhed. Hun vidste, at jeg ikke ægtede hende af Kjærlighed. Vi bleve altsaa gifte, og toge ned til Combe Magna for at være lykkelige, og derefter vendte vi tilbage til London for at more os. Og nu, Miss Dashwood, beklager De mig? Eller har jeg jagt alt dette forgjæves? Er jeg nu — om det end kun var een Grad — er jeg mindre skyldig i Deres Tanter, end jeg var før? Mine Hensigter vare ikke altid uretfærdige. Har jeg bortforflaret Noget af min Brøde?"

"Ja, De har formindsket den noget — lidt. De har bevist Dem selv at være mindre skyldig end jeg havde anseet Dem at være. De har bevist, at De

res Hjerte er mindre flet, end jeg havde troet. Men jeg veed ikke, hvad der funde have gjort den Straf, De har fortjent, værre."

"Vil De behage at sige Deres Søster, saasnart hun er helbredet, hvad jeg har fortalt Dem? Lad mig blive underrettet om hendes saaveljom om Deres Mening. De siger, at hun allerede har tilgivet mig. Lad mig see, at De sætter mig istand til at træe, at et større Kjendskab til mit Hjerte og til mine nuværende Følelser vil frembringe en mere frivillig, mere naturlig, mere ædel og mindre uværdig Tilgivelse. Siig hende min Ulykke og min Anger, siig hende, at mit Hjerte aldrig har været ustadigt i sine Følelser til hende, og, dersom De vil, at hun nu er mig dyrebare end nogensinde før."

"Jeg vil sige hende Alt, hvad der er nødvendigt til hvad forholdsviis kan kaldes Deres Retfærdiggjørelse. Men De har ikke forklaret mig den egentlige Aarsag til at De nu er kommen her, eller hvorledes De fik at vide, at hun var syg."

"Igaar Aftes kom jeg Sir John imøde i Drurylane Theatrets Forhal, og da han saae hvem jeg var, talte han til mig (den første Gang i de sidste

to Maaneder). At han siden mit Giftermaal havde undveget mig, havde jeg seet uden Forundring eller Betynning. Nu kunde hans godmodige, ærlige, stupide Sjæl, opfyldt af Indignation mod mig og Dm-sorg for Deres Søster, ikke modstaa den Fristelse at sige mig hvad han vidste — ihvorvel han sandsynligviis ikke tænkte at det vilde ærgre mig skræffeligt. Saa plumpt, som det var ham muligt at sige det, fortalte han mig, at Marianne Dashwood var nærved at doe af en smitsom Feber paa Cleveland — et Brev, som han om Morgenens havde modtaget fra Mrs. Jennings, udtalte den store Fare, hvori hendes Liv svævede, — at Palmers Allesammen vare tagne bort af Frygt for Smitte osv. Jeg var altfor meget forstræffet til at kunne synes ujsølsom derfor, endog for den tankeløse Sir John. Hans Hjerte blev formildet, da han saae min Sorg, og han havde mistet saamegen af sin Uvillie mod mig, at han, da vi skiltes, trykkede min Haand, idet han erindrede mig om, at jeg havde lovet ham en Hundehvalp. Hvad jeg følte, da jeg hørte, at Deres Søster laae for Døden, og at hun vilde gaae i Graven med den Tanke, at jeg var den største Skurk paa Jorden, bebreidende og

hadende mig i det sidste Dieblif — thi hvorledes kunde jeg vide, hvilke skræffelige Projecter man havde fortalt hende om mig? — Et Menneske, vidste jeg, vilde fremstille mig som en Person, der kunde gøre det Børste. Hvad jeg følte, var skræffeligt! Min Beslutning var snart tagen, og allerede Kloffen otte imorges steg jeg op i min Kæret. Nu veed De Alt.”

Elinor gav intet Svar. Hendes Tanker vare tause henvendte paa den incurable Fordærvelse, som en altfor tidlig Uafhængighed, Lediggang, Udspreddelse og Overdaadighed havde frembragt i Sjæl, Charakter og Lykke hos en Mand, som med et heldigt Ydre og Talenter forenede et af Naturen aabent og ærligt Sind og et Kjærlighedsfuldt Hjerte. Verden havde gjort ham extravagant og forfængelig. Extravagance og Forfængelighed havde gjort ham ufølsom, og selviff Forfængelighed havde, idet den søgte dens egen brødefulde Triumph paa en andens Beføstning, indviklet ham i en Forbindelse, som Extravagance, eller idetmindste dens Ulfom, Nødvendigheden, havde fordret for at blive tilfredsstillet. Enhver brødefuld Tilbøielighed, som havde ført ham til Ondt, havde ligeledes ført ham til Straf. Den Kjærlighed, fra hvilken han

imod Tre, Følelse og alle bedre Tilbøieligheder havde udeluft sig selv, beherskede nu alle hans Tanter — nu, den ei længere kunde realiseres; og den Forbindelse, for hvis Skyld han med liden Overveielse havde overladt hendes Søster til Ulykke, syntes at ville gjøre ham en Kilde til Ulykke af en langt mere ulægelig Natur. Fra dette Grubleri blev hun opvakt af Willoughby, som reiste sig fra et Grubleri, der idetmindste var ligesaa piinligt, gjorde sig derpaa rede til at forlade hende, og sagde:

„Det nytter ikke at dvæle her længere; jeg maa bort.“

„Reiser De tilbage til London?“

„Nei, til Combe Magna. Jeg har Forretninger der; dersfra til London er een eller to Dages Rejse. Farvel!“

Han rakte hende sin Haand. Hun kunde ikke nægte at give ham sin; han trykkede den med Barme.

„Og har De nu bedre Tanter om mig end før?“ sagde han, idet han slap hendes Haand og lænede sig til et Consolbord, som om han havde forglemt at han vilde gaae.

Elinor forsikkrede ham om, at hun tilgav og beklagede ham, ønskede ham alt Godt, var endog inter-

seret for hans Fremtids Lykke, og tilføiede nogle venlige Raad, hvorledes han maatte opføre sig for at sikke sig den. Hans Svar var ikke meget oplivende.

„Hvad det angaaer," sagde han, „da maa jeg gaae igjennem Livet som jeg bedst kan. Huslig Lykke kan der ikke være Tale om. Dersom jeg imidlertid tør tillade mig at tænke, at De og Deres følger Interesje for min Skjæbne og mine Handlinger, da maa det være den Maade — det maa holde mig paa min Post — idetmindste, det vil være Noget at leve for. Marianne er tabt for mig for evig — om jeg end ved en lykkelig Skjæbne atter var fri."

Elinor standjede ham med en Bebreidelse.

„Jeg beder Dem atter Farvel!" sagde han. „Jeg skal nu forlade Dem for at leve i Frygten for en Begivenhed."

„Hvad mener De?"

„Deres Søsters Egteskab."

„De tager feil. Hun kan ikke være mere tabt for Dem end hun nu er."

„Men hun vil gifte sig med en Anden. Og dersom denne skulde være ham, som jeg blandt Alle mindst funde taale — men jeg vil ikke blive længere for at berøve mig selv hele Deres medlidenhedsfulde

Godhed, ved at vise Dem, at hvor jeg har fornærmet meest, der kan jeg mindst tilgive. Farvel! Gud velsigne Dem!"

Dg med disse Ord løb han næsten ud af Bærelset.

Niende Capitel.

Elinor forblev nogen Tid efter at han havde forladt hende, endog efter at den sidste Lyd af hans bortrullende Vogn hændede, altformegit hængjunken i en Mængde Ideer, som, hvormegit forffjellige de end vare, havde det samme færgelige Refultat, til at hun funde tænke paa fin Søfter.

Willoughby, ham, som hun for en halv Time siden havde affføet fom den Foragteligfte af alle Mænd — Willoughby opvakte, uagtet alle fine Feil, en Grad af Medlidenhed for de Lidelfer, de havde frembragt, fom gjorde, at hun tænkte paa ham, der nu beftandig var adffilt fra hendes Familie, med en Dmhed, en Sorg, fom fnarere, hvad hun senere erkjendte, stod i Forhold til hans Duffter end til hans Fortjenefte. Hun følte, at hans Indffydelfe over hende var forhøiet ved Tilfældigheder, der ei turde

tages i Betragtning, ved det ualmindelig Tiltrækkende i hans Personlighed, det Altsyn, Kjærlige og Livlige i hans Charakter, som det ei var nogen Fortjeneste at besidde, ved den brændende Kjærlighed til Marianne, som det ei engang var uskyldigt at glæde sig over. Men hun følte at det var saaledes, længe, længe førend hun kunde føle hans Indflydelse mindre.

Da hun tilsidst vendte tilbage til den bevidstløse Marianne, fandt hun hende netop opvaagnende, opfrisket af saa lang og sød en Cøvn til alle sine Forhaabninger. Elinors Hjerte var fuldt. Det Forbigangne, det Nærværende, det Tilkommende, Willoughbys Visit, Mariannes Tryghed og hendes Moders ventede Ankomst, satte hende i en Aandsbevægelse, som afholdt hende fra at føle sig trættet og gjorde hende kun ængstelig for at forraade den for sin Søster. Denne Ængstelighed varede imidlertid ikke længe, thi en halv Time efter at Willoughby havde forladt Cleveland, faldte Lyden af en anden Vogn hende atter ned. Ængstelig for at befrie sin Moder fra ethvert unødvendigt Dieblis Ophold, løb hun strax ind i Salen, hvor hun naaede Døren i rette Tid for at modtage og hjælpe sin Moder, der netop traadte ind.

Mrs. Dashwood, hvis Frygt, idet Vognen nærmede sig Huset, havde indgivet hende næsten en Overbeviisning om, at Marianne ikke var mere, havde ingen Røst til at spørge om hende, ei engang til at tale med Elinor; men denne, der ikke ventede hverken paa Hilsen eller Spørgemaal, udtalte strax den glædelige Trøst; og hendes Moder, der hørte det med hele hendes sædvanlige Henrykkelse, var et Diebliflige saa overvældet af sin Lykke som hun nylig havde været det af sin Frygt. Hun blev, understøttet af Elinor og Oberst Brandon, ledsaget ind i Selskabsværelset; der udgjød hun Glædestaarer, og uden at formaae at sige et Ord, omfavnede hun Elinor atter og atter, vendte sig undertiden til Oberst Brandon og trykkede dennes Haand med et Blif, der paa engang udtalte hendes Taknemmelighed og hendes Overbeviisning om, at han deltog i Diebliffets Glæde. Han deelte den imidlertid med en Taushed, der overgik hendes egen.

Saa snart Mrs. Dashwood havde gjenvundet sin Fatning, ønskede hun kun at see Marianne, og i 10 Minutter var hun hos sit elskede Barn, som Skilsmisjen, Ulykkeln og Frygten havde gjort endn.

fjærere. Elinors Glæde, ved at være Vidne til deres gjensidige Omhed, blev kun dæmpet ved Tanken om at det berøvede Marianne No til en fortsat Søn; men Mrs. Dashwood kunde være rolig, ja endog fornuftig, naar det gjaldt hendes Datters Liv, og Marianne, der var tilfredsstillet ved at hendes Moder var i hendes Nærhed, og som følte, at hun var forsvag til at tale meget, indvilgede med Beredvillighed i at overholde den Tausked og Rolighed, hvortil de Omstaaende raadede dem. Mrs. Dashwood vilde vaage hos hende hele Natten, og Elinor gif tilsengs ifølge sin Moders Overtalelse dertil; men hendes irriterede Livsaander nægtede hende den Hvile, som en aldeles søvnløs Nat og mange Timers udmattende Frygt syntes at gjøre nødvendig. Willoughby, stakkels Willoughby, som hun nu indrømmede sig selv at falde ham, var bestandig i hendes Tanker; hun vilde ikke for hele Verden have undgaaet at høre hans Forivar; nu bebreidede, nu tilgav hun sig, fordi hun før havde bedømt ham saa ufølsomt. Men hendes Løfte om at fortælle det til sin Søster var hende smerteligt; hun frygtede for at opfylde det, frygtede for hvilke Følger det vilde have for Marianne; hun tvivlede om at Marianne efter en saadan Oplysning nogensinde kunde

blive lykkelig med en Anden, og et Dieblif ønskede hun at Willoughby var Enfemand; derpaa kom hun til at tænke paa Oberst Brandon, bebreidede sig selv, folte at for hans Videlser og Standhaftighed var hendes Søsters Kjærlighed, langt mere end for hans Rival, en sand Belønning, og hun ønskede nu Alt, undtagen Mrs. Willoughbys Død.

Slaget ved Oberst Brandons Ankomst til Barton var for Mrs. Dashwood meget formildet derved, at hun forud havde følt en meget stor Uro; thi saa stor var hendes Sorg over Marianne, at hun allerede havde besluttet den samme Dag at tage til Cleveland, uden at vente paa nogen videre Efterretning, og hendes Afreise var saameget bestemt, at hun ventede hvert Dieblif Careys, der skulde afhente Margaret, da hendes Moder ikke vilde tage hende med til et Huus, hvor der var Smitte.

Marianne blev hver Dag bedre, og den overordentlige Glæde, som løste ud af Mrs. Dashwoods Blifke, viste, at hun var, hvad hun oftere selv gjentog, en af de lykkeligste Kvinder paa Jorden. Elsinor kunde ikke høre paa denne Ytring, ei heller bevidne dens Sandhed, uden at undres over, at hendes Moder ei erindrede Edward. Men Mrs. Dashwood,

berøliget ved den maadeholdne Beretning, som Elinor havde sendt hende, var bortsjernet fra denne Tanke ved hendes overvættens Glæde, som hun kun forsøgte at forheie. Marianne var reddet fra en Fare, i hvilken, som hun nu begyndte at indjee, hendes egen Feil ved at opmuntre Marianne i dennes uspyffelige Kjærlighed til Willoughby havde bidraget til at bringe hende. Og i hendes Helbredelse fandt Mrs. Dashwood en anden Kilde til Glæde, som Elinor ikke havde nogen Anelse om. Den blev hende meddeelt saajært de vare ene.

„Tilfsidst ere vi da ene. Min Elinor, Du kjender endnu ikke hele min Lykke. Oberst Brandon elsker Marianne; han har selv fortalt mig det.“

Hendes Datter, som vrelviis folte sig glad og bedrovet, forundret og ikke forundret, var taus og opmærksom.

„Du ligner ikke mig, kjære Elinor, ellers maatte jeg forundre mig over din Fatning. Derjom jeg havde ønsket noget Godt for min Familie, da vilde jeg have ønsket, at Oberst Branton vilde ægte En af Eder. Og jeg troer, at Marianne vil blive den Lyffeligste med ham af Eder.“

Elinor var næsten tilbøielig til at spørge hende om Grunden, hvorfor hun troede dette, fordi hun vidste, at den ikke kunde søges i en upartist Bedømmelse af deres Alder, Charakter eller Følelse. Men hun vidste, at hendes Moders Følelse altid løb af med hende, naar Talen var om Noget, der interesserede hende, og derfor forbigik hun det med et Smil, istedetfor at spørge.

„Han aabnede mig hele sit Hjerte, da vi førte herved. Det kom ganske uventende og uden Hensigt. Jeg, som du let kan indsee, talte kun om mit Barn; han kunde ikke skjule sin Sorg; jeg saae at den lignede min egen, og han, som maaskee tænkte, at som Verden nu er, kunde Venstreb alene ikke retfærdiggjøre hans varme Deeltagelse — eller maaskee uden at tænke paa Noget — ved at give sine uimodstaaelige Følelses Lyst, gjorde han mig bekendt med sine alvorlige, omme og standhaftige Følelses for Marianne. Han har elsket hende, Elinor, siden det første Dieblis han saae hende.“

Her indsaae Elinor strax, at det ei var Oberstens Sprog eller Befjendelse, men den naturlige Forstjønning af hendes Moders virksomme Phantasi, som til-

dannede Alt, hvad der glædede hende, efter sin egen Vilkaarlighed.

„Hans Kjærlighed til hende, uendelig høiere end den, som Willoughby nogensinde havde følt, mere varm, mere oprigtig eller stadig — hvad vi end ville falde den — har existeret medens han fjendte Mariannes uløffelige Tilbøielighed til Willoughby! — uden Egoisme — uden at nære et eneste Haab! — Kunde han see hende lykkelig med en Anden? En saadan ædel Sjæl! — Ingen kan tvivle om ham!“

„Oberst Brandons Charakter,” sagde Elinor, „som en fortrinlig Mand, er velbefjendt.“

„Det veed jeg vel,” svarede hendes Moder alvorlig, „ellers vilde jeg efter en saadan Advarsel være den Sidste, der vilde nære hans Tilbøielighed, eller endog glæde mig derover. Men hans Opførsel mod mig, med et jaa varmt og opoffrende Vensteb, er tilstrækkelig til at vise mig, at han er en af de værdigste Mænd.“

„Hans Charakter,” svarede Elinor, „beroer ikke paa en Venstebølgjæring, hvortil hans Kjærlighed til Marianne, uden al Humanitet, vilde have ledet ham. Mrs. Jennings og Middleton's have længe fjendt ham, og de elste ham ligesaameget som de agte ham;

og selv det Kjendskab, jeg har til ham, er meget betydeligt, ihvorvel jeg kun har kjendt ham i forholdsvis kort Tid; og jeg statter ham og agter ham saameget, at dersom Marianne kan blive lykkelig med ham, da vil jeg ansee denne Forbindelse for den største Lykke for os i Verden. Hvad Svar gav du ham? Gav du ham noget Haab?"

„O, jeg kunde ikke tale om Haab til ham eller til mig selv, min kjære Moder. Maaskee udstødte Marianne sit sidste Suk. Men han bad mig ikke om Haab eller Opmuntring. Hans Uttring var en usri villig Tillid, en uimodstaaelig Udgydelse for en Veninde, — ikke en Begjæring til en Moder. Efter nogen Taushed sagde jeg, thi jeg blev strax noget overvældet, at dersom hun levede, hvad jeg haabede, da vilde det være min største Glæde at fremme deres Ægteskab; og efter vor Ankomst her, siden vor glædelige Tryghed, har jeg mere tydeligt sagt ham det, har jeg givet ham enhver mulig Opmuntring. En meget kort Tid vil gjøre Meget, har jeg sagt ham; Mariannes Hjerte bør ikke forødes for bestandig paa en Mand som Willoughby. Oberstens Fortjenester ville snart sikkre ham det.“

„At domme efter Oberstens Humeur, har det endnu ikke gjort ham sanguinist.“

„Nei. Han tænker at Mariannes Kjærlighed er for dybt rodfæstet til at en Forandring kan foregaae med den i en længere Tid; og om han end anseer hendes Hjerte for frit, saa er han dog for besfeden til at troe, at han, med en saa stor Forffjel i Alder og Tilboielighed, kan opvække hendes Gjenkjærlighed. Deri tager han imidlertid feil. Hans Alder er kun saameget høiere end hendes, at han har den Fordeel, at hans Charakter og Principer have faaet Fasthed; og hans Disposition er jeg overbevist om vil gjøre din Søster lyffelig. Hans Udortes er ogsaa fordeelagtig. Min Partisthed gjør mig ikke blind; han er vistnok ikke saa smuk som Willoughby, men paa samme Tid er der noget mere Behageligt i hans Ansigtstræk. Der var altid Noget i Willoughbys Dine til visse Tider, som jeg ikke kunde lide, hvilket du maaskee selv kan erindre.“

Elinor kunde ikke erindre det; men hendes Moder vedblev, uden at vente paa hendes Befræstelse:

„Og Oberstens Opsørjel er ikke alene mere behagelig end Willoughbys, men den er af den Natur, af den paa en mere energist Maade vil fremfalde

hendes Kjærlighed. Hans Fiinhed, hans værdifulde Opmærksomhed mod andre Folk, og hans mandige, ustuderede Simpelhed er meget mere overensstemmende med hendes Smag, end den Andens ofte listige og ofte upassende Livlighed. Jeg er overbevist om, at dersom Willoughby end havde vist sig saa elskværdig som han har vist sig det Modsatte, saa vilde Marianne dog aldrig have følt sig saa lykkelig med ham som med Oberst Brandon."

Hun gjorde en Pause. Hendes Datter funde ikke ganske stemme overens med hende, men Indvendingen blev ikke hørt og fornærmede saaledes ikke.

„Paa Delaford vil hun ikke være saa langt fra mig," tilsvarede Mrs. Dashwood, „om jeg endog forbliver i Barton. Jeg hører, at Delaford er en stor Landsby, og der vil sandsynligviis være et lille Hus eller en Cottage, som vil egne sig ligeaa godt for os som det, vi nu bebøe."

Stakkels Elinor! Her var en ny Plan til at faae hende til Delaford! Men hun var nedslaaet.

„Og saa hans Formue! Thi i min Alder veed du nok, at Enhver seer paa den, og omendstjondt jeg ikke veed eller ønsker at vide, hvor stor den er, saa er jeg dog overbevist om, at den er betydelig."

Her bleve de afbrudte ved en tredie Persons Indtrædelse, og Elinor traf sig tilbage, for at overtænke det Hele, for at ønske sin Ven Lykke, og dog, idet hun ønskede det, at føle Smerte over Willoughby.

Tiende Capitel.

Mariannes Sygdom havde ikke varet længe nok til at gøre hendes Helbredelse langsom, ihvorvel den i sit Slags havde været meget afkræftende; hendes Ungdom, kraftige Natur og hendes Moders Nærværelse, satte hende snart istand til at gaae ind i Mrs. Palmers Paaflædningsværelse, hvor hun indbød Oberst Brandon til at see hende, thi hun var utaalmodig efter at bringe ham sin Tak, fordi han havde hentet hendes Moder.

Hans Bevægelse, idet han traadte ind og saa hendes forandrede Udseende og ved at modtage den blege Haand, som hun strax rakte ham, var saa stor, at Elinor gjorde den Slutning, at den havde sin Grund i noget Andet end hans Kjærlighed til Marianne eller hans Bevidsthed om at Andre vidste deraf; og hun bemærkede snart i hans melancholske Dine

og i hans Farvestiftning medens han saae paa hendes Søster, at mange henrundne ulykkelige Scener gik forbi hans Sjæl, fremfaldte ved den Lighed mellem Marianne og Eliza, som han allerede havde omtalt, og som nu var forhöiet ved Synet af Mariannes indfaldne Dine, sygelige Farve, hendes svækkede Stilling, og den varme Erkjendelse af særdeles Forbindlighed.

Mrs. Dashwood, som ikke var mindre opmærksom end hendes Datter, men meget forskjellig paavirket og desaaarsag forskjellig opfattende, saae i Oberstens hele Udsærd kun en Følge af hans simple og naturlige Følelser, medens hun i Marianne indbildte sig at see noget Mere end Taknemmelighed.

Et Par Dage derefter blev Marianne synlig bedre, og Mrs. Dashwood begyndte, ifølge sit eget og sin Datters Ønske, at tale om deres Afreise til Barton. Paa deres Bestemmelse beroede deres Vens og Veninders; Mrs. Jennings kunde ikke forlade Cleveland, saalænge Dashwoods opholdt sig her, og Oberst Brandon blev betydet, at hans Ophold her ei længer var nødvendig. Mrs. Jennings og Obersten paa- nødede Mrs. Dashwood at benytte hans Kareth til Hjemreisen, da det vilde være bekvemmere for hendes syge Datter, og Mrs. Dashwood inviterede til Gjen-

gjæld Obersten til at besøge Barton i Løbet af saa Uger.

Den bestemte Dag for deres Afreise kom; og Marianne, efter at have taget en særdeles og dvælgende Afsted med Mrs. Jennings — en inderlig, taknemlig, ledjaget af Agtelse og fjærlige Onsker, som syntes at gøre hendes Hjerter Fyldest for en hemmelig Erkjendelse af hendes tidligere Negligence — og efterat have sagt Farvel til Oberst Brandon med venlig Hjertelighed — blev af Obersten hjulpen op i hans Karet, af hvilken han ønskede, at hun idetmindste skulde optage den halve. Mrs. Dashwood og Elinor steg derpaa i Vognen, og de Andre vare overladte til dem selv, at tale om de Rejsende og at føle deres egen Kjedsommelighed, indtil Mrs. Jennings blev faldet til sin Vogn, for i sin Piges Gladder at søge Erstatning for Tabet af de to unge Damer, og Oberst Brandon tog strax derpaa sin eensomme Veje til Delaford.

Dashwoods vare to Dage paa Reisen og Marianne bar dens Bejværligheder uden væsentlig Udmattelse. Alt, hvad den varmeste Kjærlighed, den største Omjörg kunde bidrage til at gøre hende det saa behageligt som muligt, blev anvendt af hendes Reise-

fæller, og de fandt sig belønnede ved hendes Velbefindende og rolige Sjælstilstand. Dette glædede især Elinor. Hun, som havde seet hende i saa lang Tid bestandig lidende, nedstemt af en Sjælslidelse, som hun ikke havde Kraft til at omtale, ei heller til at skjule, saae nu, med en Glæde, som ingen Andre kunde dele med hende, en synlig Sjælsfatning, som hun haabede maatte være Resultatet af en alvorlig Reflection og saaledes lede til Tilfredshed og Glæde.

Da de nærmede sig Barton og kom til Steder, hvor hver Mark, hvert Træ vakte smertelige Erindringer i Mariannes Sjæl, begyndte hun at blive taus og tankefuld, og idet hun vendte sit Ansigt bort fra sin Søster og Moder, for at unddrage sig deres Opmærksomhed, saae hun ud af Vinduet; Elinor kunde imidlertid hverken undre sig derover eller bebrejde hende det, og da hun saae, idet hun hjalp Marianne ud af Karethen, at hun havde grædt, saae hun heri kun en altsor naturlig Bevægelse, til at opvække en mindre om Følelse end Medlidenhed, og som undertrykt fortjente Roes. Hele hendes Opsørjel tydede paa, at hun var opvaagnet til en fornuftig Anstrængelse, thi ikke saasnart traadte de ind i deres Dagligstue, førend Marianne saae sig omring med et

Blikt fuldt af Fasthed, som om hun paa engang vilde vænne sig til Synet af enhver Gjenstand, med hvilken Erindringen om Willoughby stod i Forbindelse. Hun sagde lidet, men enhver Sætning udtalte Glæde, og om hun endog ofte sukede, saa smilte hun bestandig til Gjengjæld. Efter Middagsbordet vilde hun prøve sit Fortepiano; hun gik hen til det; men den Musik, hvorpaa hendes Dine først kom til at hvile, var en Opera, arrangeret for hende af Willoughby, som indeholdt nogle af deres Yndlings-Duetter og bar hendes eget Navn, skrevet af ham selv. Det var for meget. Hun rystede paa Hovedet, lagde Musikken tilside, og, efterat have gennemløbet Tangenterne i eet Minut, flagede hun over Svækkelse i Fingrene og sukede derpaa Instrumentet, idet hun sagde med Bestemthed, at hun i Fremtiden vilde benytte det meget.

Den næste Morgen frembragte ingen Formindstelse i disse lykkelige Symptomer. Tværtimod opstod hun med et styrket Legeme og en forfrisket Sjæl og talte med megen Livlighed, glædede sig ved Tanken om Margarets Hjemkomst, og hun talte om den fjære Familie, der saaledes atter vilde blive juldallig, om deres gjensidige Bestjæstigelser og glade Samværen, som den eneste Lykke, der var et Dnsse værd.

„Naar Beiret bliver stadigt og jeg har faaet min fulde Kraft tilbage,“ sagde hun, „da ville vi foretage os lange Vandringer hver Dag. Vi ville gaae til Forpagtergaarden ved Foden af Heien og see hvorledes det staaer sig med Bornene; vi ville gaae til Sir Johns ny Planteskole ved Barton Crofs, og Albysjorderne; og vi ville ofte gaae til de gamle Klofterruiner og forsøge at udlede deres Alder saa langt tilbage som det er os fortalt. Jeg veed, at vi ville føle os lykkelige. Jeg er overbevist om, at Sommeren vil henrinde lykkelig. Jeg vil bestandig staae op Kloffen sex, og fra denne Tid indtil Middag vil jeg inddele ethvert Dieblif mellem Musik og Læsning. Jeg har lagt min Plan, og jeg har isinde at begynde et alvorligt Studium. Bort eget Bibliothek kjender jeg for godt til at betragte det som andet end Morstab. Men der er mange Bærker, som ere værd at læse, i Parken, og der er andre, mere moderne Produkter, som jeg veed Oberst Brandon vil laane mig. Ved at læse sex Timer om Dagen vil jeg i Løbet af et Aar erholde endeel Lærdom, som jeg nu mangler.“

Elinor ærede hende for en Plan, der havde et saa ædelt Formaal, omentstjøndt hun maatte smile

ved at see den samme livlige Phantasie, som havde ledet hende til Extremet af Sorgløshed og Selvfiskhed, nu at lede hende til Yderligheden af en Plan for fornuftig Bescjæftigelse og dydig Selvcontrol. Hendes Smil forandrede sig imidlertid til et Suf, da hun erindrede, at hendes Løfte til Willoughby ikke endnu var opfyldt; thi hun frygtede for, at denne Meddelelse maaskee atter vilde forstyrre Mariannes Fred og idetmindste for en Tid tilintetgjøre hendes Udsigter til rolig Bescjæftigelse. Villig til at udsætte dette onde Dieblif, besluttede hun at vente med at bestemme det, indtil hun fandt hendes Søsters Helbred bedre. Men denne Bestemmelse blev kun tagen for atter at brydes.

Marianne havde været to, tre Dage hjemme, førend Veiret var godt nok for en Invalid som hun til at vove sig ud. Men tilfids oprandt en mild, skøn Morgen, en saadan, som fristede Datterens Onkler og Moderens Tillid, og Marianne fik Tilladelse til at gaae saa langt som hun formaaede, uden at blive trættet, udenfor i Alleen, støttet ved Elinors Arm.

De tvende Søstre gik langsomt, da Mariannes

Swagbed fordrede det, ved en Bevægelse, som hun siden sin Sygdom ikke havde forsøgt, og de vare ikke komne længere, end at de kunde tilfulde tage Høien i Diejyn, den store Høi, der hævede sig bagved dem, da hun standsede og, med Blikket vendt mod den, roligt udbød:

„Der, netop der,“ — her pegede hun med den ene Haand, — „paa denne Skrænt faldt jeg, og der saae jeg første Gang Willoughby.“

Hendes Stemme tabte sig ved disse Ord, men strax derefter tilføjede hun mere livligt:

„Jeg er taknemmelig, fordi jeg med saa ubetydelig Smerte kan see denne Plet! — Skulle vi tale mere om denne Gjenstand, Elinor?“ — Dette sagde hun med Eftertryk. — „Eller er det urigtigt? Jeg kan nu tale derom, som jeg bør tale om denne Gjenstand, det haaber jeg.“

Elinor bad hende med Omhed om at være aabenhjertet.

„Hvad min Sorg angaaer,“ sagde Marianne, „da har jeg overvundet den, med Hensyn til ham. Jeg vil ikke tale om, hvad jeg har følt for ham, men hvad jeg føler nu. Jeg vilde kun ønske, at jeg var tilfredsstillet i een Henseende: dersom jeg kun turde

troe, at han ikke altid har spillet Comedie med mig, at han ikke altid har bedraget mig, og overhovedet dersom jeg kun kunde blive overbevist om, at han ikke var saa slet, som jeg undertiden har forestillet mig ham siden Historien med den ulykkelige Pige . . ."

Hun standjede. Elinor greb Leiligheden og svarede:

„Dersom du kunde blive overbevist derom, da troer du, at du vilde kunne føle dig lykkelig?"

„Ja. Min Sjælesfred beror paa tvende Maader derpaa; thi det er ikke alene stræffeligt at ansee en Person, der har været for mig, hvad han har været, for at besidde en saadan Character, men hvad maa jeg tænke om mig selv? Hvad kunde vel, i en Stilling som min, undtagen den skammeligste ubevogtede Kjærlighed bevæge mig til . . ."

„Hvorledes," spurgte hendes Søster, "vil du kunne forstaae hans Opførsel?"

„Jeg vil ansee ham — o, hvor gjerne vilde jeg ikke ansee ham for meget, meget letsinelig."

Elinor taug. Hendes Indre var i Kamp; hun vidste ikke ret, om hun skulde begynde sin Fortælling strax eller vente til Mariannes Helbred var fuldstændig; de forbleve nogle Minutter tauje.

„Jeg ønsker ham ikke forureget Godt,“ sagde Marianne tilsidst med et Suf, „naar jeg ønsker ham, at hans hemmelige Tanter ikke maa være mere sorgelige end mine. Han vil lide nok ved dem.“

„Sammenligner du da din Opførsel med hans?“

„Nei. Jeg sammenligner den med hvad den burde have været; jeg sammenligner den med din.“

„Vor Stilling har havt Lidet tilfælles.“

„Mere end vor Opførsel. Kjære Elinor, lad ikke dit Hjerte forsvare, hvad din Forstand maa anfølge. Min Sygdom har tilladt mig at tænke, den har givet mig Leilighed og Ro til alvorlige Betragtninger. Længe førend jeg var istand til at tale, tillod min Sygdom mig fuldkomment at tænke. Jeg tænkte paa Fortiden: jeg saae i min egen Opførsel, siden Begyndelsen af vort Bekjendtskab med ham forrige Efteraar, kun en fortsat Uflogskab mod mig selv og en Mangel paa Venlighed mod Andre. Jeg saae, at mine egne Følelser havde forberedt mine Lidelser, og at min Mangel paa Kraft under dem næsten førte mig til Graven. Min Sygdom, veed jeg vel, havde jeg selv fuldkommen Skyld i, ved en Negligence for mit Helbred, som jeg selv dengang følte at være urigtig. Derjom jeg var død, da vilde det have været

et Selvmord. Jeg kjendte ikke min Fare forend Faren var forbi: men med saadanne Følelser, som disse Reflexioner gav mig, undrer jeg mig over, at jeg er bleven helbredet — undrer jeg mig over, at mit brændende Ønske at leve, for at faae Tid til at forsones mig med Gud og med Eder Alle, ikke dræbte mig. Der som jeg var død, med hvilken overvættes Glendighed havde jeg da ikke forladt dig, min Hjælper, min Veninde og min Søster! — Du, som kjendte mine sidste Dages utaalelige Selvfølelse, som kjendte hele mit Hjertes Misfornøielse! — Hvorledes havde jeg levet i din Erindring! — Og min Moder! Hvorledes funde du have trøstet hende! — Jeg kan ikke udtale min hele Alifky for mig selv. Hvergang jeg saae paa min Fortid, saae jeg mine Pligter forjømte og mine Feil forfættelige. Enhver syntes jeg at have fornærmet. Mrs. Jennings' stadige Venlighed havde jeg belønnet med utafnemlig Foragt. Mod Middletons, Palmers, Steeles, mod alle mine Bessjendte havde jeg været aførskammet og uretfærdig; jeg havde et Hjerte, der var ufølsomt for deres Forjænelser, og jeg blev vred over deres Opmærksomhed mod mig. Mod John, mod Fanny, — ja endog mod dem, som saa lidt havde fortjent det, var jeg uretfærdig. Men du — du mere

end alle de Andre, mere end min Moder, havde jeg gjort Uret. Jeg, kun jeg, kjendte dit Hjerte og din Sorg; dog, hvortil førte det mig? — ikke til nogen Medfølelse, der kunde være dig og mig selv velgjørende. Jeg havde dit Exempel for mig, men hvad nyttede det mig? Efterlignede jeg dit Maadehold, eller formindstede sig din Sorg ved at tage nogen Deel i den almindelige Høflighed eller særdeles Taknemmelighed, som du hidtil har maattet udtale for os Begge? Nei; ikke mindre da jeg vidste at du var ulyffelig, end da jeg troede at du var lyffelig, aflod jeg enhver Bestræbelse for Pligt og Venfkab; jeg vilde ikke indrømme, at Andre end jeg selv kunde sørge, begræd kun Tabet af det Hjerte, som havde ødelagt og fordærvet mig, medens jeg overlod dig, for hvem jeg nærede en ubegrændset Kjærlighed, til Ulyffen for min egen Skyld."

Her standsede hendes Sjæls Strøm af Selvbebreidelse, og Elinor, der var utaalmodig efter at forsmilde, thi hun var for ædel til at smigre, gav hende øieblikkelig den Roes, som hendes Oprigtighed og Selvanflagelse fortjente. Marianne trykkede hendes Haand og svarede:

„Du er meget god. Fremtiden vil vise, hvad jeg formaaer. Jeg har fastsat min Plan, og dersom

jeg formaaer at handle derefter, da vil jeg formaae
 at beherske mine Følelser og forbedre min Character.
 De skal ikke længere pine Andre, ei heller quæle mig
 selv. Jeg vil nu kun leve for min Familie; du,
 min Moder og Margaret maa herefter være min hele
 Verden; I ville dele mine Følelser; Eder og mit
 Hjem skal jeg ikke mere have den mindste Tilbøielig-
 hed til at forlade; og dersom jeg deeltager i andet
 Selskab, da skal det kun være for at vise, at min
 Sjæl er ydmyget, mit Hjerte angersuldt, og at jeg
 kan vise Høflighed, Livets smaa Pligter, med Anstand
 og Tilbageholdenhed. Hvad Willoughby angaaer, da
 vilde det være forfængeligt at sige, at jeg snart eller
 nogensinde kan forglemme ham. Erindringen om ham
 kan ikke udslættes ved nogen Omstændighed eller for-
 andrede Anstuelser. Men den skal blive modereret,
 den skal blive dæmpet ved Religion, Fornuft og sta-
 dig Beskjæftigelse."

Hun standsede og tilføjede med dæmpet Stemme:
 „Dersom jeg kun kjendte hans Hjerte, da vilde Alt
 være mig lykkeligere."

Elinor, som nu i nogen Tid havde reflecteret
 over det Rigtige eller Urigtige i at vove en hastig Be-
 retning, dog uden at være mere bestemt, hørte derpaa;

og da hun indjaac, at Reflexionen Intet udrettede, men at Beslutningen maatte gjøre Alt, førte dette snart til Sagen.

Hun behandlede den med Følelse, og forberedte sin ængstelige Tilhører med Forsigtighed. Hun fortalte simpelt og ærligt de Hovedgrunde, paa hvilke Willoughby grundede sit Forsvar; hun gjorde hans Anger Ret, og formindskede kun hans Utringer om hans nuværende Følelser for Marianne. Denne sagde ikke et Ord; hun skjælvede, hendes Dine vare fæstede mod Jorden og hendes Læber bleve hvidere end Sygdommen havde gjort dem. Tusinde Spørgsmaal trængte sig frem fra hendes Hjerte, men hun turde ikke dvæle ved eet af dem. Hun lyttede til hver en Stavelse med spændt Forventning. Hendes Haand trykkede, hende uvidende, Elinors Haand, og hendes Kinder vare vædede af Taarer.

Elinor, som frygtede for, at hun var bleven træet, førte hende hjem; og da hun let funde begribe, hvor stor Mariannes Interesje var, uden at denne gjorde noget Spørgsmaal, vedblev hun at tale om Willoughby, og hun gjentog nøiagtig hvad han havde sagt, forjaavidt denne Nøiagtighed funde taales. Da de traadte ind, forlod Marianne sin Søster, efterat

hun havde givet hende et Kys af Taknemmelighed og disse Ord gjennem Taarer vare komne over hendes Læber: „Siig det til Moder!“ hvorpaa hun langsomt gik op paa sit Værelse. Elinor vilde ikke forstyrre en Ensomhed, som hendes Søster saa naturlig søgte; og med en Tanke, der dvælede ved dens Følger, og med den Beslutning at oplive Samtalen, dersom Marianne ikke formaaede det, gik hun ind i Dagligstuen, for at opfylde hendes Begjæring.

Elleve Capitel.

Mrs. Dashwood hørte ikke uden Bevægelse paa Retfærdiggjørelsen af hendes tidligere Yndling. Hun glædede sig over, at han for endeel var befriet for den skammelige Brøde; hun sørgede over ham; hun ønskede ham lykkelig. Men hendes tidligere Følelser for ham vilde ikke opvaagne. Intet kunde føre ham med en ujevgen Tro og en reen Charakter tilbage til Marianne. Intet kunde forsoner det, som denne havde lidt for hans Skyld, eller borttage hans brødefulde Opførsel mod Eliza. Intet formaaede at opvække hendes tidligere Agtelse for ham, eller forringe hendes Interesje for Oberst Brandon.

Hadde Mrs. Dashwood, ligesom hendes Datter, hørt Willoughby's Historie fortalt af ham selv, havde hun været Bidne til hans Sorg og var bleven paavirket af hans Ansigts Udtryk, da vilde hendes Medlidenhed sikk-

have været større; men det var ikke i Elinors Magt, ei heller ønskede hun at opvække saadanne Følelser hos Andre ved sin Beretning, som først vare fremfaldte i hendes eget Bryst. Reflexionen havde givet hendes Dømmekraft Ro og formindsket hendes Idee om Willoughbys Kummer; hun vilde derfor kun udtale den simple Sandhed og fremføre saadanne Kjendsgjerninger, som gjorde hans Charakter Ret, uden at lade sin Omhed forlede hende til en sticv Opfattelse af ham.

Om Aftenen, da de vare forjamlende, begyndte Marianne at tale om ham; men at det ikke var uden Anstrængelse, viste noksom den fredløse, urolige Tankefuldhed, i hvilken hun i nogen Tid havde været hængsunken, ligesom ogsaa hendes Rødme, medens hun talede med en sticlvende Stemme.

„Jeg tør forsikre Eder Begge om,“ sagde hun, „at jeg betragter det Hele — saaledes som I kunne ønske mig at betragte det.“

Mrs. Dashwood vilde siebliffelig have afbrudt med Omhed, derjom Elinor, som ønskede at høre sin Søsters upartiske Mening, ikke havde givet hende et Bink om at tie. Marianne vedblev:

„Det er en stor Trøst for mig — at Elinor

imorges underrettede mig derom — jeg har nu faaet at vide hvad jeg ønskede." I nogle Diebliffe var hendes Stemme qvalt; men, noget fattet, tilføiede hun, med større Ro end før: „Jeg er nu fuldkommen tilfredsstillet. Jeg ønsker ingen Forandring. Jeg var aldrig bleven lykkelig med ham, naar jeg havde faaet alt Dette at vide, som tidligere eller fildigere var bleven Tilfældet. Jeg havde ikke havt nogen Tillid, nogen Agtelse for ham. Intet havde formaaet at forsones det med mine Følelser."

„Jeg veed det, jeg veed det," raabte hendes Moder. „Lykkelig med en Libertiner! Med En, som havde forstyrret vor kjæreste Vens, den ædlestes Mands Sjælesfred! Nei, min Marianne har ikke et Hjerte, som sliq en Person kunde gjøre lykkeligt! Hendes Samvittighed, hendes omfindtlige Samvittighed maatte have lidt Alt, hvad hendes Mands Samvittighed burde have lidt."

Marianne jussede og gjentog: „Jeg ønsker ingen Forandring."

„Du betragter Sagen," sagde Elinor, „ganske som en rigtig Følelse og en sund Forstand maa betragte den; jeg tør sige, at du indseer, ligesaa godt som jeg selv, at du saavel i denne som i saamange andre Om-

Stændigheder har Grund nok til at føle dig overbevist
 om, at en ægtestabelig Forbindelse vilde have indvif-
 let dig i mange uundgaaelige Besværligheder og Skuf-
 selser, som ei kunde opveies af en Kjærlighed fra
 hans Side, som maaskee vilde have været meget usikker.
 Var Du bleven gift med ham, da vilde du for be-
 standig have været fattig. Han tilstaaer selv, at han
 er ødsel, og hans hele Opførsel tyder paa, at Selv-
 fornægtelse er et Ord, han næsten slet ikke kender.
 Hans Fordringer og din Uerfarenhed vilde snart,
 med den lille, meget lille aarlige Indtægt, have bragt
 dig i en Elendighed, som vilde have været dig saa-
 meget tungere, som du ikke tidligere havde kjendt noget
 dertil. Din Vredsfølelse og din Redelighed, veet jeg,
 vilde, saasnart din Stilling blev dig bekjendt, lede dig
 til at anvende den størst mulige Oekonomi; og maa-
 skee det gif an, hvad din egen Person angaaer; og
 hvorlidt formaaede din Sparommelighed at standse
 den Ruin, der eksisterede for Ederes Giftermaal? —
 og mere end det, havde du bestræbt dig for at ind-
 strænke hans Fornøielser, maatte du da ikke befrygte,
 at istedetfor at formaae hans selviste Følelser til at
 gaae ind derpaa, vilde du maaskee have formind-
 sket din Indflydelse over hans Hjerter og derved bragt

ham til at fortryde en Forbindelse, der havde indvi-
let ham i slige Bamsfeligheder."

Mariannes Læber skjælvede, og hun gjentog Dr-
det „selviff" i en Tone, der lod Elinor forstaae:
„Troer du virkelig, at han er selviff?"

„Hele hans Fremgangsmaade," svarede Elinor,
„fra Begyndelsen indtil Enden af denne Sag, har
været grundet paa Selviffhed. Det var Selviffhed,
som først bevægede ham til at lege med dine Følelser
— som senere, da han følte sin egen Tilbøielighed,
bevægede ham til at opjætte Tilstaaelsen derom, og
som tilsidst førte ham fra Barton. Hans egen For-
nøielje, eller hans egen Tilfredsstillelse, var i ethvert
Tilfælde hans fremherskende Princip."

„Det er meget sandt. Min Lykke var aldrig
hans Opgave."

„Nu sørger han over det, han har gjort," sagde
Elinor. „Og hvorfor sørger han? Fordi han ind-
seer, at det ikke svarer til hans Forventninger. Det
har ikke gjort ham lykkelig. Hans materielle Omstæn-
digheder ere nu bragte i Orden, — han lider ikke af
den Slags Sorger, nei, han tænker kun paa, at han
har giftet sig med en Dame af en mindre elskværdig
Egensebeteendelse end din. Men følger heraf, at han vilde

have været lykkelig, dersom han havde ægtet dig? Hans Sorg vilde have været en anden. Han vilde i dette Tilfælde have sørget over den materielle Mangel, som, fordi den nu er afhjulpen, ikke synes ham at have nogen Betydning. Han vilde have faaet en Kone med en Charakter, over hvilken han ikke havde Noget at klage, men han vilde alligevel have følt en Mangel — han vilde altid have følt sig ulykkelig; og sandsynligviis vilde han snart have vurderet de utallige Behageligheder, som Rigdom kan give, for mere vigtig, endog for huuslig Lykke, end Charakteren af hans Kone."

"Jeg tvivler ikke derom," sagde Marianne, "og jeg har Intet at beklage mig over — undtagen min egen Daarsskab."

"Siig hellere din Moders Ufornuft, mit Barn," sagde Mrs. Dashwood, "hun maa bære hele Ansvarret."

Marianne tillod hende ikke at sige mere, og Elinor, som var tilfredsstillet, fordi de Begge sølte deres Feiltagelse, ønskede at afvende enhver Betragtning over den forbigangne Tid, som kunde formindske hendes Søsters Ligevægt. Hun sagde derfor siebliffelig:

„En Bemærkning kommer man let til at gøre ved at lægge Mærke til den hele Begivenhed, at alle Willoughbys Sorger ere Følger af hans første Krænkelse af Dyden, af hans Opførsel mod Eliza Williams. Denne Forbrydelse har været Aarsagen til alle de følgende mindre og til hans nuværende Ulykke.“

Marianne bejaede med Følelse denne Bemærkning, og hendes Moder blev ledet deraf til at opregne alle Oberst Brandons Forurettelser og Fortjenester, med en Varme, som Venstab og Hensyn forenede sig for at udtale. Marianne lod imidlertid ikke til at have hørt meget deraf.

Elinor fandt, ifølge sine Forventninger, ikke i de to, tre paafølgende Dage, at Marianne vedblev at tiltage i Kræfter, som hun havde begyndt, men da hendes Bestemthed ikke var undertrykt og hun endnu forsøgte at være glad og lykkelig, stolede Elinor paa, at Tiden fuldkommen vilde læge hendes Saar.

Marianne vendte atter tilbage, og Familien var saaledes igjen rolig samlet i dens Hjem, og om den end ikke var saameget besjæftiget med Studier, som

da den først kom til Barton, saa lagde den desto større Planer for Fremtiden.

Elinor blev utaalmelig efter at høre Noget om Edward. Hun havde ikke hørt Noget om ham, siden hun forlod London, ikke hørt noget Nyt om hans Planer, og hun vidste ei engang hvor han opholdt sig. Hun havde verlet Breve med sin Broder paa Grund af Mariannes Sygdom. I et af Sir Johns Breve havde hun erfaret Følgende: „Vi have ikke hørt Noget om vor ulykkelige Edward, og vi kunne ikke gjøre Efterspørgsel i en saa mislig Sag, men vi slutte os til, at han endnu er i Oxford.“ Dette var hele den Efterretning om Edward, som hun havde erholdt igjennem denne Correspondance, thi i de følgende Breve var hans Navn ei engang berørt. Elinor skulde imidlertid ikke længe være uvidende om hans Skæbne.

Deres Tjener havde en Morgen været Creter for at udrette et Grinde, og da han ved sin Hjemkomst havde besvaret Mrs. Dashwoods Spørgsmaal med Henjyn til det han, havde udrettet, sagde han endvidere:

„De veed formodentlig, Madame, at Mr. Ferrars er gift?“

Marianne studiede, saae paa Elinor, og da denne blegnede, faldt hun tilbage i sin Stol af et hysterisk Tilfælde. Mrs. Dashwood, som havde taget den samme Retning, idet hun besvarede Tjenerens Spørgsmaal, blev forbauset ved at see paa Mariannes Ansigt, hvormegit hun leed, og et Dieblis derefter, da hun var befymret for Mariannes Tilfælde, vidste hun ikke ret, hrem af dem hun skulde stænte sin første Opmærksomhed.

Tjeneren, der kun bemærkede at Marianne var syg, var saa opmærksom at falde paa en af Pigerne, der i Forening med Mrs. Dashwood ledsagede hende ind i det tilstødende Værelse. Marianne følte sig dog snart bedre, og hendes Moder overlod hende til Margaret og Pigen, hvorpaa hun vendte tilbage til Elinor, som endnu var noget bestyrtet, men som dog var kommen saameget til sig selv, at hun netop var isærd med at spørge Thomas, hvorfra han havde faaet denne Efterretning. Mrs. Dashwood overtog strax denne Besværslighed, og Elinor havde den Fordeel at høre paa hans Beretning, uden at anstrænge sig med at saae den.

„Hvem har sagt dig, at Mr. Ferrars er gift, Thomas?“

„Jeg saae selv Mr. Ferrars, Madame, imorges i Creter, og jeg saae ogsaa hans Lady, Miss Steele. De holdt i en Chaise udenfor New London Gjestgivergaard, da jeg gik derned med Brev fra Sally fra Parfen til hendes Broder, som er Postillon. Jeg saae netop iveiret, da jeg gik forbi Chaisen, og jeg saae strax, at det var den yngste Miss Steele; saa tog jeg min Hat af, og hun kjendte mig og kaldte paa mig, og spurgte mig, hvorledes De, Madame, og Deres Døttre, iærdeleshed Marianne, befandt sig; og hun bad mig at hilse Dem fra hende og Mr. Ferrars, hilse Dem saa mange Gange, og de vare meget be-
drøvede, fordi de ikke havde Tid til at komme her ned og see til Dem, men de havde Hastværk med at komme videre, thi de skulde længere bort for nogen Tid — men naar de kommer tilbage, da vilde de komme her ned og besøge Dem.“

„Men fortalte hun dig, at hun var gift, Thomas?“

„Ja, Madame. Hun smilede og sagde, at hun havde forandret sit Navn siden hun sidst var i denne Deel af Landet. Hun har altid været en meget venlig og ligefrem ung Dame og meget nedladende. Derfor ønskede jeg hende al Glæde.“

„Saa Mr. Ferrars i Chaisen ved Siden af hende?“

„Ja, Madame; jeg saa ham læne sig tilbage i Bognen, men han saa ikke paa mig; han har aldrig været en meget talende Gentleman.“

Elinor kunde let forstaae, hvorfor han havde lænet sig tilbage, og Mrs. Dashwood forstod det sandsynligviis ogsaa.

„Var der ellers Ingen i Bognen?“

„Nei, Madame, kun de To.“

„Beed du, hvorfra de kom?“

„De kom fra London, sagde Miss Lucy — Mrs. Ferrars mig.“

„Og de skulde længere vesterpaa?“

„Ja, Madame — de vilde ikke blive der længe. De vilde snart komme tilbage, og saa vilde de sikkert besøge Dem.“

Mrs. Dashwood saa nu paa sin Datter, men Elinor vidste bedre, at de ikke vilde komme. I det hele Budskab gjenkjendte hun Lucy, og hun var overbevist om, at Edward ikke vilde besøge dem. Hun bemærkede af sides til sin Moder, at de sandsynligviis vilde reise ned til Mr. Pratt ved Plymouth.

Thomas' Beretning syntes at være tilende. Eli.

nors Mening tydede paa, at hun ønskede at høre Mere derom.

„Kjorte de førend du tog afsted?“

„Nei, Madame — Hestene bleve just trufne frem for Bognen, men jeg funde ikke vente længere; jeg var bange for at komme forsilde.“

„Saae Mrs. Ferrars rast ud?“

„Ja, Madame; hun sagde mig, at hun befandt sig meget vel, og jeg synes at hun altid har været en meget smuk ung Dame — og hun saa ud til at være uhyre glad.“

Mrs. Dashwood funde ikke finde paa andre Spørgsmaal, og Thomas og Bortdugen, lige unødvendige, bleve sendte ud af Værelset. Marianne havde allerede ladet sige, at hun ikke vilde nyde mere; Mrs. Dashwoods og Elinors Appetit var ligeledes tabt, og Margaret funde glæde sig over, at ihvorvef hendes Søstre Begge i den senere Tid havde haft saamegen Sorg og saa megen Arsjag til at negligere deres Maaltid, saa havde hun dog ikke før været nødt til at forlade Bordet uden Middagsmad.

Da Desjerten og Vinen blev sat frem paa Bordet og Mrs. Dashwood og Elinor vare overladte til dem selv, sad de længe sammen i gjensidig Tankefuld

hed og Taushed. Mrs. Dashwood frygtede for at gjøre nogen Bemærkning, og hun vovede ikke at trøste sin Datter. Hun fandt nu, at hun havde taget feil ved, at stole paa Elinors Fremstilling af sig selv, og hun sluttede ganske rigtig, at denne havde formildet den, for at hun ikke skulde føle sig mere ulykkelig eller lide som hun havde lidt for Mariannes Sorg. Hun fandt nu, at hun var bleven misledet ved sin Datters forsigtige og betænksomme Dømmersomhed, til at ansee hendes Kjærlighed, som hun engang havde saa rigtig opfattet, for meget svagere end hun tidligere havde troet, eller som den nu viste sig at være. Hun frygtede for, at hun ved denne Overtalelse havde været uretfærdig, uopmærksom, ja endog uvenlig mod hendes Elinor, — at Mariannes Kummer havde, fordi den var mere bekjendt, mere synlig, været Gjenstand for hendes hele Omhed, og den havde forledt hende til at glemme, at hun i Elinor havde en Datter, der maaskee sørgede ligesaa meget, ihvorvel med mindre Følsomhed og mere Styrke.

Tolvte Capitel.

Elinor fandt nu Forstjellen mellem Forventningen om en ubehagelig Begivenhed (hvormed endog hendes Tanter havde forsikret hende om dens Visshed) og Vissheden selv. Hun fandt nu, at hun mod sin egen Villie havde næret et Haab, saalænge Edward forblev ugift, om at Noget vilde indtræffe for at forhindre hans Forening med Lucy; at hans egen Beslutning, hans Venners Betænfelighed, eller en bedre Leilighed for Lucy til Forsorgelse vilde vise sig, for at bidrage til Alles Lykke. Men han var nu gift, og hun bebreidede sit Hjerte den hemmelige Smiger, som saa meget forhøiede den Smerte, denne Efterretning vakte hos hende.

At han havde giftet sig saa snart, førend han, som hun troede, kunde være bleven ordineret og sølgelig førend han kunde komme i Besiddelse af Kaldet,

forundrede hende noget. Men hun indsaae snart, hvor sandynligt det kunde være at Lucy, i hendes Omjerg for sig selv og i hendes Hastværk for at sikke sig ham, havde overseet Alt, undtagen en Udsættelse. De vare blevne gifte i London, og de ilede nu ned til hendes Onkel. Hvad maatte Edward ikke have joit ved at være kun fire Mile fra Barton, ved at see hendes Moders Tjener, ved at høre Lucys Hilsen!

Hun tænkte, at de snart vilde bosætte sig i Delaford — Delaford, dette Sted, hvor saa Meget forenede sig for at fængsle hendes Interesse, — som hun ønskede at kjende, paa samme Tid som hun ønskede at undgaae det. Hun saae dem i deres Præstebolig, saae i Lucy den virksomme, huusholderiske Kone, som paa eensgang ønskede at være pyntet og sparsommelig, og som skammede sig ved at Andre skulde kjende hendes halve Oeconomi — bestandig tænkende paa sin egen Fordeel, og som smigrede Oberst Brandon, Mrs. Jennings og enhver formuende Ven, for at nyde deres Gunst. Hvad hun saae i Edward, vidste hun ikke, ei heller hvad hun ønskede at see i ham; lykkelig eller ulykkelig, Intet glædede hende; hun vendte sine Tanter bort fra ham.

Elinor smigrede sig selv med, at een eller anden af deres Venner i London, vilde skrive dem til for at fortælle dem derom og for at give dem en nøiere Beskrivelse af denne Begivenhed. Men den ene Dag forsvandt efter den anden, og de fik intet Brev, ingen Efterretning. Uimodsigeligt hun ikke turde bebreide Nogen af dem, saa sandt hun dog Feil hos enhver fraværende Ven. De vare Alle tankeløse eller ligegyldige.

„Naar skriver Du til Oberst Brandon, Moder?“ spurgte hun, med Utaalmodighed efter at begynde en Samtale derom.

„Min Kjære, jeg skrev til ham forrige Uge, og jeg venter snarere at see ham, end at høre fra ham. Jeg bad ham alvorligt i mit sidste Brev om at komme, og det vilde derfor ikke undre mig at see ham idag eller imorgen eller enhver anden Dag.“

Dette var Noget at oppebie. Oberst Brandon maatte have nogen Kundskab om denne Sag.

Neppe havde hun tænkt dette, da en Mand tilhest fængslede hendes Opmærksomhed. Han holdt ved deres Port. Det var en Gentleman, det var Oberst Brandon selv. Nu vilde hun faae Mere at høre, og

hun skjælvende i Forventningen derom. Men — det var ikke Oberst Brandon, heller ikke hans Udseende eller hans Høide. Var det muligt, at det kunde være Edward? Hun saa atter. Han var netop fleget af Hesten; hun kunde ikke tage fejl — det var Edward. Hun gik bort fra Vinduet og satte sig ned. „Han kommer fra Mr. Pratt for at besøge os. Jeg vil fatte mig; jeg vil beherske mig selv.“

I samme Dieblis bemærkede hun, at de Andre ogsaa lagde Mærke til Feiltagelsen. Hun saa sin Moder og Marianne skifte Farve og hviiste nogle Ord til hinanden. Hun vilde have givet hele Verden for at være istand til at tale og for at lade dem forstaae, at hun haabede, at de ikke vilde vise ham nogen Kulde eller Ueggyldighed; men hun kunde Intet fremføre og hun var nødsaget til at overlade det Hele til deres egen Discretion.

Ingen talede et Ord. De ventede Alle med Taushed hans Indtrædelse. Hans Fodtrin høretes nu udenfor; et Dieblis derpaa stod han i Forstuen og i det næste Dieblis stod han for dem.

Hans Ansigt var ved hans Indtrædelse ikke for lyffeligt, endog ikke for Glæde. Hans Ansigtsfarve

var bleg af Bevægelse, og hans Blif tydede paa en Ængstelighed for den Modtagelse, han ventede af dem, og som om han ikke ventede nogen venlig. Mrs. Dashwood troede imidlertid at imødefomme sin Datters Ønsker, ved at modtage ham med et Blif fuldt af Velvillie; hun rakte ham sin Haand og ønskede ham til Lykke.

Han rødmede og stammede et uforstaaeligt Svar. Elinors Læber havde bevæget sig tilligemed hendes Moder, og da Modtagelsen var forbi, ønskede hun at hun havde givet ham Haanden. Men det var nu forsilddigt og med et aabenhjertigt Ansigt satte hun sig ned og begyndte at tale om Veiret.

Marianne havde saameget som muligt truffet sig tilbage, for at skjule sin Rummer; og Margaret, som nok forstod Noget af denne Sag, men ikke det Hele, brød sig ikke om den Ære at kjende den, og satte sig desaaarjag saa langt fra ham som hun formaaede, og overholdt en stræng Tausshed.

Da Elinor havde ophørt at glæde sig over Mars-tidens Tørke, indtraadte en ærværdig Tausshed. Denne blev omsider afbrudt af Mrs. Dashwood, som følte sig forpligtet til at yttre sit Haab om, at han

vel havde forladt Mrs. Ferrars i godt Velgaaende. Han gav et bastigt bejaende Svar.

Atter fulgte en Pause.

Elinor besluttede at anstrænge sig, endstjøndt hun frygtede Lyden af sin egen Stemme, og sagde:

„Er Mrs. Ferrars i Longstaple?“

„I Longstaple!“ svarede han med en Mine af Forundring. „Nei, min Moder er i Byen.“

„Jeg meente,“ vedblev Elinor, idet hun tog noget Arbeide op fra Bordet, „jeg meente Mrs. Edward Ferrars.“

Hun turde ikke see op; men hendes Moder og Marianne saae Begge paa ham. Han rødmede, blev forvirret, saae tvivlende paa Elinor, og sagde derpaa efter en Pause:

„Maaskee mener De — min Broder — De mener Mrs. — Mrs. Robert Ferrars.“

„Mrs. Robert Ferrars!“ blev gjentagen af Marianne og hendes Moder med den største Forbauselse; og omendstjøndt Elinor ikke kunde tale, saa var dog hendes Bine sæstede paa ham med den samme utaalmodige Forbauselse. Han reiste sig og gif hen til Vinduet, tilsyneladende som om han ikke vidste hvad

han skulde gjøre; han tog en Sax, som laae der, og idet han fordærvede den og dens Fouteral, ved at flippe dette istykker, medens han taledes, sagde han med en hastig Stemme:

„Maaskee veed De ikke — De maa ikke have hørt, at min Broder nylig er bleven gift med — med den yngste — med Miss Lucy Steele?“

Hans Ord bleve gjentagne med usigelig Forbauselse af dem Alle, undtagen Elinor, som sad bøiet over sit Arbeide, i en Bevægelse saa stor, at hun neppe vidste hvor hun var.

„Ja,“ sagde han, „de bleve gifte i forrige Uge, og de ere for Diebliffet i Dawlish.“

Elinor kunde ikke længere blive siddende. Hun løb næsten ud af Bærelset, og saasnart Døren var lukket, brast hun i Glædestaarer, som hun troede e igjen vilde standse. Edward, som indtil dette Diebliff ikke havde seet paa hende, saa hende nu ile bort, og han saa maaskee ogsaa eller hørte hendes Bevægelse; thi strax derpaa henfandt han i et Drømmeri, som ingen Hentydninger, Spørgsmaal eller den venligste Tiltale af Mrs. Dashwood formaaede at adsprede, og tilsidst forlod han, uden at sige et Ord, Bærelset,

og gik udenfor, ned ad Landsbyen til; han forlod de Andre i den høieste Grad af Forundring og Bestyrtelse over en saa pludselig og saa underlig Forandring i hans Stilling, en Bestyrtelse, som de kun formaaede at formindske ved deres egne Slutninger.

Twelve Capitel.

Saa uforstaaelig de særegne Omstændigheder ved hans Befrielse end maatte forekomme den hele Familie, saa var det dog vist, at han var fri; hvorledes han vilde anvende denne Frihed, var Noget, som de Alle let kunde indsee; thi efterat han havde erfaret een ufornuftig Forlovelses Betsignelser, uden sin Moders Tilladelse, som han havde gjort i de fire sidste Aar, saa kunde man ved denne Forlovelses Ophævelse ikke vente mindre af ham, end at han vilde indgaae en ny Forbindelse.

Hans Grinde i Barton var meget simpelt. Han kom kun for at anholde om Elinors Haand; og da de ikke troede, at han i det Hele taget var uden Erfaring i denne Henseende, saa var det dem underligt, at han følte sig saa undseelig i dette Tilfælde, som han virkelig gjorde, at han saa ganske manglede Mod.

Hvor snart han imidlertid fattede sig, hvor snart en Feilighed tilbød sig for ham til at fremføre sin Hensigt, paa hvilken Maade han udtrykte sig, hvorledes det blev optaget, behøver ikke at anføres. Dette være fun sagt, at da de Alle sadde tilbords Klokken fire, omtrent tre Timer efter hans Ankomst, havde han sikket sig sin Elskede, erholdt hendes Moders Indvilgelse, og han var ei alene en lykkelig Elsker, han var i Virkeligheden en af de lykkeligste Mænd. Hans Stilling var mere end almindelig glædelig. Han havde mere end en almindelig Kjærligheds-triumph at glæde sig over. Han var befriet, uden nogenomhelst Selvbebreidelse, fra en Forvikling, der længe havde været hans Ulykke, fra en Pige, hvem han for længe siden havde ophørt at elske — og paa samme Tid knyttet til en Anden, som han maatte have tænkt paa med Fortvivlelse fra det Dieblif, han havde jattet Kjærlighed til hende. Han var ikke overgaaet fra Tvivl og Banskmodighed, men fra Ulykken selv til Lykken, og Følelsen deraf udtalte sig i en ædel, taknemmelighedsfuld Glæde, som hans Venner ikke før havde bemærket hos ham.

Hans Hjerter var nu aabnet for Elinor, hele dets Svaghed, alle dets Feil blev tilføjet for hende,

og hans første, ungdommelige Kjærlighed til Lucy blev behandlet med hele en fireogtyveaarig, ungdommelig Værdighed.

„Det var paa min Side en tosjet, fjedelig Inclination,” sagde han, „Følgen af Ufjendskab til Verden og Mangel paa Bestjæftigelse. Derksom min Moder havde sørget for, at jeg var kommen i en virksom Stilling da jeg tog fra Mr. Pratt, da troer jeg, ja jeg er endog overbevist om, at det aldrig var skeet; thi omendstjondt jeg forlod Longstaple med hvad jeg paa den Tid ansaae for en bestandig Kjærlighed til hans Niece, saa vilde jeg i Tilfælde af at jeg havde havt nogen Bestjæftigelse, nogen Forretning, der kunde have optaget min Tid og holdt mig i nogle Maaneder fjernet fra hende, meget snart have forglemt denne indbildte Kjærlighed, ijerdeleshed naar jeg havde blandet mig mere med Verden, som jeg i et saadant Tilfælde maatte have gjort. Men istedetfor at have Noget at gjøre, istedetfor at have nogen Bestemmelse for min Livsstilling, vendte jeg hjem, for at være fuldkommen ubestjæftiget; et heelt Aar derefter havde jeg ei engang en Students tilsyneladende Bestjæftigelse, thi jeg kom først til Oxford Universitet da jeg var nitten Aar. Jeg havde des-

aarjag ikke Andet at foretage mig end at indbilde mig selv at jeg var forelsket; og da min Moder ikke gjorde mig mit Hjem behageligt, da jeg ikke havde nogen Ven eller Kammerat i min Broder og hadede nye Bekjendtskaber, saa var det ikke unaturligt, at jeg ofte var i Longstaple, hvor jeg altid følte mig hjemme, og hvor jeg vidste, at jeg var velkommen; ifølge heraf tilbragte jeg her min meste Tid fra mit attende til mit nittende Aar. Lucy syntes at besidde Alt, hvad der var elskværdigt og tiltrækkende. Hun var ogsaa smuk, idetmindste syntes jeg det dengang; og jeg havde seet saalidt til andre Damer, at jeg ikke kunde gjøre nogen Sammenligning eller see nogen Feil. Idet jeg saaledes maa ansee vor Forlovelse for naragtig, som den ogsaa senere har vist sig at være, saa var den dog ikke fra Begyndelsen en unaturlig eller uundskyldelig Daarskab."

Den Forandring, som nogle saa Tider havde frembragt i Familien Dashwoods Lykke, var saaledes saa stor, at den lovede dem Alle en søvnløs Nat. Mrs. Dashwood, som var for lyffelig til at søle sig komfortabel, vidste ikke, hvorledes hun skulde elske Edward eller rose Elinor høit nok, hvorledes hun skulde vise sig taknemmelig for hans Frihed, uden at saare

hans Følelser, ei heller hvorledes hun skulde give dem Leilighed til en fri Conversation med hinanden, paa samme Tid som hun ønskede Synet af dem Begge.

Marianne kunde kun udtale sin Lykke ved Taarer; Sammenligninger vilde opstaae og med dem nye Sorger; hendes Glæde, oprigtig som hendes Kjærlighed til Elinor, var af den Art, at den ikke kunde give hende Livlighed, ei heller Ord.

Men Elinor, hvorledes kan jeg beskrive hendes Følelser? Fra det Dieblif, hun havde erfaret at Lucy var gift med en Anden og at Edward var fri, og indtil det Dieblif han opfyldte det Haab, som hun havde næret, var hun alt andet end rolig. Men da dette Dieblif var sømmet, da hun følte sig befriet fra enhver Tvivl, enhver Uengstelse, sammenlignede sin Stilling med hvad den nylig havde været, saa ham paa en ædel Maade befriet fra sin Forbindelse, saa ham strax at benytte sig af denne Frihed til at anholde om hendes Haand og til at tilstaae en saa bestandig og om Kjærlighed for hende, som hun altid havde tænkt sig at han besad, da følte hun sig overvældet af sin Lykke; og da det ligger i Menneskets Natur snart at blive fortrolig med enhver Forandring

til det Bedre, var et Par Timer tilstræffelig til at give hende Sjælsro og berolige hendes Hjerte.

Edward bestemte sig nu til at blive hos dem idetmindste een Uge; thi hvormeget hans Tid end var bejat, saa var det dog umuligt, at han kunde afstaae mindre end en Uge til at nyde Selskabet af Elinor, i hvilken Tid de kun fik Leilighed til at omtale det Halve af Fortiden, Nutiden og Fremtiden; thi omendstjøndt et Par Timers uafsladelige Samtale ere tilstræffelige til at afgjøre enhver Sag, som i Almindelighed kan være at afgjøre imellem to fornuftige Væsener, saa er det meget forskjelligt med Elskende. Mellem dem bliver Intet endeligt afhandlet, ingen Meddelelse er fuldkommen tilendebragt, førend den er bleven gjentaget idetmindste tyve Gange.

Lucys Ægteskab, Alles stadige og grundede Forundring, var naturligvis den første Gjenstand for de Forlovedes Samtale; og da Elinor kjendte begge Parter, forekom det hende i enhver Henseende som en af de meest overordentlige og uforstaaelige Begivenheder, som hun nogensinde havde hørt. Hvorledes de kunde have mødt hinanden og hvad der havde bevæget ham til at ægte en Pige, om hvem hun selv havde hørt ham tale uden den mindste Beundring,

en Pige, som allerede var forlovet med hans Broder og for hvis Skyld hans Broder var forskudt af sin Familie, — det gif over hendes Fattelvne. For hendes Hjerte var det en lyffelig Begivenhed, for hendes Phantasi var det tillige en latterlig; men for hendes Forstand og Dømmekraft var det ganske en Gaade.

Edward kunde kun søge en Forklaring ved at forestille sig, at de maaskee først hændelsesviis havde mødt hinanden, og da var den Enes Forsængelighed formodentlig saaledes blevet indtaget i den Andens Smiger, at dette havde ført til det Følgende. Elinor erindrede det, som Robert havde fortalt hende i Harley Street om sin Mening om hvad hans egen Mellemkomst kunde have udrettet i Edwards Sager, der som den havde været anvendt itide. Hun gjentog det for Edward.

„Det ligner ganske Robert,“ bemærkede han strax. „Og dette,“ tilføiede han, „har maaskee været hans Hensigt, da deres Bekjendtskab begyndte. Lucy har maaskee havt til Hensigt at bruge hans Mellemkomst til min Fordeel. Senere ere maaskee andre Hensigter opstaaede.“

Hvorlænge denne Forbindelse imidlertid havde

været, kunde Edward ligejaalidt som Elinor udfinde; thi i Oxford, hvor han havde været siden han havde forladt London, havde han Intet hørt om hende, undtagen gennem hendes egne Breve, og disse vare indtil det sidste Dieblif hverken indtrufne sjeldnere eller havde været mindre fjærlige end sædvanlig. Han havde derfor ikke den mindste Ahnelse om hvad der paafulgte, og da han tilsidst fik det Hele at vide i et Brev fra Lucy, havde han i nogen Tid været bedøvet af Forbauser, Gysen og Glæde over en saadan Befrielse. Han overrakte Elinor Brevet.

„Hoistærede!

Da jeg er vis paa, at jeg i længere Tid har tabt Deres Kjærlighed, har jeg skænket min til en Anden, og jeg tvivler ikke om, at jeg vil blive lige saa lykkelig med ham, som jeg engang haabede at blive med Dem; men jeg hader at modtage en Mands Haand, naar Hjertet tilhører en Anden. Jeg ønsker Dem, at De maa være lykkelig i Deres Balg, og det vil ikke være min Feil, dersom vi ikke vedblive at være hinandens Venner, Noget, som synes at være i sin Orden ifølge vort nære Slægtskab. Jeg kan trostlig sige, at jeg ikke skylder Dem nogen Uvillie, og jeg er vis paa, at De er

for ædel til at vise nogen Uvillie imod os. Deres Broder har ganske indtaget mit Hjerter, og da vi ikke kunne leve hinanden foruden, komme vi nu fra Alteret, og vi reise til Dawlish, hvor vi ville forblive nogle Uger, da Deres kjære Broder er meget nysgjerrig efter at besee sin Eiendom, men han bad mig først om at uleilige Dem med disse faa Linier, og jeg forbliver for bestandig

Deres oprigtige Veninde og Søster

Lucy Ferrars."

„E. St.: Jeg har brændt alle Deres Breve og jeg skal med den første Leilighed sende Dem Deres Portrait. Behag at tilintetgjøre mit Smøreri, men Ringen med mit Haar maa De gjerne beholde."

Elinor læste det og gav det, uden at gjøre nogen Bemærkning, tilbage,

„Jeg vil ikke udbede mig Deres Mening angaaende dets Stil," sagde Edward. „Jeg vilde for hele Verden ikke have vilst Dem et af hendes Breve i tidligere Dage. For en Søster er det slet nok, men for en Kone! Hvor jeg har rødmet over hendes Skrift! Og jeg tør sige, at siden det første halve Aar af vor Forbindelse er dette det eneste Brev, i hvilket Indholdet har forsonet Stilens Mangler."

„Hvorledes det end er,” sagde Elinor, „saa ere de forenede. Deres Moder har bragt en meget stor Straf over sit Hoved. Den Uafhængighed, hvori hun har sat Robert, fordi hun var fortørnet paa Dem, har gjort ham istand til at gjøre sit eget Valg; og hun har bestuuet een Søn med et tusind Pund, for at gjøre det, hvorfor hun gjorde sin anden Søn umyndig. Hun vil ikke blive mindre søndernust ved Roberts Bryllup med Lucy, end hun vilde have blevet det, hvis De havde ægtet hende.”

„Hun vil blive mere søndernust derover, thi Robert har altid været hendes Yndling. Hun vil blive mere fortørnet, og dog alligevel svarere tilgive ham.”

Hvorledes denne Sag blev optaget af hans Familie, vidste Edward ikke, thi han havde endnu ikke forsøgt en Forbindelse med Noget af dem. Han havde forladt Oxford fireogtyve Timer efterat have modtaget Lucys Brev, og kun bejælet af een Tanke, at gaae ad den nærmeste Vej til Barton, og han havde ikke havt Leilighed til at tænke paa Andet end hvad der stod i Forbindelse med denne Tanke. Han kunde ikke udrette Noget, førend han kjendte sin Skæbne med Miss Dashwood; den Tilfærdighed,

hvormed han søgte sin Skjæbne, tydede, uagtet den Jaloufi, hvormed han tidligere havde betragtet Oberst Brandon, uagtet den Bessedenhed, hvormed han vurderede sin egen Betyrning, og den Høflighed, med hvilken han omtalte sin Tvivl, ikke paa en Forventning om en grusom Modtagelse. Han sagde imidlertid, at han havde ventet den, men han sagde det meget smukt. Hvad han sagde om denne Sag et Aar derefter, det overlade vi til Ægtefolks Indbildningskraft at afgjøre.

At Lucy ganske vist havde havt isinde at stusse dem, og at hun ved sin Hilsen med Thomas havde meent at vise sin Ondskab mod Edward, var Elinor tydeligt; og Edward, som nu tilfulde blev oplyst om hendes Charakter, gjorde sig ikke nogen Skrupel ved at ansee hende for at besidde den høieste Grad af uskræmmer Ondskab; endogjaa førend han havde lært Elinor at kjende, havde hans Dine været aabne for Lucys Uvidenhed og Mangel paa ædel Tænkemaade, ligesaaavel som for hendes Mangel paa Opdragelse; men indiil hendes sidste Brev kom ham ihænde, havde han anseet hende for at være en godmodig Pige, som fuldkommen elskede ham. Intet uden en saadan Overbeviisning kunde have ledet ham til at ophæve en

Forlovelse, som allerede længe førend den blev Gjenstand for hans Moders Brede havde været ham en bestandig Kilde til Sorg og Uro.

„Jeg ansaae det for min Pligt,“ sagde han, „uagtet mine Følelser, at give hende Balget mellem enten at fortsætte Forlovelsen eller ei, da jeg var forstødt af min Moder og stod i Verden uden en Ven, der kunde hjælpe mig. I denne Stilling, hvor der ikke var Noget, der kunde friste Forjængeligheden eller Gjerrigheden hos noget levende Væsen, hvorledes kunde jeg da tænke, da hun saa inderligt, saa varmt paastod, at ville dele min Skjæbne, hvorledes den end maatte blive, at hun kunde have nogen anden Bevæggrund end den meest opoffrende Kjærlighed? Og i dette Dieblif kan jeg endnu ikke forstaae hendes Bevæggrund, eller hvilke Fordele det kunde bringe hende at blive forenet med en Mand, for hvem hun ikke nærede den mindste Kjærlighed og som kun besad to tusinde Pund. Hun kunde jo ikke forudsee, at Oberst Brandon vilde give mig et Kald.“

„Nei, men hun stolede paa, at der maaskee vilde hændes Noget til Deres Gunst. Og i enhver Henseende tabte hun jo Intet ved at fortsætte Forlovelsen, thi hun vidste, at den hverken sængslede hendes

Kølelser eller hendes Handlinger. Det var en respektabel Forbindelse og den gav hende en vis Betydning blandt hendes Veninder; og dersom der ikke viste sig noget bedre Parti, da vilde det dog altid være bedre at blive gift med Dem end at forblive ugift."

Edward følte sig naturligvis overbevist om, at Intet kunde være mere naturligt end Lucys Handlemaade, og Intet mere flart end Bevæggrundene dertil.

Elinor skjændte paa ham med den samme Ujælsomhed, hvormed Damer pleie at skjænde for en Uflogskab, der smigrer dem, fordi han havde tilbragt saa lang Tid sammen med dem paa Norland, medens han havde følt sin Tilboielighed for hende.

"Det var meget urigtigt af Dem," sagde hun, "fordi — for ikke at tale om min egen Overbeviisning — fordi vore Slægtninge derved kom til at formode hvad der efter deres daværende Stilling ikke kunde skee."

Han kunde kun forsvare sig med sin Mangel paa Kjendskab til sit eget Hjerte og med sin alfor store Tillid til sin Forlovelses Fasthed.

"Jeg var enfoldig nok til at troe, at fordi mit Trofsabsord havde knyttet mig til en Anden, jeg der-

for ikke behøvede at føle nogen Frygt ved at være i Deres Nærhed, og at Veridsheden om min Forbindelse vilde bevare mit Hjerte saa reent og helligt som min Tre. Jeg følte at jeg elskede Dem, men jeg jagde mig selv, at det kun var Venstabs; og indtil jeg begyndte at gjøre Sammenligninger mellem Dem og Lucy, vidste jeg ikke hvordan det stod til med mig. Deretter handlede jeg urigtigt i at blive saalænge i Sussex. Men disse vare de Tanter, hvormed jeg beroligede mig: Faren er min egen; jeg foruretter Ingen dermed, undtagen mig selv."

Elinor smilede og rystede paa Hovedet.

Edward hørte med Glæde, at man ventede Oberst Brandon, da han ei alene ønskede at blive bedre bekendt med ham, men tillige at faae en Veilighed til at overbevise ham om, at han ikke længere var uvilig til at modtage Delaford Kald. „Han maa vistnok tænke, efterat en saa stor Mangel paa Taknemmelighed er udviist af mig, at jeg endnu ikke har tilgivet ham, fordi han gjorde mig dette Tilbud."

Nu forundrede han sig over, at han endnu ikke havde besøgt Delaford, at han havde interesseret sig saa lidt for denne Sag, og at han skyldte Elinor hele sit Kjendskab til Huset, Haven, Sognets Stør-

velse, Zorderne og Tienden, da hun havde hørt dette meget omtale af Obersten og hert det med saamegen Opmærksomhed, at hun havde en fuldkommen Kjendskab dertil.

Et Spørgsmaal forblev imidlertid uafgjort imellem dem, een Bausfelighed var der endnu at bortrydde. Gjensidig Kjærlighed havde ført dem sammen og deres virkelige Venner fandt sig tilfredse over deres Forening; deres fortrolige Kjendskab til hinanden syntes at gjøre deres Lykke fuldkommen — de manglede kun det Fornødne at gifte sig paa. Edward havde to tusinde Pund og Elinor eet, som, ved Siden af Delaford Kald, var Alt, hvad de kunde falde deres eget; thi det var ei at tænke paa, at Mrs. Dashwood kunde afstaae dem Noget, og de vare ikke saa forelskede, at de ansaae irehundrede og halvtredsindstyve Pund om Alaret for tilstræffelige til et lykkeligt Samliv.

Edward var ikke ganske uden Haab om at hans Moder havde forandret sit Sindelag til hans Gunst; og derpaa stolede han for Resten. Men Elinor havde ingen Tillid dertil; thi da Edward dog ikke vilde ægte Miss Morton, og da hans Forening med Elinor selv var bleven omtalt i Mrs. Ferrars' smigrende

Sprog som et mindre Onde end hans Forbindelse med Lucy Steele, saa frygtede hun for, at Roberts Fornærmelse mod sin Moder kun vilde tjene til Fannys Berigelse.

Om trent fire Dage efter Edwards Ankomst indtraf Oberst Brandon, for at fuldstændiggjøre Mrs. Dashwoods Glæde, og for at gøre hende den Ære at have flere Gæstgædte i sit Huus, end det kunde rumme. Edward var imidlertid den, der havde Førstetretten, og Oberst Brandon maatte derfor hver Aften gaar til sit gamle Logi i Parken, hvorfra han sædvanlig vendte tilbage om Morgen, tidligt nok til at afbryde de Elskendes første tête-à-tête, før Frokosten.

Efter tre Ugers Ophold paa Delaford, hvor han idetmindste i Aftentimerne havde beregnet Misforholdet mellem sexogtredive og sytten, kom han saaledes til Barton med en Sindsstemning, der trængte til hele den Opmuntring, som Mariannes Blikke, en venlig Modtagelse, og Mrs. Dashwoods oplivende Sprog, kunde yde, for at blive lykkelig. Iblandt saadanne Venner, og under saadanne smigrende Omstændigheder, oplivedes han. Han havde ikke hørt no-

get Rygte om Lucys Ægteskab; han vidste intet om, hvad der var hændet, og de første Timer af hans Visit henjef med at høre og at forundre sig. Mrs. Dashwood fortalte ham hele Sammenhængen, og han fandt en ny Grund til at glæde sig over, hvad han havde gjort for Mr. Ferrars, da det tillige befordrede Elinors Vel.

Det vil være overflødigt at sige, at de to Gentlemen daglig tiltog i gjensidig Agtelse for hinanden, thi det kunde ikke være andet. Deres Overeensstemmelse i gode Principer, en klar Forstand, og en ædel Tænkemaade, vilde have været tilstrækkelig til at forene dem i Venstab; men da de tillige vare forelskede i to Søstre, i to Søstre, som elskede hinanden, maatte dette nødvendigvis føre dem til et vieblikkeligt Venstab, som under andre Omstændigheder vilde have udfordret Tid og noiere Overveielse.

De Breve, som Elinor havde ventet fra London, og som et Par Dage tidligere vilde have bragt enhver af hendes Nerver til at skjælve, ankom nu, og de bleve læste med mindre Bevægelse end Vatter. Mrs. Jennings skrev for at fortælle den forunderlige Historie, for at udtale sin ædle Brede over den lefsærdige Fige, og for at udgyde sin Medlidenhed over

den stakkels Mr. Edward, som hun var overbevist om ganske havde været indtaget i denne usorstemmede Toite, og hun troede at han nu ganske vist var for-
 tvivlet i Oxford; „jeg troede ikke,“ vedblev hun, at der findes Mage til Lister: thi det skete kun to Dage efter at Lucy afslagde et Besøg hos mig paa et Par Timer. Ingen ahnede det Mindste derom, ei engang Nancy, stakkels Pige! hun kom til mig den næste Dag og græd af Frygt for Mrs. Ferrars, og fordi hun ikke vidste hvordan hun skulde komme ned til Plymouth; thi Lucy havde laant alle hendes Penge, for-
 end hun skulde gøres, formodentlig for at vise sig, og stakkels Nancy eiede ikke syv Shillings; det glædede mig derfor at give hende fem Guineer, for at hun kunde tage ned til Exeter til Mrs. Burges, hvor hun haabede at træffe sammen med Doctoren. Og jeg maa sige, at Lucys Handlemaade, ikke at ville tage sin Søster med sig i Chaisen, er værre end alt det øv-
 rige. Stakkels Mr. Edward! Jeg kan ikke faae ham ud af mit Hoved; men De maa see at faae ham ned til Barton, og Miss Marianne maa forsøge at træffe ham.”

Mr. Dashwoods Stil var mere høitidelig. Mrs. Ferrars var den ulykkeligste blandt Kvinder, — stak-

kels Fanny havde sørget skrækkeligt — og han betragtede begges Tilværelse, under en saadan Storm, med taknemlig Forbauelse. Roberts Fornærmelse var utilgivelig, men Lucys var uendelig værre. Ingen af dem blev mere omtalt af Mrs. Ferrars; og om hun end herester lod sig bevæge til at tilgive sin Søn, iaa vilde hun dog aldrig erkjende hans Rone for sin Svigerdatter, eller tillade hende at vise sig for hendes Dine. Den Hemmelighed, hvormed det Hele var bleven afgjort, blev meget rigtig anseet som en Forhøielse af Forbrydeljen; thi dersom Noget havde vidst det mindste derom, da kunde man i reite Tid have taget Forholdsregler derimod; han bad Elinor om at dele hans Sorg over at Lucys Forlovelse med Edward ei var bleven til noget, da hun ellers ei havde formaaet at bringe Ulykken videre i deres Familie. Han sluttede saaledes:

Mrs. Ferrars har ikke endnu nævnt Edwards Navn, hvilket ikke forundrer os; men til vor store Forundring har hun ikke modtaget en Linie fra ham. Maaskee holder hans Frygt for at fornærme hende ham fra at skrive; men jeg skal desaaarsag give ham et Binf i et Par Linier til Driford om, at jeg og hans Søster troer at et Brev, hvori han fuldkommen

underkaster sig, maaskee adresseret til Fanny, og af hende presenteret til hans Moder, ikke vil blive ilde optaget; thi vi kjende Alle Mrs. Ferrars' omme Hjerter, og at hun ikke ønsker noget høiere end at staae paa en god Fod med sine Børn.

Denne Paragraph var af Betydning for Edwards Udsigter og hans Fremgangsmaade. Den bestemte ham til at forsøge en Udsoning, omendstjøndt ikke ganske paa den Maade, som hans Søster og Mrs. Dashwood havde antydet.

„Et Brev, hvori jeg fuldkommen underkaster mig!“ gjentog han; „vil De have, at jeg skal bede min Moder om at tilgive Roberts Utafnemmelighed mod hende og hans æreløse Opførsel mod mig? Jeg har Intet at underkaste mig for — jeg er hverken bleven ydmyg eller angerfuld over denne Begivenhed. Jeg er bleven meget lykkelig, men det kan ikke interessere hende. Jeg kjender ikke til nogen Underkastelse fra min Side.“

„De maa bede hende om Tilgivelse, fordi De har fornærmet hende,“ sagde Elinor, „og jeg synes, at De nu bør vove en Tilstaaelse om at De sørger, fordi De nogensinde har indgaaet en Forbindelse, hvorfor De paadrog Dem Ders Moders Brede.“

Han samtykkede deri.

„Og naar hun har tilgivet Dem, da vil maaskee en Smule Ydmyghed være nødvendig, fordi De har indgaaet en ny Forlovelse, der næsten er ligesaa ufornuftig i hendes Dine som den første.“

Han havde Intet at anføre derimod, men han gjorde Indvendinger mod at skrive et Brev, hvori han fuldkomment underkastede sig, og da han fandt det beqvemmere at gjøre sig Alsbigt mundtlig end skriftlig, blev det besluttet, at istedetfor at skrive til Fanny, skulde han gaae til London for personlig at formaae hende til at virke for sig. „Og dersom de interesserer Dem for en Forsoning,“ sagde Marianne ifølge hendes nye, oprigtige Character, „da troer jeg, at baade Sir John og Fanny kunne udrette det.“

Efterat Oberst Brandon havde været her tre, fire Dage, forlode de to Gentlemen Barton. De vilde strax tage til Delaford, for at Edward kunde faae nogen personlig Kundskab om sit nye Hjem og for at hjælpe sin Ven med at bestemme de nødvendige Forbedringer derved, og efterat han havde opholdt sig her et Par Dage, skulde han fortsætte sin Reise til London.

Fjortende Capitel.

Efter en passende Modstand af Mrs. Ferrars, netop saa heftig og standhaftig, at den formaaede at befrie hende fra den Bebreidelse, som hun altid syntes at befrygte, nemlig at være for elskværdig, blev Edward indladt hos hende og hun optog ham atter som sin Søn.

Hendes Familie havde i den senere Tid været meget foranderlig. I mange Aar havde hun havt to Sønner, men Edwards Brøde og Forskydelse havde berøvet hende een; Roberts Gjentakelse af samme Brøde havde ladet hende være uden Sønner i fjorten Dage, og nu, ved Edwards Opstandelse, havde hun atter een.

Uagtet han havde faaet Tilladelse til atter at leve, følte han dog ikke sin Fremtids Eksistens sikkert, førend han havde aabenbaret sin nuværende Forlo-

velse, thi han frygtede for, at denne Efterretning vilde gjøre en pludselig Forandring og bringe ham bort ligesaa hastig som før. Den blev derfor aabenbaret med stor Forsigtighed og hun hørte paa ham med uventet Rolighed. Mrs. Ferrars søgte først ved alle mulige Grunde at overtale ham fra at ægte Miss Dashwood, sagde til ham, at han i Miss Morton vilde faae en Kone af høiere Rang og større Formue, og hun beviste det ved at bemærke, at hun besad tredive tusinde Pund, medens Miss Dashwood kun var en privat Gentlemans Datter med tre tusinde Pund; men da hun erfarede, at han, ihvorvel han indsaae det Sande i hendes Fremstilling, ikke vilde lade sig lede deraf, saa ansaae hun det for fløjest, ifølge hendes sidste Erfaringer, at give efter, og derfor gav hun, efter en Opsættelse, som hun skyldte sin Ære og som tjente til at forbyde enhver Tanke om hendes Godmodighed, sin Tilladelse til Edwards og Elinors Giftermaal.

Hvad hun vilde gjøre for at forbedre deres Indtægter, stod nu til at blive afgjort; og ved denne Leilighed viste det sig tydeligt, at omendstjøndt Edward nu var hendes eneste Søn, var han dog ikke hendes ældste; thi medens Robert uundgaeligt maatte have

tusinde Pund om Aaret, saa gjorde hun ikke den ringeste Indvending mod at Edward blev ordineret, for at faae i det Høieste hundrede og halvtredshindstyve Pund; heller ikke lovede hun Noget, hverken for Diebliffet eller for Fremtiden, undtagen de titusinde Pund, som gjennem Fanny var tilstaaet dem.

Det var imidlertid Saameget, som de ønskede, og Mere end de ventede. Mrs. Ferrars syntes, med sine rænkefulde Undskyldninger, at være den Eneste, der var forundret over, at hun ikke gav dem Mere.

Med en Indkomst, der var tilstræffelig til at tilfredsstille deres Ønsker, og efterat Edward var kommen i Besiddelse af Kaldet, havde de intet Andet at vente paa, undtagen Præsteboligens Istandsættelse, da Oberst Brandon, bejælet af Iver for at indrette det saa beqvemt som muligt for Elinor, gjorde store Forbedringer; efterat de i nogen Tid havde ventet paa disses Guldsoarelse og, som sædvanligt, erfaret tusinde Skuffelser og Opjættelser, hidrørende fra de usigelig mange Hindringer fra Arbeidernes Side, brød Elinor sin første Bestemmelse, ikke at gifte sig førend det Hele var i Orden, og deres Bryllup blev foretaget i Barton Kirke tidligt paa Efteraaret.

Den første Maaned efter deres Bryllup tilbragte

de hos deres Benner paa Herresædet, hvorfra de kunde have et Die med Præsteboligen og anordne det Fornødne; de kunde vælge Tapeter, plante Buskværter og afstikke Gange. Mrs. Jennings' Spaadomme gif, noget forviflede, i Opfyldelse, thi hun var istand til at besøge Edward og hans Kone i deres Præstebolig ved Michaelstid, og hun saae i Elinor og hendes Mand et af de lykkeligste Par i hele Verden. De manglede Intet uden Oberst Branoons og Mariannes Bryllup, og nogle bedre Græsgange for deres Køer.

Efterat de vare flyttede ind i Præsteboligen, fik de Besøg af næsten alle deres Benner og Slægtninge. Mrs. Ferrars kom for at bevidne den Lykke, som hun stammede sig ved at have beskyttet; ja endog Dashwoods fra Sussex bekvemmede sig til en saa kostbar Rejse, for at gjøre dem sin Oprartning.

„Jeg kan ikke sige, at jeg er bleven stuffet, min kjære Søster,“ sagde John, da de en Morgen spadserede udenfor Delaford Huus, „det vilde være at sige for Meget, thi du er i sandhed en af de lykkeligste Piger i hele Verden. Men jeg maa tilstaae, at jeg vilde ønske at have Oberst Brandon til Svoger. Hans Eiendom her, hans Jorder, hans Huus, Alt

er i en saa respectable og ypperlig Stand, — og hans Skove! Jeg har ikke seet saadant Tømmer nogetsteds i Dorsetshire, som det, der staaer i Delasford Hegn. Og ihvorvel Marianne ikke ganske synes at være den Pige, der fængsler ham, saa synes det mig, at det i det Hele taget vil være godt for dig at see dem stadig hos dig, thi da Oberst Brandon synes at være meget hjemme, saa kan man ikke vide hvad der kan skee — thi naar Folk komme meget sammen og ikke see meget til Andre, — og det vil altid være i din Magt at lade hende vise sig til sin Fordeel, og saa fremdeles; i Korthed, du maa give hende Leilighed — du forstaaer mig."

Endskjøndt Mrs. Ferrars kom for at see dem og altid behandlede dem med forstilt, ædel Høflighed, saa bleve de dog aldrig besværede med hendes virkelige Gunst og Kjærlighed. Disse tilhørte ganske Roberts Daarstab og hans Kones List, og de havde sikkret sig disse Følelser for mange Maaneder vare henrundne. Den selviste Klogskab hos denne Sidste, som havde bragt Robert i Snaren, var det væsentligste Redskab til at bringe ham ud af den; thi hendes agtelsefulde Ydmygelse, uafsladelige Opmærksomhed og uendelige Smiger, saasnart den ringeste Leilighed til at anvende

den var forhaanden, bragte Mrs. Ferrars atter til at foretræffe ham, og de bragte ham fuldkommen igjen hendes tidligere Gunst.

Hele Lucys Handlemaade i denne Sag og den Lykke, hvormed den blev kronet, maa derfor paapeges som det meest opmuntrende Exempel paa, hvad et alvorligt og uafsladeligt Hensyn til Egennytte kan udrette — hvormeget der end tilsyneladende stiller sig iveien —, for at sikre alle Rigdommens Fordele, og uden anden Dpoffrelse end Tid og Samvittighed. Da Robert først søgte hendes Befjendtskab, og hemmeligt besøgte hende i Bartletts House, var det kun med sin Broders Sag for Die. Han vilde kun overtale hende til at opgive Forlovelsen, og da der ikke kunde være Andet at gjøre end at ophæve deres gjensidige Kjærlighed, saa troede han naturligtviis, at et eller to Besøg vilde afgjøre den Sag. I dette Punkt, og kun i dette, feilede han; thi omendstjondt Lucy snart gav ham Haab om, at hans Beltalenhed med Tiden vilde overbevise hende, saa var dog stedse en næste Visit, en ny Samtale nødvendig for at frembringe denne Overbeviisning. Nogle Tvivl havde hun bestandig, naar de skiltes, som der udfordredes en ny alv Times Samtale med ham til at bortrydde.

Hans Selskab blev paa denne Maade sikkert, og Resten fulgte lidt efter lidt. Istedetfor at tale om Edward, kom de gradviis til fun at tale om — Robert, en Gjenstand, hvorum han altid havde Mere at sige end om nogen anden, og for hvilken hun snart forraadte en Interesje, der kunde maale sig med hans egen, i Korthed, det blev dem snart vitterligt at han havde ganske fortrængt Edward. Han var stolt af sin Erobring, stolt af at spille Edward et Puds og meget stolt af at giite sig hemmelig, uden sin Moders Tilladelse. Hvad strax derpaa fulgte, er allerede be- kjendt. De tilbragte nogle Maaneder i stor Lykke paa Dawlish; thi hun havde mange Slægtninge og gamle Bekjendte at vise sig for, og han udfastede forskjellige Planer for prægtige Landsteder; derpaa vendte de tilbage til London og sikrede sig Mrs. Ferrars' Tilgivelse, ved blot at bede om den, hvilken, ved Lucys Mellemkomst, opnaaedes. Tilgivelsen indbefattede naturligviis først fun Robert, og Lucy, som ikke skyldte sin Svigermoder nogen Pligt, og altsaa ikke kunde have overtraadt nogen, forblev nogle Uger derefter utilgivet. Men ved en fortsat Ydmyghed, og ved Budskab, hvori hun bebreidede sig Roberts Fornærmelse og udtalte sin Taknemmelighed for den Uvenlig-

hed, hvormed hun var bleven behandlet, fikkede hun sig snart den stolte Opmærksomhed, som overvældede hende med sin Ynde, og som snart med hastige Skridt gik over til den høieste Grad af Kjærlighed og Indflydelse. Lucy blev Mrs. Ferrars' saa uundværlig som baade Robert og Fanny; og medens Edward aldrig oprigtig blev tilgivet fordi han engang havde havt isinde at ægte Lucy, og Elinor, der dog var hende overlegen i Formue og Fødsel, blev omtalt som En, der havde indlistet sig i Familien, saa blev Lucy i Alt anseet og stedse aabenbart erkjendt for Mrs. Ferrars' Yndlingsbarn. De bosatte sig i London, modtog meget betydelig Hjælp af Mrs. Ferrars, levede paa den meest fortrolige Fod med Dashwoods, og naar man undtager den Jaloufi, der eksisterede mellem Fanny og Lucy og i hvilken deres Mænd naturligviis deeltog, som ogsaa de huuslige Uenigheder mellem Robert og Lucy, saa kunde Intet overgaae den Harmoni, i hvilken den hele Familie levede.

Hvad Edward havde gjort, hvorfor han mistede sin Ret som ældste Søn, maa have forundret Mange, og hvad Robert havde gjort, hvorfor han havde beholdt denne Ret, maa have forundret endnu Flere. Det var imidlertid en Foranstaltning, som blev ret-

færdiggjort i sine Virkninger, om ikke ved sin Aarsag; thi Intet viste sig i Roberts Maade at leve paa eller i hans Tale, der kunde give Aarsag til at troe, at han sørgede over Størrelsen af sine Indkomster, — fordi hans Broder fik for Lidt og han selv for Meget, — og dersom vi bedømme Edward efter hans redelige Opfyldelse af sine Pligter i enhver Henseende, efter hans tiltagende Kjærlighed til sin Kone og sit Hjem, eller efter den bestandige glade Sindsstemning, hvori han befandt sig, da maa vi ikke ansee ham for mindre fornøiet med sin Skjæbne eller mindre fri for ethvert Dnske om at bytte.

Elinors Giftermaal adskilte hende saa lidet fra hendes Familie som muligt, uden dog at gjøre Barton Cottage overflødig; hendes Moder og Søstre tilbragte imidlertid mere end den halve Tid hos hende. Mrs. Dashwoods hyppige Besøg paa Delaford havde baade Fornøielse og Politik til Grund, thi hendes Dnske om at saae Oberst Brandon og Marianne forenede var ikke mindre oprigtigt end Johns, skjøndt mere ædelt. Det var nu hendes Indlingstanke. Saa meget hun end skattede sin Datters Elskab, saa ønskede hun dog Intet mere end for bestandig at afstaae det til sin dyrebare Ven; at see Marianne som Kone paa

Herresædet var ligeledes Edwards og Elinors Duffe. De følte Begge hans Sorg og deres egen Forbindelse, og Marianne skulde, til Alles Tilfredshed, være Vennen for Alt.

Med en saadan Forening imod sig, med en saa fortrolig Kjendskab til hans Godhed, med en Overbeviisning om hans omme Kjærlighed til hende, som tilsidst, dog længe efterat Enhver havde bemærket den, blev hende tilbudt — hvad funde hun gjøre?

Marianne Dashwood var født til en overordentlig Skjæbne. Hun var født til at opdage det Ujande i sine Ideer og til at befjæmpe sine stærke Yndlingsmaximer ved sine Handlinger. Hun var født til at overvinde en Kjærlighed, der var opstaaet i hendes syttende Aar, og uden at besidde nogen Følelse, der overgik en høj Agtelse og et livligt Venfskab, frivilligt at give sin Haand til en Anden; denne Anden var en Mand, som ikke mindre end hun selv havde lidt under en tidligere Kjærlighed, hvem hun to Aar isorveien havde anseet for at være for gammel til at ægte sig, og som for sin Helbreds Skyld brugte en Flonels Brystdug!

Men saaledes var det. Istedetfor at blive et Offer for en uimodstaelig Videnskab, som hun engang

havde smigret sig selv med, istedtsfor bestandig at forblive hos sin Moder og at finde sin hele Glæde i Rolighed og Studier, som hun senere, mere fattet, havde besluttet, sølte hun sig i sit nittende Aar grebet af en ny Tilbeielighed, gif ind til nye Pligter, i et nyt Huus, som Kone, Huusmoder og Patronesse for en heel Landsby.

Oberst Brandon var nu saa lykkelig, som alle de, der kjendte ham, troede at han fortjente; i Marianne havde han Trøst for enhver tidligere Kummer, hendes Kjærlighed og Selskab vakte hans Livlighed og at Marianne sandt sin Lykke ved at gjøre ham lykkelig, var en Glæde for alle deres Venner. Marianne kunde ikke elske halvt, hendes Hjerter blev derfor med Tiden Brandon ligejaa hengivent, som det engang havde været Willoughby.

Willoughby hørte ikke uden Smerte, at hun var bleven gift; hans Straf blev fort derpaa forhøiet ved Mrs. Smiths frivillige Tilgivelse; hun fastsatte hans Giftermaal med en dydig Pige som den eneste Bei til Opnaaelsen af hendes Gunst og Raade og gav ham derved Grund til at troe, at dersom han havde handlet ærligt mod Marianne, da havde han været lykkelig og riig tillige. At hans Anger over sin flette Op-

forsel, som saaledes bragte Straffen over ham, var oprigtig, bør ikke betvivles, ei heller at han længe iænte paa Oberst Brandon med Afsky og paa Marianne med Sorg. Men at han for bestandig var utrosthelig, at han undgik Selskab, eller henvandt til Tungtsindighed, eller endog døde med et knuust Hjerter, det er Noget, man ei maa vente, thi han gjorde ingen af Delene. Han levede for at adprede sig og for undertiden at fornøie sig. Hans Kone var ikke altid tvær, ei heller hans Hjem altid ubehageligt; og i at opdrætte Føl og Hvalpe, ligesom ogsaa i at gaae paa Jagt, fandt han en ikke ubetydelig huuslig Lykke.

For Marianne beholdt han imidlertid bestandig den Kjærlighed, der lod ham interessere sig for Alt, hvad der angik hende, ligesom hun var hans hemmelig Ideal af Kvinden; og mangen en ung Skjønhed betragtede han med Aigegyldighed, fordi hun ikke lignede Mrs. Brandon.

Mrs. Dashwood var flog nok til at forblive i sin Cottage, uden at flytte til Delaford, og heldigt for Sir John og Mrs. Jennings var det, da de mistede Marianne, at de i Margaret havde en Pige i en Alder, der passede for Dands og ikke var upassende for en Elsker.

Mellem Barton og Delaford var der en saadan Forbindelse, som en varm Familiefjærlighed fordrede; en Fortjeneste for Marianne og Elinor var det, og det maa ikke ansees for den mindst betydelige, at endstjøndt de vare Søstre og næsten Naboer, saa levede de dog uden Uenighed indbyrdes og uden at deres Mænd følte Kulde for hinanden.

Ende.

